BORIS VON SMERCEK

AL DOILEA GRAAL

BORIS VON SMERCEK

AL DOILEA GRAAL

Traducere din limba germană
Oana Gabor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VON SMERCEK, BORIS
Al doilea Graal / Boris von Smercek; trad.: Oana Gabor. –
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006

ISBN (10) 973-103-039-5; (13) 978-973-103-039-5

I. Gabor, Oana (trad.)

821.112.2-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

BORIS VON SMERCEK
Der zweite Gral
© 2005, Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG,
Bergisch Gladbach
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

2006

ISBN (10) 973-103-039-5
ISBN (13) 978-973-103-039-5

1

New York, Bronx

Înăbușeala verii tîrzii se făcu simțită în garsoniera mică și sărăcăcioasă. Dar nu din cauza temperaturii transpira Anthony Nangala. Fusese crescut în Camerun, își petrecuse acolo primii zece ani din viață. Căldura nu conta pentru el, o avea în sînge.

Nu era nici bolnav. Dimpotrivă, avea o condiție fizică bună. Nangala avea un metru optzeci și șapte și cîntărea nouăzeci de kilograme, fără un gram de grăsime în plus. În tinerețea lui, la scurt timp după ce părăsise Africa pentru Statele Unite ale Americii, începuse să practice boxul, cîștigînd titlul de campion regional la categoria grea. Ziarele îl numiseră la vremea respectivă „Tornada Neagră". De atunci, trecuseră douăzeci de ani și totuși își păstrase alura atletică, deși nu se mai antrenase de multă vreme, iar peste trei săptămîni își sărbătorea cea de-a patruzecea aniversare.

Anthony Nangala transpira de teamă.

Merse în baie, lăsă apa să îi curgă pe față, se șterse în timp ce se gîndea ce ar trebui să facă mai departe.

„Poate mă înșel, își zise. Probabil că nu sînt pe urmele mele."

Nu putea gîndi limpede.

Nangala se întoarse în camera cu mobilă sărăcăcioasă, compusă dintr-o canapea extensibilă, o masă și un dulap. Rămase în picioare lîngă fereastră privind strada, pentru a o suta oară în acea după-amiază. Avea o vizibilitate bună de la etajul al treilea.

Era imaginea obișnuită, aproape de clișeu, a Bronx-ului. Fațade dărăpănate, tencuieli fărîmițate, scări ciobite. Magazine alimentare sărăcăcioase, case de amanet la fiecare colț. Mașini cu geamuri sparte, capote zgîriate, roți demontate. Și, bineînțeles, clica de tineri de culoare, mulți dintre ei părînd a fi dealeri de droguri sau planificînd următoarea spargere.

Cu toate acestea, i se păreau inofensivi. Pești mici într-un ocean mare. Indivizii care îl urmăreau pe el nu erau gangsteri amatori, ci adevărați profesioniști. Și erau arabi. Cel puțin trei sau patru bărbați. Momentan nu vedea pe nici unul.

Anthony Nangala privi ceasul. Era trecut de unsprezece și jumătate. Își aruncă privirea spre canapea. Pe cuvertură erau așezate scrisoarea redactată în grabă și filmul. Un film color Kodak cu treizeci și șase de poziții, încă nedevelopat. În mod normal, îi plăcea să utilizeze tehnologia digitală, dar fotografiile din Sudan fuseseră făcute cu o cameră veche avută la îndemînă.

„Mai bine decît nimic, gîndi africanul. Esențial e că am fotografiile drept dovadă."

Trebuia să expedieze filmul cît mai urgent, poate mai avea o șansă dacă fotografiile nu erau găsite la el. Mai ales că nu doar viața lui depindea de acest lucru, ci și a multor oameni.

Privi din nou pe fereastră. Banalitatea străzii i se părea înșelătoare. Era convins că cei care îl urmăreau erau undeva acolo. Luă în grabă decizia de a duce filmul la prima cutie poștală și de a-l expedia Larei. Ea va ști ce să facă în cazul în care el nu supraviețuia acestei zile.

Îmbrăcă repede echipamentul de jogging și își aranjă șapca pentru a se deghiza. Dorea să arate ca un om obișnuit. Un membru al unei bande, cu un aspect neîngrijit. Vîrî plicul în interiorul bluzei de trening. Își luă și un pix în buzunar. Nu scrisese intenționat nimic pe plic. Adresa Larei nu trebuia sub nici o formă să ajungă în alte mîini, altfel era și ea în pericol.

Părăsi apartamentul înghesuit și alese ușa din spate. Mai mulți copii de culoare jucau baschet în curte.

Sprijinit de un perete, dormea un bețiv. O imagine dezolantă.

Anthony Nangala ieși pe stradă pe o ușă măzgălită cu graffiti, își trase mai jos căciula pe urechi, umblînd agale, aparent fără griji. La fiecare pas simțea plicul pe burtă. Prima cutie poștală se afla la o distanță de trei blocuri.

Doar o parte din atenția lui se îndreptă spre mașini în momentul cînd traversă strada. Cel mai mult îl interesa să observe persoanele din apropiere. Trecători, oameni ai străzii, elevi. Oameni cu copii în cărucioare. Toți de culoare. Nici unul alb. Aproape deloc mulatri. Nimeni care să semene cu un arab.

Nangala simți cum frica dispărea treptat. Simultan își reaminti că trebuia să fie totuși prudent. În meseria lui, lucrurile puteau lua repede o altă întorsătură.

La un bloc distanță de cutia poștală văzu barul Reeds, pe care obișnuia să îl frecventeze des. Mîncarea nu era scumpă și avea gustul styroporului reîncălzit. Barul avea o toaletă cu ferestre mari, prin care un bărbat de statura lui se putea strecura fără probleme.

Asta și făcu și se trezi într-o curte laterală îngustă, unde se ascunse în apropierea scărilor unei pivnițe. După zece minute, era sigur că își înșelase urmăritorii. Scrise adresa pe plic, ieși în stradă, mergînd încet spre cutia poștală. Din mers aruncă plicul în cutie. Toate merseră strună și încordarea îi dispăru, ca și cum tocmai pierduse o povară de un chintal. Ușurat, își continuă drumul.

O jumătate de oră mai tîrziu, Nangala stătea într-un internet café cu o cola în față. Scrisese două e-mailuri.

După-amiază, de îndată ce intră în apartament, știu că cineva fusese acolo. De fiecare dată cînd pleca de acasă, răsucea firul cablului de telefon în forma cifrei opt, pentru a se asigura că telefonul lui nu va fi ascultat în secret. Acum, cablul era așezat în forma unei cochilii de melc. Cineva fusese aici.

„Trebuie să-mi caut o altă locuință“, se gîndi el.

Prin geamul întredeschis auzi zgomotul unei portiere trîntite. Deși era un sunet banal, cotidian, îi atrase totuși atenția. Privi pe stradă și îi văzu pe cei doi bărbați. Nici unul de culoare. Arabi. Ambii purtau jeanși și pulovere largi, pe o asemenea căldură. Unicul motiv ar fi fost acela de a ascunde ceva. Arme.

Nangala știa că trebuia să dispară în cel mai scurt timp posibil. Se răsuci pe călcîie și dădu buzna pe scări. Ca și dimineață, alese ieșirea din spate. Șocul aproape că îi paraliză picioarele cînd remarcă aici prezența altor doi bărbați. Tot arabi. Patru la număr împotriva unuia singur. Un meci inechitabil.

Ambii indivizi din curte strigară ceva în timp ce își băgau mîinile sub pulovere. Nangala se repezi spre casa scărilor și trînti ușa după el. „Ce să fac acum?"

Găsi un răspuns și alergă spre ușa din față. Poate reușea să-i ia prin surprindere pe cei doi criminali din stradă. Cel puțin avea de partea lui elementul surpriză.

Izbi ușa și se năpusti afară. Ambii arabi îl priviră stupefiați. Era ca o vijelie. Tornada Neagră. Îi mătură de o parte și de alta ca pe două păpuși de paie, conștient că avea un mic avans față de ei.

Auzi voci în spate. Și pași. Indivizii îl urmăreau. Alergă pe stradă fără să privească înapoi. Oare cît va mai dura pînă cînd un glonț îl va ținti între omoplați?

Sări un gard și intră pe o străduță laterală. Aici nu era de obicei trafic; erau mai puțini trecători și mai puține obstacole, dar și pericolul era mai mare. Se zbătea pentru viața lui, inima îi bătea sălbatic, sîngele îi curgea prin vene ca o cascadă. Nu putea auzi dacă mai era urmărit.

Anthony Nangala gîfîia. Nu înțelegea de ce nu exista pe strada asta blestemată nici o curte laterală. Nimic, doar pereți și uși închise. Fusese prins într-o capcană. Încercă să aprecieze distanța pînă la capătul străzii. Cincizeci sau șaizeci de metri.

„Poți să o faci!"

În sfîrșit, ajunsese. Strada pe care se aflase adineaori doar el, era din nou animată. Complet fără răsuflare, se luptă cu masa de trecători.

În vuietul ca de cascadă care îi răsuna în urechi distinse un alt zgomot. Zgomotul roților unei mașini, aflate, fără îndoială, lîngă el. Se întoarse și văzu mașina, un Ford vechi, albastru, care tocmai se oprise pe marginea străzii. Ușile mașinii se deschiseră și trei dintre arabii care îl urmăreau se năpustiră asupra lui. În același moment, al

patrulea îl prinse din spate. Mai mulți trecători începură să strige, alții o luară la fugă, însă nici unul nu cuteză să intervină.

Nangala încercă să se apere, dar bărbatul din spate îl ținea strîns. Îl apucară, îi traseră un sac peste cap și îl împinseră spre mașină. Unul îi făcu o injecție în mînă și instantaneu își pierdu cunoștința.

„Cel puțin am reușit să trimit plicul", a fost ultimul lui gînd înainte de a cădea în întunericul inconștienței.

2

Rezervația Moremi
Bazinul sudic Okawango, Botswana

În savana întunecată, cinci braconieri își încălzeau mîinile la focul de tabără. Deasupra flăcărilor, agățat de un băț de lemn, era un ceaun. Trei dintre bărbați fumau. Discutau aprins și rîdeau zgomotos. Nici unul nu părea să fie îngrijorat de acest lucru, în sălbăticie nu existau amenzi.

Aveau experiența slujbelor sîngeroase și știau că există prea puține puncte de supraveghere în întinsa așezare. În rezervația Moremi erau doar șase. Șase supraveghetori, cîte doi într-un schimb, pe o suprafață de opt mii de kilometri pătrați. Pentru cineva care dorea să scoată repede bani din fildeș, nu exista nici un motiv de îngrijorare.

Unul dintre ei, care părea cel mai vîrstnic, cufundă polonicul în ceaunul adînc și își turnă în farfurie un soi de ghiveci. Începu să mănînce, plescăind în timp ce restul pălăvrăgeau și rîdeau. Vorbeau în setwana. Se tot repetau cuvintele pula și thebe. Însemnau „ploaie" și „stropi", dar reprezentau în același timp și moneda națională în Botswana; o sută de thebe echivalau cu o pula. Vorbeau despre bani. De fapt, despre cîștigul pe care l-ar fi adus prada lor.

Vîrstnicul își îmbrînci vecinul, în semn că dorea sticla de rachiu din mîna acestuia. O luă zîmbind. Sughiță și dădu sticla mai departe. Rîgîi zgomotos, fapt care stîrni rîsul tuturor.

Braconierii nu remarcaseră că erau observați de cîteva ore.

La cîțiva metri de foc, în spatele bărbaților, era mașina lor. Un model de camion MAN foarte vechi. Sub prelata de culoarea nisipului, de forma unui cort, era depozitată prada unei luni întregi. Mai bine de o tonă din așa-numitul aur alb: fildeș. Patruzeci de colți provenind de la douăzeci de elefanți uciși.

Observatorul secret era familiarizat cu marfa. Cu cincizeci de ani în urmă, un kilogram de fildeș costa pe piața internațională două sute cincizeci de dolari. Acum costa doar cincizeci. În ciuda prețului scăzut, afacerea era încă profitabilă. Încărcătura mașinii costa aproximativ cincizeci de mii de dolari. Braconierii primeau, bineînțeles, numai o parte, aproximativ zece mii de dolari, cam două mii de fiecare. Însemna totuși ceva într-o țară în care o familie cu opt membri trebuia să supraviețuiască cu o sută cincizeci de dolari pe an.

În lumina focului nu se întrezărea doar camionul. Ceva mai încolo erau așezate imensele cadavre. Pentru braconieri, doar fildeșul era valoros, corpurile animalelor ucise fiind abandonate. Anual mureau în partea de sud a Africii, din această cauză, în jur de două mii de elefanți. Numărul animalelor se înjumătățise în ultimii douăzeci de ani. În anumite regiuni cifra era cu zece procente mai mare. Un bilanț îngrozitor.

Un suspin lung și apăsat întrerupse rîsetele bărbaților. Lîngă o femelă moartă, stătea un pui. Atingea neîncetat cu trompa capul mamei, de parcă în acest fel i-ar fi putut reda viața. Durerea puiului se făcea auzită în noaptea senină.

La o sută de metri distanță, ascuns în spatele unei tufe, un individ, îmbrăcat din cap pînă în picioare în negru, stătea așezat pe burtă în nisip și scrîșnea din dinți. Strigătele puiului îi treziseră mila. Simțea cum furia îi creștea în fața unei asemenea nedreptăți. În timp ce braconierii făceau gălăgie, rîdeau și discutau despre bani, puiul suferea din cauza pierderii mamei. Urma să moară și el în curînd, întrucît nu avea mai mult de douăsprezece sau treisprezece luni. Puii de elefant se hrăneau în primii ani de viață doar cu laptele mamei.

Corpul imens al femelei zăcea nemișcat. În locul unde normal stăteau colții, erau acum doar două găuri însîngerate, provocate de

tăierea și smulgerea fildeșului. Celelalte cadavre arătau identic. Întreaga turmă fusese alcătuită din doi masculi, șapte femele și un pui.

Bărbatul din tufiș suspină. Femelele indiene nu aveau fildeș. Cele africane însă da. Din această cauză, turme întregi erau ucise brutal și calculat, de cele mai multe ori cu un singur glonț în cap.

În special în această perioadă a anului, era foarte ușor să obții fildeș. La sfîrșitul lunii septembrie, aproape de finele anotimpului secetos, multe animale se mutau în bazinul colector al rîului Okawango. Deoarece rîul nu se revărsa în mare sau în altă apă, dispărea în nisip. Apa se infiltra într-o deltă în Kalahari și oferea animalelor, în timpul secetei, un adevărat paradis. Braconierii trebuiau doar să aștepte în vecinătatea apelor pînă la sosirea elefanților. Prada venea singură în mîinile lor.

Din nou, bocetul puiului răsună peste savana întunecată. Acum însă nu mai voia să înceteze. Treptat se părea că începea să-i scoată din minți pe braconieri. Discutau scurt, dar apăsat; cel mai bătrîn își puse farfuria cu ghiveci deoparte, se întinse după armă și o ridică. Făcu vreo cîțiva pași și se opri pentru a-și poziționa pușca. Fixă ca țintă capul puiului de elefant.

Un zgomot asurzitor de armă tună peste ținut. Cei patru bărbați care stăteau la focul de tabără începură să rîdă. Dar cel care căzuse nu era elefantul, ci vîrstnicul.

Timpul părea că se oprise preț de cîteva secunde, apoi se dezlănțui haosul. Puiul alerga speriat. Braconierul se ridică, ducîndu-și mîna la brațul rănit. În timp ce se clătina spre camarazii săi, le urla ordine. Braconierii se repeziră la arme și se aruncară la pămînt. Nimeni nu știa de unde veneau gloanțele și trăgeau în toate direcțiile.

„Au intrat în panică", gîndi mulțumit bărbatul îmbrăcat în negru. Prin luneta armei sale performante le urmărea fiecare mișcare. Nu aveau nici o șansă să scape.

Își duse mîna la spate și scoase din cutia de cartușe un Norma Match 168 HP, lung de șapte centimetri. Fără să-și dezlipească privirea de la braconieri, își încărcă arma rapid și fără zgomot. Arma era din nou pregătită.

Ţinti din nou. Două împuşcături plesniră cauciucurile din faţă ale maşinii. Botul MAN-ului se aplecă. Următorul glonţ era destinat rezervorului. Motorina se împrăştie formînd o baltă pe nisip. Maşina era din acest moment de prisos.

Braconierii vor avea aceeaşi soartă. Începură să urle, înjurînd nu numai pentru că îşi pierduseră salariul pentru o lună, ci şi pentru că fuseseră prinşi.

Bărbatul în negru izbucni în rîs. Bineînţeles că nu mai putea face nimic pentru elefanţii morţi. Dar va avea grijă să fie puţin mai multă dreptate pe această planetă. Trăia numai pentru asta.

3

Kobe Kulundu căscă și se întinse. Petrecuse întreaga noapte pe scaunul de birou. Se simțea istovit și tensionat. Ardea de nerăbdare să conducă spre casă, să ia micul dejun împreună cu soția și să doarmă.

Își aruncă privirea la ceasul de pe perete, care era agățat deasupra intrării micuței, dar confortabilei cabane de pază din San-ta-Wani. Cîteva minute înainte de ora șapte. Mai avea încă o oră și ceva pînă la schimbul de tură.

Își trecu ambele mîini peste fața neagră ca pana corbului, apoi, prin părul creț și, în cele din urmă, pe la tîmplele deja încărunțite. Căscă din nou și se ridică să-și prepare cafea proaspătă.

Kobe Kulundu își iubea meseria. Ca supraveghetor al rezervației Moremi avea o mare responsabilitate. Meseria îi oferea mereu lucruri noi, dar nu putea suporta schimbul de noapte de la birou. Orele la masa de lucru i se păreau cîteodată fără sfîrșit.

Se hotărî să se radă și să-și spele dinții. Cînd se întoarse în birou, cafeaua era gata.

Își turnă cafea în ceașcă și ieși afară să-și dezmorțească picioarele. Soarele răsărise, dar lumina era încă lăptoasă. În cîteva ore, ținutul va fi scăldat în splendide nuanțe de oranj.

Sorbi puțin din cafea și tremură. În rezervație se mai simțea încă frigul nopții. Își lăsă în jos mînecile uniformei de culoare kaki și mai sorbi o gură de cafea. Făcu apoi o tură în jurul cabanei în timp ce se mai gîndea la patul și la soția lui.

Radioemițătorul din birou începu să dea semne de viață. Ciudat. Singura persoană cu care Kobe Kulundu păstra legătura prin radioemițător era colegul lui, Carl Tombe, care făcea în acea noapte munca de teren. De regulă, Carl îl contacta din două în două ore pentru a-i comunica poziția sa. Ultimul lor contact avusese loc cu mai puțin de o oră în urmă. Ceva trebuie să se fi întîmplat. Kobe Kulundu se grăbi să intre în birou și luă radioemițătorul.

– Eu sînt, Carl, iar vocea îi suna strident.

– Mi-am imaginat. Ce se întîmplă?

– O surpriză frumoasă, aș spune.

– Despre ce vorbești?

– Doar... Carl Tombe ezită. Ar fi mai bine să vezi singur.

„Asta mai lipsea", se gîndi Kobe.

– Este ceva mai important decît micul dejun cu soția mea?

– Aș zice că da.

– Poți să fii mai concret?

– Vino aici și o să vezi singur. Și adu și puțin lapte.

Kobe bănuia ce putea să se fi întîmplat.

– Unde ești?

– Exact la doisprezece kilometri vest față de ultima locație, la aproximativ doi kilometri nord de Boro.

Boro era un afluent care străbătea bazinul Okawango.

– Bine. Kobe Kulundu oftă. În jumătate de oră sînt la tine.

Micul Cessna 172 Skyhawk zbura în linie dreaptă peste savană, de-a lungul rîului Boro. Cu soarele în spate, Kobe Kulundu nu avea nici o greutate în a-și atinge ținta. Zări de departe mașina și cadavrele elefanților, apoi descoperi Jeep-ul braconierilor lîngă care stătea Carl Tombe făcîndu-i semne cu mîna. Reduse viteza, lăsă Cessna să mai dea un ocol și aterizî. Terenul îi permitea să lase avionul să ruleze pînă la cîțiva metri de locul dorit. Opri motorul și coborî.

Scuturînd din cap, se apropie de colegul lui. „La naiba", șopti rotindu-și privirea de la un elefant la altul. Corpurile de culoare gri erau împrăștiate pe o rază de mai multe sute de metri.

– Cîți sînt? Nouă?

Carl Tombe aprobă.

– Doi masculi, șapte femele și acest pui.

Îl conduse pe Kulundu la cîțiva pași în spatele mașinii. De bara de protecție din față era legat cu o frînghie un pui.

– Aș spune că are un an.

Kulundu aprobă.

– Laptele este în aparat, spuse el. Și o sticlă goală. Puiul pare înfometat. Cel mai bine ar fi să îl hrănim acum. Mai vedem după aceea ce e de făcut.

– Rezolv eu asta. Între timp, tu ar trebui să îți arunci o privire pe aici.

– Aș renunța cu drag la asta. Gîndindu-mă la toate aceste animale care trebuie să moară pentru fildeș, mi se face rău. Mai grav este că indivizii care au făcut acest lucru se vor întoarce.

Carl Tombe rînji.

– De data asta, nu, Kobe. De data asta, cu siguranță că nu.

Locul oferea o priveliște ieșită din comun. În spatele mașinii erau îngrămădiți zeci de colți. Imediat lîngă, cinci bărbați erau așezați pe spate, unul lîngă altul. Kobe Kulundu urcă pe rampa de încărcare. Braconierii făcură ochii mari, dar nici unul nu se mișcă. Erau încătușați, cu căluș în gură și înghesuiți precum sardinele într-o conservă.

Patru dintre ei sîngerau – unul la mînă, ceilalți trei la picioare. Nu îi era deloc milă. Bandele de braconieri măcelăreau elefanții pentru a face contrabandă cu fildeș. Își meritau soarta din plin. Cu toate acestea, își aduse trusa medicală și îngriji rănile braconierilor pentru a nu se infecta.

Cînd termină, se întoarse la Carl care, stînd pe bara de protecție a mașinii, hrănea încă puiul de elefant. Acesta din urmă sugea însetat din sticla de lapte și își trecea neobosit trompa peste capul îngrijitorului.

Kulundu rîse. Știa că puii de elefanți nu puteau fi hrăniți în lipsa contactului fizic. În ciuda mărimii lor impunătoare, aveau nevoie de îngrijire și afecțiune ca oricare alt pui.

– Extrem de ciudat, nu crezi? Cinci braconieri legați în propriul camion.

– Întocmai.

– Cineva s-a dovedit a fi extrem de furios pe acești indivizi.

– Așa văd și eu lucrurile.

– Ai văzut medalia?

– Care medalie?

– Cea de pe scaunul șoferului.

Întrucît nu primi nici un fel de explicație, Kobe Kulundu urcă în cabină.

Pe scaunul șoferului era așezată o monedă de mărimea podului palmei, care în lumina soarelui strălucea precum argintul. Părea a fi o medalie sau o monedă. Kulundu o luă în mînă și realiză cît de grea era. Privind-o mai atent, observă un desen în relief, care părea a fi vechi. Înfățișa un trandafir încrucișat cu o sabie. Kobe Kulundu nu mai văzuse niciodată așa ceva.

„Ce-ar putea oare să însemne asta?“ murmură el ca pentru sine.

4

O zi mai tîrziu, Livingstone, Zambia
300 kilometri nord-est de rezervația Moremi

Taxiul opri în fața hotelului Royal Livingstone, cel mai bun din zonă. Era amplasat la aproximativ opt kilometri în afara orașului, în imediata apropiere a cascadelor Victoria. Acest lucru făcea ca hotelul să fie o atracție pentru turiști. Oameni din toată lumea năvăleau aici, deoarece în nici un alt loc cascadele Victoria nu puteau fi mai bine văzute decît de aici. Pe o suprafață lată de un kilometru și jumătate, masele de apă ale rîului Zambezi năvăleau la mai mult de o sută de metri adîncime într-o crevasă lată de numai cincizeci de metri. Este o experiență impresionantă să stai pe o stîncă și să vizionezi spectacolul în timp ce ești învăluit de un nor de aburi și de spuma valurilor. Nu fusese degeaba denumit de băștinași Mosioa-Tunya, „fumul tunător".

Emmet Walsh îi întinse șoferului o bancnotă și coborî din taxi. Avea cincizeci de ani, era înalt și slab. Fața prietenoasă, deși părea sculptată în piatră, era mărginită de barba scurtă, căruntă. Frizura avea aceeași mărime și culoare. Buzele subțiri și ochii negri trădau fermitatea. Înfățișarea lui inspira autoritate.

La pantalonii de stofă lejeri, dar eleganți, purta o pereche de pantofi negri din lac și o cămașă albă închisă la guler. În mînă ținea un geamantan. Arăta ca un om de afaceri în concediu. Știa că lăsa această impresie, făcea parte din deghizarea lui.

Pe drumul spre hotel, se gîndi dacă ar fi bine să accepte oferta hotelului de a cina pe o stîncă a cascadelor. Totuși se hotărî că era mai bine să refuze. Era obosit. Nu dorea decît să doarmă.

Taxiul plecă și Emmet Walsh intră în hotel. Zona în care se afla recepția era înconjurată de o curte luminoasă. În aer se simțea aroma plăcută a grădinilor de verdețuri învecinate. Walsh traversă holul împodobit cu coloane și întrebă la recepție dacă existau mesaje pentru el. Nu era cazul. Portarul dori să îl ajute cu bagajele, dar refuză. Valiza era un subiect tabu.

Primi cheia și cumpără un ziar. Apoi părăsi holul hotelului și se îndreptă spre cameră. Hotelul era alcătuit din mai multe vile cu două etaje, construite în stil colonial. Fiecare vilă era compusă din zece apartamente de lux. În total, o sută șaptezeci și trei de camere de 5 stele.

Emmet Walsh intră în apartamentul său și agăță pe ușă mesajul „Vă rugăm, nu deranjați". Abia acum începu să simtă tensiunea ultimelor zile și oboseala acumulată. Aproape patruzeci și opt de ore fără somn. Recuperarea era necesară.

Voia totuși să facă înainte o baie. În timp ce apa curgea în cadă, răsfoi ziarul.

Un articol de la pagina a treia îi captă atenția. Subiectul era prinderea a cinci braconieri, în circumstanțe stranii, în Botswana.

Raportul înfățișa succesiunea de fapte, dar nu dădea nici o explicație:

> ... Kobe Kulundu, paznic în rezervația Moremi, pornește de la premisa că braconierii au fost atacați de o bandă rivală de contrabandiști. Nu este prima oară, susține Kulundu, cînd contrabandiștii își provoacă unii altora dificultăți. Poliția confirmă această bănuială, întrucît în ultimele luni au fost înregistrate nouă cazuri asemănătoare, nu doar în Botswana, ci și în țările învecinate, Namibia și Zimbabwe. Piața de contrabandă din aceste regiuni este de ani de zile puternic combătută.
>
> Purtătorul de cuvînt al poliției a declarat că există dovezi care susțin că, în toate cele nouă cazuri, a fost vorba de aceeași bandă.

Persoanele care au fost reținute au declarat că vinovat pentru prinderea lor este un bărbat înalt, îmbrăcat complet în negru. Acestea sînt singurele indicii despre bărbatul care capturase banda.

În afară de asta, la locul faptei s-a găsit și un obiect, a declarat Ulassi la conferința de presă. Un medalion pe care sînt gravate un trandafir și o sabie. Poliția crede că făptașii au lăsat acest obiect pentru a-și delimita zona, dar și pentru a avertiza alți braconieri. Ulassi a mai adăugat: „Lucrăm intens cu paznicii rezervației Moremi și cu autoritățile din Namibia și Zimbabwe. Sînt sigur că activitatea acestor bande va fi în curînd întreruptă.

Emmet Walsh zîmbi. Faptele descrise în articolul din ziar erau adevărate, dar incomplete, și în plus fals interpretate. În ultimele două luni fuseseră capturate în Namibia, Zimbabwe și Botswana trei bande de braconieri, mai precis cele care realizaseră cele mai mari profituri din contrabandă cu fildeș, cu alte cuvinte, cei mai josnici și mai periculoși dintre vînătorii de elefanți.

Presupunerea că în spatele capturării s-ar afla o grupare de contrabandiști era falsă. El, Emmet Garner Walsh, îi descoperise și îi prinsese. Cercetase cazul multe săptămîni. Apoi închiriase un mic avion – în orașul turistic Livingstone o puteai face cu ușurință – și își începuse călătoria. Echipamentul lui se găsea într-o valiză: o armă demontabilă ce nu putea fi detectată la vamă, muniție, o lanternă și, bineînțeles, sistemul GPS cu care putea urmări traseul braconierilor întrucît aplicase camionului un microcip de detectare. În acest fel, putea oricînd să-și localizeze ținta. Binecuvîntarea tehnicii moderne.

În cinci cazuri informase și poliția, deoarece braconierii imobilizați de el nu fuseseră găsiți nici după o zi.

„Acești idioți lacomi nu și-au cîștigat deloc atîta bunăvoință“, se gîndi el. Dar informarea poliției nu făcea parte din sarcinile lui.

Lăsă ziarul și merse în baie. Apa caldă îl relaxa și îl binedispunea. În timp ce inhala aroma dulce a loțiunii de iasomie și își spăla corpul de praful acumulat pe parcursul ultimelor nopți, se gîndi ce ar fi trebuit să facă mai departe. Își rezervase un loc în avionul de a doua zi, după-amiază, spre Johannesburg. După o scurtă oprire, va lua alt

avion spre Londra. De acolo mai era doar o aruncătură de băț pînă în preaiubita sa Scoție. Emmet Walsh închise ochii și încercă să-și imagineze turnurile și crenelurile castelului Leighley. De cînd avusese probleme cu inima, simțea din ce în ce mai des legătura cu țara în care se născuse, Scoția.

De trei luni de zile nu mai văzuse castelul. O jumătate de veșnicie, cel puțin așa simțea. Ardea de nerăbdare să ajungă în sfîrșit acolo, să pășească în imensele holuri și să se simtă din nou copleșit de grandoarea arhitecturii vechi.

Și să își revadă frații și surorile.

5

Anarak, Iran
300 de kilometri sud-est de Teheran

Un necunoscător nu ar fi bănuit niciodată că în pustietatea aceasta uitată de Dumnezeu ar putea exista o închisoare. Cu atît mai puțin una de o asemenea mărime. Era foarte spațioasă dintr-un motiv bine întemeiat. Și tot dintr-un motiv bine întemeiat fusese amplasată atît de departe de civilizație. Nimeni în afară de pereții ei nu trebuia să știe de oribilitățile petrecute aici.

Exact acesta era motivul pentru care Lara Mosehni se afla aici. Cerceta închisoarea pentru a face publice atrocitățile înfăptuite. Căzuse singură pe mîna unor extremiști pe care îi urmărise.

Era deja închisă de șase zile într-o celulă mică și sufocantă, împreună cu alte șapte femei. În această instituție existau și bărbați închiși, dar într-o altă clădire.

Dintr-un motiv încă necunoscut ei, era singura încătușată din această celulă. Motivul putea să fie faptul că încă mai era în puteri. Mai tîrziu, cînd va fi și ea la fel de înfometată, murdară și slăbită ca și celelalte deținute, i se vor scoate cătușele.

Părul negru, tăiat la nivelul umerilor, care în mod normal strălucea și la atingere era precum catifeaua, acum era mat și încîlcit. În afară de asta, pielea capului îi producea mîncărimi, dar din cauza mîinilor legate la spate nu se putea scărpina. Lara se întreba cînd se va mai putea spăla.

Oftă.

În condiții normale, era o femeie de douăzeci și opt de ani, foarte frumoasă, cu un ten măsliniu, tipic arab. Pomeții înalți, bărbia ascuțită și trăsăturile bine proporționate ale feței îi confereau un aspect de regină. Soțul ei o numise odată mica lui Nefertiti, deoarece lăsa uneori impresia de aroganță. Dar în ultimele zile își pierduse orice urmă de înfumurare.

Închisoarea era așezată la o bună distanță în afara Anarak-ului, adăpostită de colinele sterpe ale muntelui Kuhrud. Mica fereastră cu gratii îi oferea o priveliște nemărginită a cîmpiei marelui deșert Desht-i-Kevir.

„Exact așa ar putea arăta sfîrșitul lumii", gîndi ea istovită.

Cu spatele la perete, se lăsă să cadă pe podea. Pentru a sta cît mai confortabil, se așeză turcește. Celelalte femei stăteau în aceeași poziție pe podeaua goală și rece. Nu exista în această încăpere nimic, decît o gaură împuțită într-un colț, pentru satisfacerea nevoilor. De fiecare dată cînd vizita acel loc trebuia să fie ajutată, din cauza cătușelor, de celelalte femei. Era absolut umilitor.

În spatele chipurilor murdare ale colegelor sale de celulă, Lara citea spaima și disperarea. Toate fuseseră deja violate, unele chiar în repetate rînduri. Fiecare încercare de a opune rezistență era răsplătită cu bătăi și călcări în picioare. Apoi erau din nou abuzate.

Noaptea, gardienii aduseseră o tînără fată; Lara bănuia că avea cel mult cincisprezece ani. Venea de la interogatoriu. Fața îi era umflată și corpul presărat cu vînătăi și răni însîngerate.

În afară de asta, își apăsa cu putere mîna pe abdomen.

Lara își mută privirea la o femeie care era deja de mai bine de patru ani în celulă. Ca în cazul tuturor femeilor de aici i se imputa nerespectarea legilor islamului și atacuri împotriva regimului. Se pretindea că ea și bărbatul ei ar fi provocat un atentat cu bombă împotriva unui membru al regimului, în Teheran. Bineînțeles că nu avusese parte de nici un proces. O lăsaseră pur și simplu să putrezească aici, îngropată de vie.

Pentru a mărturisi și numele presupușilor complici, fusese și ea violată. Și aceasta nu fusese singura modalitate de a o face să

vorbească – o torturaseră cu bastoane de trestie și cu coarde de pian. Deoarece femeia nu divulgase nici un nume, o torturaseră cu așa numita petite guillotine, o reproducere în miniatură a ghilotinei, retezîndu-i două burice ale degetelor.

Femeia îi mărturisi Larei că soțul și fiul ei fuseseră de asemenea arestați, dar nu știa ce se întîmplase cu ei. Nu îi revăzuse de atunci. Lara se întrebă cum puteau schingiuirile și violurile să fie în conformitate cu legile islamului. În afara acestor ziduri, se respectau însă alte legi.

Se gîndea la ce pedepse i se pregătiseră ei. Fusese deja lovită. După toate probabilitățile, nu va mai dura mult pînă cînd o vor silui și pe ea.

Dar nu va permite să se ajungă atît de departe. Primul pas spre eliberarea ei îl făcuse cu o oră în urmă, cînd o interogase directorul închisorii.

În pofida cătușelor, reușise să se smucească de lîngă cei doi gardieni care o păzeau. Se crease o scurtă ambuscadă, pe care o folosise pentru a se arunca pe biroul paznicilor surprinși. Curajul îi provocase un hematom și o buză crăpată, dar și intrarea în posesia unei agrafe de birou, pe care Lara o ascunsese sub limbă.

Se gîndea dacă o agrafă de birou era de ajuns pentru a o scăpa din această închisoare blestemată. Ușor nu avea să fie, dar trebuia să încerce.

6

După baie, Emmet Walsh se simți revigorat, dar știa că lipsa de somn din ultimele două zile se va face în curînd resimțită. Se întinse spre telefonul de pe noptieră și sună la recepție cu rugămintea de a fi trezit la ora cinei.

Deoarece în bazinul Okawango fusese rupt de civilizație, se gîndi să își verifice e-mailurile înainte de a se culca. Își despachetă laptopul, îl conectă la priza din cameră și deschise programul de e-mail.

Primise doar două mesaje.

Primul era de la Donna Greenwood, locțiitoarea și totodată mîna sa dreaptă. Întotdeauna, cînd îi citea mesajele sau o auzea la telefon, avea un sentiment de nesiguranță. O știa de o viață și totuși nu îndrăznise niciodată să îi spună ce simțea pentru ea: simpatie. Nu. Nu, chiar mai mult – dragoste.

Ciudat cum un om putea să fugă o jumătate de viață de sentimentele lui doar din cauza pericolului unei abateri din drum. Dar, cu cît aștepți mai mult, cu atît devine mai greu. Iar la un moment dat, chiar imposibil.

În fața ochilor îi apăru chipul Donnei. Părul ei creț, blond încărunțit. Ochii mari și calzi. Nasul gingaș ascuns în spatele lentilelor bifocale aurite.

Buzele încă pline. În pofida celor cincizeci și unu de ani, Donna arăta încă tînără.

Emmet Walsh își alungă gîndurile neîmplinite ale relației inexistente și îi citi e-mailul. Îi scria că toate demersurile privind întîlnirea

de săptămîna viitoare de la castelul Leighley fuseseră duse la bun sfîrșit. Cu excepția a două persoane, participarea la această întîlnire era complet confirmată. Era totuși sigură că Anthony Nangala și Lara Mosehni își vor confirma prezența.

Emmet rîse. Donna era un adevărat talent în ceea ce privea organizarea. Nu exista sarcină pe care să nu o finalizeze. Ar fi pierdut fără ea.

Al doilea mesaj, de la Anthony, îl zăpăci. Simți cum se înfurie. Anthony știa că nu era permis să intre în contact cu Emmet. Nimeni, în afara Donnei.

Anthony încălcase regulile.

După ce mînia i se mai potoli și începu să gîndească mai clar, realiză că Anthony trebuia să aibă un motiv. Unul bine întemeiat. Cu un sentiment neplăcut, deschise e-mailul.

Anthony cerea de urgență ajutor din apartamentul său din New York. Dacă Emmet nu îl găsea, trebuia să îi lase un mesaj pe robotul telefonului, pe care Nangala îl va asculta și, ulterior, îl va contacta.

Emmet Walsh deschise un dosar cu numere de telefon și formă numărul. La celălalt capăt porni o bandă. După ton, Emmet comunică numele hotelului la care stătea și numărul de interior al camerei. Era sigur că Anthony îi va recunoaște vocea.

Emmet închise telefonul, lăsă în jos jaluzelele și se întinse pe pat. Un minut mai tîrziu, dormea deja adînc.

La sunetul telefonului, sări ca ars. Dibui receptorul și ridică. Era o persoană de la recepția hotelului care anunța ora cinei.

Printre lamelele jaluzelei ghici că afară era întuneric. Abia acum realiză că ceva nu era în regulă. Anthony trebuia să fi ascultat deja mesajul și să-l fi contactat. Trecuseră deja opt ore fără ca el să fi primit un semn de viață. Era straniu. Chiar îngrijorător.

Luă receptorul și formă numărul. De data aceasta îl știa pe de rost.

La celălalt capăt răspunse Donna Greenwood. Încercă să-și îndepărteze nodul din gît și îi raportă tot ce știa, apoi o rugă să afle unde se ascundea Anthony. Se mai interesă și de Lara Mosehni.

– Și-a anunțat participarea la ședință?

– Nu.

– Încearcă, te rog, să dai și de urma ei. Cînd Lara și Anthony întîmpină greutăți, trebuie să-i ajutăm.

Cînd închise telefonul, simți junghiul din inimă. „Vechea durere, se gîndi el. Trebuie să te liniștești. Respiră adînc și încet.“ Azi se simțea rău.

7

Strălucirea palidă a lunii pătrundea prin fereastra celulei. Gratiile își aruncau umbra pe podeaua întunecată ca și cum ar fi vrut să le reamintească femeilor, tîrziu în noapte, că erau închise. Lumina lăptoasă reflecta atmosfera apăsătoare a închisorii din Anarak.

Lara Mosehni se rezemă de perete. Colegele ei de celulă se așezaseră pe podeaua de beton, încercînd să-și găsească o poziție cît mai comodă în condițiile date. Toate dormeau. Cel puțin așa crezu Lara pîna cînd o femeie de lîngă ea îi șopti :

– Mă iei cu tine?

Era fata de cincisprezece ani care fusese bătută cu o seară înainte.

– Să te iau cu mine? Unde? întrebă Lara.

– Mi-e totuna. Departe de aici. Vrei să evadezi...?

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Se citește în ochii tăi. Nu sînt încă pierduți ca ai celorlalte. Încă sclipesc. Sînt plini de ură.

– Nu e nici o ură. E dorința de a supraviețui.

Ar fi trebuit să recunoască, îi ura.

– Cînd pleci, trebuie să mă iei cu tine, șopti fata. Nu pot rămîne aici. Spuneau aseară că mă vor lua în fiecare seară. Sînt mulți... și îmi fac rău... și...

Fata începu încet să plîngă.

– Promite-mi că nu mă vei lăsa aici.

– Îți promit. Încearcă să dormi.

Nu credea că trecuseră mai mult de două, trei ore, cînd auziră pași pe coridor. La scurt timp se auzi cheia în broasca ușii.

Fata de lîngă Lara începu să tremure.

– Au venit să mă ia, șopti ea. Vocea ei era gravă.

– Nu aș paria pe asta, îi șopti Lara.

Cu ajutorul agrafei de birou își desfăcuse cătușele.

Ușa masivă a celulei se deschise și lumina de pe coridor pătrunse în celulă. În ușă stăteau doi gardieni. Unul rămase afară, iar celălalt intră și se aplecă spre picioarele tinerei fete pentru o tîrî afară din celulă.

În același moment, Lara sări pe el și-l lovi cu piciorul în stomac. Acesta căzu instantaneu pe podea, gemînd de durere.

Lara nu așteptă altă reacție și se repezi la al doilea gardian a cărui reacție, de altfel de așteptat, fusese de a își duce mîna la tocul pistolului. Lara observă mișcarea lui. O singură lovitură la tîmplă îi fu de ajuns pentru a-l scoate din luptă. Căzu precum un copac doborît. Totul nu dură mai mult de cinci secunde.

Femeile din celulă o priveau pe Lara uimite. Tînăra fată după care veniseră gardienii zîmbea fericită.

– Unde ai învățat să lupți așa? întrebă ea.

– Acum nu avem timp de explicații, replică Lara. Dacă vrem să ieșim de aici, trebuie să ne grăbim.

Îl trase în celulă pe gardianul căzut pe hol și îi luă pistolul.

– Acesta măcar nu va putea da semnalul o vreme, spuse Lara.

Îl aduse în același loc și pe celalalt gardian.

– Luați cătușele mele și legați-l, ordonă Lara celorlalte femei. Și puneți-le și ceva în gură ca să nu strige cînd se trezesc. Știe cineva să folosească un pistol?

Două femei aprobară.

– Atunci luați-vă o armă. Dar cine mă va însoți trebuie să știe că, dacă vom fi prinse, în celula asta vom muri. Vreau ca acest lucru să vă fie clar.

8

Tom Tanaka rămăsese în casă toată ziua. Acum își odihnea capul pe masa de lemn mică și pătată. Adormise.

Camera în care se afla era vag mobilată, deoarece, cînd își închiriase locuința, luxul nu jucase nici un rol. Un loc pentru dormit fusese singurul lucru care îl interesase.

Dispozitivul pe care Tom Tanaka îl purta în ureche începu să bîrîie. Se trezi imediat.

Camera era puternic luminată de lună, astfel încît Tanaka se putea mișca fără să aprindă lumina. Nu dorea să fie descoperit. În afară de asta, petrecuse atît de mult timp între cei patru pereți, încît s-ar fi putut deplasa prin cameră chiar și dacă ar fi fost orb.

Așeză banda de magnetofon pe masă și se duse la fereastră. Avea aici două stative. Pe unul, montase un microfon de ultimă generație. Lîngă el, pe celălalt stativ, se afla o cameră de filmat. Avea nevoie de ambele pentru a putea supraveghea clădirea de vizavi. Microfonul reda toate sunetele din locuința urmărită, camera o utiliza pentru a urmări toate mișcările persoanei supravegheate.

În obiectiv apăru Lara Mosehni. Sau Jennifer Watson. Sau Carla Macnamara. În misiunile ei din întrega lume, folosea toate aceste pseudonime. Dar Tanaka era convins că numele ei real era Lara Mosehni.

Apăsă declanșatorul camerei, întrebîndu-se unde dispăruse femeia atît timp. Se temea că o pierduse. O săptămînă întreagă fusese ca și dispărută de pe fața pămîntului.

Dar acum revenise. La ea acasă.

Nici ea nu aprinse lumina în casă, deoarece camera de filmat înfățișa totul în alb și negru. Îi era însă indiferent. Era acolo, iar el, Tom Tanaka, putea să o supravegheze în voie.

Lara intră prima oară în dormitor. Acolo, aruncă ceva pe pat. Tanaka activă zoomul și recunoscu în obiectiv un pistol. Nu-l mira. Din contră, se așteptase. Era însă puțin nedumerit deoarece era prima dată cînd Lara purta arme.

Dezactivă zoomul și continuă să o urmărească. Lara intră în baie. De data aceasta, Tom își îndreptă atenția spre microfon.

Auzise zgomotul creat de apa de la robinet. Lara Mosehni făcea baie.

Tom Tanaka se hotărîse să facă un scurt raport. În ultimul timp nu mai avusese timp de așa ceva. Se întinse după telefonul mobil, tastă un număr, lăsă să sune o dată și apoi închise. La scurt timp, se auzi soneria telefonului. Vocea de la celălalt capăt al firului îi dictă un număr de telefon. Tanaka notă numărul pe o bucată de hîrtie și încheie convorbirea. Formă apoi noul număr.

Cîteva minute mai tîrziu, raportă toate evenimentele. Bărbatul cu care vorbise părea satisfăcut de ceea ce auzea, însă îl avertiză să n-o mai scape din ochi. Tanaka promise să facă tot ce îi stătea în putință și încheie convorbirea telefonică.

Dorea să vadă ce mai făcea Lara, dar își aduse aminte de numărul de telefon notat pe bucata de hîrtie. Trebuia să dispară. Fără urme, era o sarcină ce făcea parte din meseria lui. Intră în bucătărie, aprinse hîrtia și o aruncă într-o conservă goală.

Următoarele douăzeci de minute trecură fără evenimente. Stătea și asculta zgomotul apei din cada Larei. Femeia părea că savurează baia. Cînd se întoarse în sufragerie, unicul obiect de vestimentație era un prosop înfășurat în jurul ei. Se îmbrăcă repede în dormitor. Apoi trase valiza de sub pat și începu să împacheteze.

„Vrea să dispară, se gîndi Tanaka. Repede și fără urme.“ Nu venise înapoi nici de o oră, după ce fusese dispărută o săptămînă.

Tom Tanaka își făcu în mare grabă bagajele. Puținele haine pe care le avea erau așezate în geanta sport, lîngă pat. Trebuia să se

îngrijoreze doar în privința echipamentului, pe care îl împachetase și despachetase deja de cîteva sute de ori. În cîteva minute totul era pregătit.

Își aruncă o ultimă privire pe fereastră. Lara Mosehni era încă în apartamentul ei. Foarte bine. Nu voia să îi scape din nou. O urmărea de opt săptămîni. Era unica sa pistă.

9

Vineri. Scoția

Emmet Walsh se simțea relaxat de fiecare dată cînd se întorcea dintr-o misune. Fusese foarte stresant în Africa. Zile fără număr cu nimic altceva decît praf, căldură și nopți reci. O țară a extremelor. Două luni întregi se sufocase de căldură, ziua, și înghețase de frig, noaptea. Și astea nu fuseseră singurele inconveniente.

Poate nu Africa era de vină. Poate era deja prea bătrîn pentru toate astea. Acest gînd nu-i trecea prin cap pentru prima oară.

Închise ochii un moment, apoi îi deschise din nou. Nu dorea ca aceste gînduri să-l urmărească și în Scoția, patria sa natală. Dar nu era deloc ușor. Frica de bătrînețe, mai bine zis de moarte, îl urmărise de cînd simțise primele dureri la inimă.

„Ar trebui să-mi trăiesc viața mai intens", se gîndi. În același timp, știa că alerga după o iluzie. Erau așa de multe de făcut în toate colțurile lumii. El și ceilalți nu aveau voie să stea.

Gîndurile i se îndreptară la ultima sa misiune. Zburase de la Livingstone, prin Johannesburg, la Londra. De acolo, luase un avion al companiei British Airways spre Glasgow, Scoția. Geanta cu echipamentul și arma demontabilă nu-i creaseră nici un fel de dificultăți la controalele din aeroporturi.

Acum stătea la volanul limuzinei sale de lux, un Jaguar tip X, și conducea în mare viteză pe autostrada A82 spre nord, pe colinele

munților Grampian. Cu cît se îndepărta mai mult de Glasgow, cu atît se simțea mai bine.

Indicatorul de pe bord îi afișa o temperatură de 10 grade, și totuși cerul albastru, aproape lipsit de nori, era mirific. Nicăieri nu văzuse un cer mai frumos decît aici. Și aerul i se părea mai curat. Emmet Walsh iubea această țară.

La două ore după ce părăsise Glasgow-ul, ajunsese la Loch Linnhe. Reduse viteza pentru a putea admira superbul peisaj al lacului fără margini. În lumina după-amiezii de septembrie, apa golfului Firth of Lorn sclipea precum aurul lichid. Din mașină se putea vedea acum și insula Mull.

Emmet conduse pe autostrada A82. După cîțiva kilometri, traversă canalul caledonian și viră pe celălalt mal. Regiunea muntoasă din partea sa stînga nu mai aparținea munților Grampian, ci ținea de North West Highlands.

Canalul se vărsa în lacul Lochy.

Sentimentul de bucurie îl copleși cînd, după cîțiva kilometri ajunse la un alt lac, Loch Arkaig. Așezat într-o zonă înconjurată de coline, acesta semăna cu nenumăratele lacuri ale Scoției.

Dar nu și pentru el.

Soarele era poziționat în așa fel încît crestele munților aproape că înnegreau marea. Un vultur desena cercuri pe cer. În depărtare se zărea satul de pescari Murlaggan. Pe malul opus al lacului Arkaig, Emmet Walsh zări zidurile castelului Leighley.

Involuntar simți că inima i se încălzește. În sfîrșit, acasă.

10

O zi mai tîrziu
Sîmbătă dimineața, Scoția, Highland

Tom Tanaka stătea cu spatele sprijinit de mașină și se uita prin binoclu. Se afla pe malul lacului Arkaig. Avea senzația că era deja înghețat. I se părea că munții sterpi suflau întregul frig al nopții asupra lui. Ceața groasă plutea deasupra apei de culoare verde și-i intra sub piele. Tanaka își ridică gulerul hainei. Cu toate acestea, înghețа de frig. După căldura din Irak, munții scoțieni i se păreau de două ori mai neplăcuți. Cu degetele înțepenite, își aprinse o țigară.

Își ridică din nou binoclul la ochi. Privirea lui se îndreptă spre un mic loc, la capătul malului. Un sat de pescari numit Murlaggan, alcătuit din cel mult treizeci sau patruzeci de case. Ciudat că era indicat pe harta aflată pe scaunul de lîngă șofer.

Aproape toate casele de aici erau vopsite în altă culoare și, în ciuda aspectului sumbru, peisajul părea îmbietor, chiar idilic. Cu toate acestea, Tom Tanaka nu ar fi dorit să fie îngropat aici. Nimic decît izolare și plictiseală. Dintre toate lucrurile de pe lumea asta, ce o adusese pe Lara Mosehni aici? Nu putea să găsească nici o explicație.

Era o minune că nu-i pierduse urma. O urmărise departe: Teheran, Istanbul, Paris, Londra, Edinburgh, Inverness.

Pînă ieri știa la fel de multe despre Inverness ca despre Murlaggan. Acum aflase că avea o populație de peste 40 000 de locuitori, că era capitala Highland-ului, cea mai mare zonă administrativă a Scoției.

Fusese norocos că Lara Mosehni înnoptase de vineri pînă sîmbătă în Inverness, fiindcă avusese timp să se ocupe de mașină. Azi-dimineață ea pornise la drum și condusese optzeci de kilometri în țara nimănui.

Tanaka lăsă gîndurile deoparte, deoarece recunoscu în binoclu două figuri care ieșeau dintr-o casă; un bărbat îmbrăcat într-o salopetă, evident pescar, și o femeie – Lara Mosehni.

Întrucît mașina sa era dosită în spatele unui desiș sălbatic, Tanaka nu se îngrijoră că ar putea fi descoperit.

Cele două persoane ieșiră din casă și se îndreptară spre punte. Acolo se urcară într-o mică barcă de pescari. Zgomotul motorului ajunse pînă la Tanaka.

Barca porni și tăie apa, formînd linii asemănătoare unui șnur. Chila secționa suprafața reflectorizantă a apei. Tanaka putea remarca acest lucru chiar și prin ceața translucidă.

„Încotro se îndreaptă?“ se întrebă el.

Își răspunse singur la întrebare, deoarece pe celălalt mal exista un singur lucru: un mic castel, asemănător unei cetăți. Era așezat la marginea unei fîșii de pămînt, al cărei capăt se termina în mare, un bastion, construit din granitul maroniu al Hochlands-urilor scoțiene. Părea a fi într-o bună condiție. Nu era o ruină, ci o cetate locuită.

Totuși întrebarea rămase deschisă: ce ar putea căuta Lara Mosehni aici? Se întîlnea cu ceilalți membri ai Ordinului Sabia Crestată? Exista doar o cale de a afla.

Tom Tanaka așteptă pînă cînd barca de pescari dispăru. Se urcă apoi în mașină și se îndreptă spre Murlaggan. Pe drum se gîndi cum ar trebui să procedeze pentru a nu trezi nici o bănuială în acest sat prăpădit. Se decise că cel mai bine era să fie considerat turist.

Intră cu mașina într-o parcare amplasată în spatele unicului bar din sat. Era un loc bun pentru a nu putea fi remarcat din cetate. Geanta cu echipamentul său se afla pe bancheta din spate. Scoase din

ea o cameră foto, pe care și-o agață de gît. Se întinse apoi spre torpedou și scoase o hartă. Era de ajuns pentru deghizarea sa.

Înconjură clădirea și intră în bar. Înăuntru mirosea a fum și a pește. Totuși, japonezul se decise să rămînă. Își alese un loc la fereastră. Avea de aici o vedere bună asupra apei și a castelului.

Un bărbat solid, îmbrăcat într-un pulovăr de lînă și jeanși, se îndreptă spre el. Numele său era Scully.

– Te-ai rătăcit, spuse el.

Tanaka aprobă.

– Așa m-am gîndit. M-aș fi mirat ca cineva să fi dorit să ajungă aici intenționat. Ai fi fost primul turist care ar fi dorit să ajungă aici în ultimii zece ani.

Deși Scully arăta ca un urs, avea o voce prietenoasă. Tocmai de aceea, Tanaka trebuia să se concentreze. Vorbea limba engleză foarte bine, dar accentul galez a lui Scully îi îngreuna posibilitatea de a-l înțelege.

Tanaka își întinse harta pe masă.

– Vreau să ajung la Fort Augustus, spuse el.

Pe drumul de la Inverness, trecuse cu mașina prin acest loc, la capătul sudic al lacului Loch Ness.

– Fort Augustus? Mulți vor să ajungă acolo, să o fotografieze pe Nessie.

Scully îl lovi pe Tanaka cu cotul, rîzînd. Îi explică apoi traseul spre Fort Augustus.

– Sînt cam cincizeci de kilometri buni pînă acolo, spuse el.

– Atunci pot să beau o cafea aici, înainte de a pleca.

– Cafea? Desigur.

La scurt timp, pe masa lui Tanaka stătea o ceașcă aburindă.

– Ce-mi poți spune despre cetatea de aici? Merită să o vizitez? Dacă tot sînt aici?

– Castelul Leighley. Poți să-l uiți. Castelul nu este deschis vizitatorilor.

Tanaka se hotărî să mai încerce.

– Pe drum încoace am văzut pe cineva îndreptîndu-se acolo cu o barcă.

– Cu barca? Te asigur că nu era un turist. Îți repet că turiștii nu au mai venit aici de o veșnicie. Femeia din barcă trebuie să fi fost o angajată a Layoq Enterprises.

– Layoq Enterprises?

– Aparține unui filfizon, ca și castelul. Om de afaceri. Am impresia că face afaceri cu petrol. Acum ceva timp a cumpărat castelul Leighley deoarece, din păcate, are prea mulți bani. O dată, de două ori pe an se întîlnește aici cu partenerii săi.

Tanaka se făcu că nu înțelege.

– Da, se întîlnește aici cu angajații, adăugă Scully. Aici au loc întîlniri de afaceri sau ceva de genul ăsta. Nici unul dintre noi nu știe exact ce se petrece acolo. Nu sîntem niciodată invitați. Începu din nou să rîdă.

– Și angajații ajung acolo cu barca? întrebă Tanaka distrat, pentru a-și ascunde interesul.

– Nu există decît un singur drum, spuse Scully. Cel puțin unul rezonabil. Dar nimeni nu vrea să ocolească lacul. Ce filfizon important ar face un asemenea lucru? Dar să știi că nu ne deranjează. Se plimbă pe aici, ne plătesc ceva bani să le adăpostim mașinile scumpe în garaje sau să îi trecem marea. Apoi dispar din nou. Așa se petrec lucrurile aici de ani de zile.

Tanaka avea acum suficiente informații. Pentru a nu trezi nici o suspiciune, mai rămase o vreme la povești cu Scully. Cînd se despărți de el, nu uită să mai întrebe încă o dată drumul spre Fort Augustus.

Era convins că Scully luase în serios rolul său de turist.

Încercă să își amintească toate informațiile primite. Layoq Enterprises. Nu credea să fi auzit vreodată de această firmă. Era aproape convins. O urmărea de cîteva săptămîni. Și de luni de zile era pe urmele Ordinului Rozacrucian Sabia Crestată.

Întoarse mașina spre autostrada A830, traversă canalul și întoarse pe A82. Urmînd indicatorul, coti spre nord-est și, după cîțiva kilometri, ajunse la Spean Bridge, la gară, pentru a da un telefon. Ceru instrucțiuni precise.

11

Emmet Walsh stătea în turnul de vest al castelului Leighley și privea îngîndurat marea. Pe frunte i se citea îngrijorarea. Văzuse mașina de pe celălalt mal al Loch Arkaig.

O mașină care părăsea sîmbătă dimineața satul Murlaggan nu era nimic special. Existaseră întotdeauna cîțiva pescari care își faceau cumpărăturile în satul învecinat. Totuși Emmet nu-și putu alunga îngrijorarea. Dacă cel care se afla în mașină îl urmărea pe el sau pe ceilalți? Teroriști, servicii secrete sau oameni de afacere fără scrupule, în a căror cale stăteau? Aveau pe tot globul dușmani nenumărați, unii chiar dornici să le vadă capul rostogolindu-se. La propriu.

Emmet auzi un zgomot în spate, se întoarse și o zări pe Donna Greenwood, care urca scările spre terasă.

„Drăguță ca întotdeauna", constată Emmet, în timp ce Donna se îndrepta spre el, îmbrăcată într-o haină elegantă de piele. Vîntul rece, de munte, care bătea dinspre munții din spatele castelului, îi împrăștie părul. Acest lucru o făcea și mai frumoasă.

Se îndreptă spre el și-l privi prin lentilele bifocale ale ochelarilor auriți.

– Pari îngrijorat, constată ea. Nu nega. Ne cunoaștem de prea mult timp pentru a putea să îmi ascunzi ceva. Ce e? Inima, din nou?

Emmet scutură din cap și-i povesti despre mașină.

– Ești sigur că nu e doar o închipuire? întrebă Donna. Vocea ei era caldă.

– Chiar și într-o zonă atît de puțin populată ca aceasta, o mașină nu reprezintă nimic ieșit din comun.

– Știu. E doar o presimțire.

– Bărbații și presimțirile, oftă teatral. Sînt două lucruri complet diferite.

Emmet era surprins. Erau cuvintele ei o aluzie? Știa Donna ceva de sentimentele lui secrete față de ea?

– Poate ai dreptate, spuse el. A fost doar în imaginația mea.

– Chiar și dacă ar fi cineva pe urmele noastre, gîndește-te că această clădire este foarte bine echipată, adăugă Donna. Nimeni nu se poate apropia fără să fie remarcat. În plus, avem la dispoziție un arsenal suficient pentru ca o țară așa de mică să ne invidieze.

Acum Emmet ar fi trebuit să rîdă.

– Exagerezi.

– Nu foarte mult.

– Nu, în nici un caz.

O privi lung, zîmbind pe ascuns. Era uimit de faptul că Donna intuia întotdeauna ceea ce simțea. În mod misterios știa, în orice situație cum să-l ia. Îl ajuta cînd îi mergea rău, îi alunga grijile cînd era tensionat, îl asculta cînd dorea să își descarce sufletul. Credea că erau oarecum suflete pereche, un lucru mai important pentru el decît înfățișarea atractivă a Donnei.

„O iubesc pe această femeie, se gîndi el. Cîndva trebuie să îi spun. Dar acum nu este momentul potrivit."

Știa că se minte din nou. Cînd va veni momentul potrivit? De cînd se cunoșteau, avusese nenumărate ocazii să i se destăinuie. Nu profitase de nici una. Probabil nu o va face nici în viitor.

– Lara tocmai a sosit.

Emmet aprobă.

– Am văzut barca de pescari venind. Sînt toți aici?

– Toți, în afară de Anthony.

– Ai aflat ceva despre el?

Donna scoase o hîrtie din buzunarul hainei și i-o întinse. Era o pagină scoasă la imprimantă. Un articol de pe internet din ziarul New York Times, de marțea trecută.

Emmet citi articolul. Prezenta o răpire, ce avusese loc luni, pe o stradă din cartierul Bronx. Patru bărbați, care păreau arabi, urmăriseră un bărbat de culoare de-a lungul a cîteva străzi și apoi îl împinseseră într-o mașină. Nu au fost găsite nici un fel de urme. Pînă în acel moment răpitorii nu fuseseră identificați.

Era din nou îngrijorat, mai tare decît înainte. Nu exista nici o îndoială că era vorba de răpirea lui Anthony, care de luni era ca și dispărut de pe fața pămîntului. E-mailul în care îl ruga să îl contacteze era ultimul lui semn de viață. Nu-i răspunsese mesajului lăsat pe bandă.

Cine îl răpise? Ce le divulgase răpitorilor? Mai trăia sau fusese deja ucis? Avea legătură răpirea cu mașina pe care tocmai o văzuse? Toate aceste întrebări îi treceau prin cap. Avea frisoane.

– Să mergem jos, spuse el. Trebuie să mai fac niște pregătiri înainte de ședință. Fă-mi plăcerea și anunță-i și pe ceilalți. Să fie în orice moment pregătiți. Alarma poate fi declanșată oricînd.

Cînd Donna se îndreptă spre scări, Emmet remarcă faptul că și pe chipul ei se citea îngrijorarea.

12

O oră mai tîrziu, Lara Mosehni stătea la masa lungă de lemn din camera spațioasă și întunecată și aștepta începerea ședinței. Mai luase o dată parte la această întrunire; știa cu aproximație în ce consta. Simțea totuși ceva în zona stomacului, un amestec de bucurie și de nervozitate. I se părea ireal. Ca și cum o forță superioară ar fi adus-o într-o altă perioadă. În Evul Mediu, mai precis.

Încăperea în care se afla era imensă. Pereții goi de piatră se înălțau mult și păreau că se pierd în întunericul bolții tavanului. Puținele ferestre păreau și mai mici în fața mărimii încăperii. Precum niște vizoare sau ambrazuri. Cel puțin permiteau cîtorva raze de soare să intre. Focul care trosnea în șemineul deschis nu putea încălzi sala. Aerul era rece și închis, ca într-o pivniță umedă și mucegăită, rar aerisită. Mîinile Larei erau umede și reci.

Pe pereți erau agățate splendide carpete de mai multe mărimi, numeroase săbii și lănci. În unele locuri ardeau torțe. În cele patru colțuri ale încăperii erau așezate armuri de cavaleri.

Atenția Larei se îndreptă spre participanții la întîlnire – trei femei și șapte bărbați. Dacă aceștia ar fi purtat zale și veșminte vaporoase, Larei i s-ar fi părut că este într-o altă epocă. Totuși, persoanele purtau, fără excepție, haine lejere – cămăși, pulovere, pantaloni de stofă sau jeanși. Un anacronism față de decor.

Cînd Emmet Walsh se ridică de la locul lui, toate discuțiile încetară. Se îndreptă spre capul mesei, astfel încît să poată fi mai bine văzut de toți. Ținea în mînă o telecomandă. Apăsă un buton și

videoproiectorul, poziționat în fața sa pe masă, porni. Simultan se ridică, din podea, un ecran alb. Tehnica modernă cucerise definitiv încăperea în stil medieval.

Emmet Walsh salută participanții și explică motivul absenței lui Anthony Nangala. Propuse ca în timpul întîlnirii să se alcătuiască un plan spre soluționarea acestui caz. Propunerea a fost în unanimitate acceptată.

După discursul inaugural, Emmet Walsh prezentă punctul principal al agendei de lucru. După cum se obișnuia, fiecare trebuia să facă un raport despre statutul actual al proiectului său. Emmet începu.

Explică încă o dată sarcina sa – pe care o preluase de o jumătate de an – proiecul „Fildeșul". Cu ajutorul videoproiectorului afișă mai multe statistici despre traficul ilegal cu fildeș și raportă, în final, despre călătoria lui de două luni din sudul Africii, în care capturase în total nouă bande de braconieri. O oră mai tîrziu, cînd își încheie discursul, primi semne de aprobare recunoscătoare. Aplauze sau măcar cuvinte de laudă nu existaseră niciodată în acest cerc de persoane.

Rodrigo Escobar luă apoi cuvîntul. Escobar era un basc în vîrstă de partuzeci și cinci de ani, cu ochii de culoarea alunei și păr negru strălucitor, care, la lumina șemineului, părea auriu. Plin de demnitate, trecu în capul mesei.

Proiectul său purta numele „Toro" și era îndreptat împotriva cruzimii luptelor spaniole cu tauri, care se desfășurau începînd cu Paștele și se încheiau în octombrie, în fiecare duminică și în orice zi de sărbătoare. Cu ajutorul videoproiectorului, Escobar prezentă un scurt reportaj. Simultan dădea și explicații.

Prima scenă îl prezenta pe paseo, intrarea solemnă a grupului de toreadori în arena din Madrid, unde coridele se desfășurau mereu cu casa închisă. Bărbații, unii călare, alții pe jos, purtînd costume tradiționale fastuoase din secolul al XVII-lea, erau întîmpinați frenetic de masele de spectatori. Urmau acei chulos, costumați în uniforme modeste, care îi asistau pe matadori, oferindu-le banderile.

Taurul era lăsat apoi în arenă și pornea lupta. La început, la așa-numita salida del toro, taurul era agitat cu capa de culoare roșie de așa-numiți peones, și vînat prin arenă. La final, picadorul călare îi

aplica taurului furios lovituri de lance în spate. O pată de sînge închisă la culoare se contura pe ceafa animalului.

Lara strînse din dinți. Avusese pînă acum o imagine nebuloasă a luptelor de arenă. Dar aceste imagini îi dezvăluiau pentru întîia oară brutalități reale. Și mulți oameni priveau aceste lupte cu fascinație.

Acum se prezentau în fața publicului așa-numiții banderillos, a căror sarcină era de a înfinge sulițe în ceafa taurului.

La fiecare încercare eșuată, un zgomot asurzitor se auzea din rîndurile publicului. Fiecare reușită era răsplătită cu aplauze.

Taurul era acum agitat la maximum, deși Larei i se părea că întrevede o anumită slăbiciune. Îi era milă de animal. Toreadorul intră în arenă, înarmat cu o sabie lungă de aproape un metru și o bucată de pînză de culoare roșie, muleta. După ce taurul alergă de cîteva ori spre muleta, toreadorul înfipse sabia direct în ceafa deja sîngerîndă a taurului. Mărețul taur se aplecă în față, dar nu căzu. Publicul zbieră, dar nu din milă pentru animal, ci deoarece toreadorul nu-i dăduse lovitura finală. De aceea, matadorul numit „Ucigașul" interveni. Datoria lui era de a da lovitura finală, punctul culminant al spectacolului. Cu mai multe sulițe și săbii în ceafă colosul cenușiu se prăbuși pentru totdeauna. Căzu pe o parte, împrăștiind cu sînge pe nisipul arenei. Porni muzica. Spectatorii jubilau.

Lara avea lacrimi în ochi.

– Sarcina mea era de a împiedica cel puțin cîteva dintre luptele cu tauri, explică Escobar oprind imaginile. La început am lucrat cu amenințări anonime cu bombă, dar rezultatul a fost doar amînarea cu cîteva ore a luptei. Apoi i-am amenințat direct pe toreadori. Unii s-au lăsat intimidați și au renunțat la luptă. Alții au simțit chemarea de a fi eroi naționali și au intrat în luptă. M-am simțit apoi constrîns să recurg la metode drastice.

Făcuse o pauză explicînd cum, în prima duminică a lunii iunie, în arena din Madrid, își demontase arma în bucăți și o împrăștiase prin buzunare. Într-o nișă, mult în spatele tribunei spectatorilor, își montase arma cu amortizor, în timp ce lupta era în plină desfășurare. Prima dată țintise picadorul, apoi, la scurt timp, și pe banderillos, în mîini și picioare.

– Cînd publicul a realizat ce se întîmpla, a început panica, adăugă Escobar. Lumea se îmbulzea afară din arenă. În săptămînile ce urmaseră, măsurile de siguranță fuseseră întărite. Totuși am mai reușit de două ori să întrerup lupta și să o închei prematur. Din păcate, au existat și răniți. În afară de aceștia, un copil a fost strivit de mulțime.

Lara își amintea acum că auzise știrile privind acest subiect. Cu toate acestea nu-i trecuse prin cap să facă legătura între aceste fapte, Rodrigo Escobar și Ordinul Spada Crestată. Nimeni din acest cerc nu știa dinainte cu ce se ocupau ceilalți. Se consultau despre anumite probleme și ulterior se supunea la vot care dintre ele erau cele mai importante și urgente. Delegarea sarcinilor le rămînea doar lui Emmet Walsh și secretarei sale, Donna Greenwood. Ceilalți membri ai ordinului erau informați ulterior prin rapoarte.

Această metodă era utilizată pentru protecție, ca și celelalte reguli ale ordinului. Cu cît știau mai puține despre proiectele celorlalți, cu atît mai puțin puteau dezvălui în cazul în care cădeau pe mîinile dușmanilor. Cînd unul dintre ei eșua, nu periclita activitatea celorlalți membri.

– Bineînțeles că am lăsat în urma mea, în toate cazurile, semnul nostru, simbolul sabia crestată, adăugă Escobar. Nu a durat mult pînă cînd autoritățile au înțeles mesajul. Credeau că au de-a face cu un militant pentru drepturile animalelor, cel puțin asta au scris ziarele. Telefoanele de amenințare au fost după aceea suficiente pentru a împiedica alte lupte cu tauri, nu doar în Madrid, ci și în Barcelona, Pamplona și alte orașe. În lunile iulie și august, cele mai multe arene ale Spaniei au rămas închise deoarece poliția nu putea garanta siguranța luptătorilor.

„Un succes așteptat", se gîndi Lara. Era totuși umbrit de evenimentul trist, deoarece prețul plătit pentru asta era un copil mort. Lara Mosehni se întreba pentru întîia oară cît de departe putea merge ordinul – și ea – pentru a-și duce misiunile la bun sfîrșit. Era o sabie cu două tăișuri. Cîte animale salvate justificau viața unui om?

Escobar se așeză. Ședința continuă cu două discursuri, unul despre distrugerea fără scrupule a pădurilor tropicale din Brazilia și altul despre pirateria din largul Oceanului Indian.

Era rîndul Larei. În timp ce se îndrepta spre capătul mesei, încercă să pară la fel de serioasă ca și ceilalți. Dar părea agitată. Nu doar pentru că era cea mai tînără membră a ordinului și participa a doua oară la o ședință care avea loc o dată la șase luni, dar îi lipsise timpul pentru a face pregătirile necesare. Bineînțeles că se gîndise la cîteva cuvinte, dar nu avea o prezentare video. Cum putea să explice acest lucru celorlalți? Nu putea în nici un caz să dezvăluie adevărul, și anume că pînă acum cîteva zile fusese închisă într-o închisoare iraniană. O asemenea greșeală nu i-ar fi fost permisă.

Mutase proiectorul în poziția de repaus și își lăsă privirea să se plimbe de la unul la altul. Majoritatea părea plină de așteptări, lucru care îi mări neliniștea. Emmet Walsh, așezat în stînga ei, o privea sever. Doar Donna Greenwood, aflată în dreapta ei, îi adresă un zîmbet larg.

Lara își luă inima în dinți și începu. Povesti despre călătoria ei în Iran și despre sarcina ei: scoaterea la lumină a unor neajunsuri scandaloase din acea închisoare.

– O adevărată dictatură acolo, spuse ea, mirată de duritatea propriei voci. Bărbați, femei, chiar și copii sînt închiși sub diverse pretexte și, în unele cazuri, pentru luni întregi. Fără acuzații oficiale, fără proceduri judecătorești, fără drepturi. Unii sînt chiar maltratați. Am vorbit cu o femeie căreia i se tăiaseră două degete. Iar faptul că fetele și femeile din spatele acestor pereți sînt violate este la ordinea zilei.

Cită din memorie mai multe statistici ale organizației Amnesty International, din care se documentase pentru misiunea ei din Iran. La finalul prezentării trebuise să le dezvăluie că scopul ei de a scoate la lumină condițiile de viață din închisorile iraniene nu fusese atins pînă în acel moment.

Fețele celor prezenți nu schițară nici un gest. Cel puțin fusese scutită de întrebarea de ce nu pregătise nici o prezentare. Emmet era singurul care îi aruncă o privire ce sugera că știe secretul.

După-amiază și seara fuseseră prezentate și restul rapoartelor. Cu tot cu pauze de masă, ședința durase pînă la ora zece seara.

Lara se simțea obosită și vlăguită. O durea capul din cauza ședinței. Pe parcursul ultimelor ore, avusese de prelucrat atîtea informații, încît acum se putea concentra cu greu. Se bucură de un pahar de vin împreună cu ceilalți.

Tensiunea serii nu trecuse. Nu începuse bine pălăvrăgeala cu Rodrigo Escobar, că Emmet Walsh veni și o invită la o discuție confidențială între patru ochi.

Se așezară amîndoi la o masă separată, ceva mai departe, unde era liniște. Lara simțea deja efectul vinului. Nu mai era atît de stăpînă pe simțuri. Limba îi era grea, privirea, transfigurată și simțea o plăcută lene. Băuse doar un pahar cu vin. Abstinența din ultimele săptămîni își spunea cuvîntul, nu mai era obișnuită cu alcoolul. Cînd văzu privirea sinceră a lui Emmet, se străduí să mascheze acest inconvenient.

– Prezentarea ta a fost bună, zise el.

– Dar nu mi-am atins scopul.

– S-a întîmplat și altora.

Aprobă gînditoare că nu fusese singura care înregistrase un eșec. Ole Asmus și William Doyle, doi membri de prestigiu ai ordinului, eșuaseră și ei în îndeplinirea misiunii.

– Nu doar rezultatul este esențial, spuse Emmet Walsh. Intenția este decisivă. Dorința de a schimba ceva în bine. La asta se rezumă totul.

Un timp, Lara nu zise nimic. Emmet Walsh era atît de diferit față de ea. Experimentat, suveran, înțelept. Această impresie o avusese de cînd fusese recrutată.

„Greu de crezut că de atunci trecuse un an“, se gîndi Lara.

Emmet Walsh intrase în viața ei cînd aceasta nu mai avea nici un sens. În acel moment, la scurt timp după ce se retrăsese din armata americană, locuia în Houston, Dallas. Soțul ei și fetița în vîrstă de doi ani fuseseră uciși într-un schimb de focuri la o benzinărie. De la o zi la alta, viața ei, una cu adevărat normală, ajunsese într-o gaură neagră, fără capăt. Tristețea și neputința o acaparaseră, și de acolo fusese un pas pînă la ură. Ură pentru cei doi bărbați care produseseră accidentul și îi răpiseră cele mai importante ființe din viață.

După arestarea celor doi asasini, Lara își dorise moartea. Sau o viață mai scurtă. Dar, din pricina unei erori de judecată, fusese nevoită să se pună din nou pe picioare.

Această nedreptate strigătoare la cer se conturase încă din primele săptămîni ale procesului la care Lara participase ca spectatoare. Blestemații nu păreau a-și regreta faptele. Lara nu va uita niciodată rînjetul răutăcios al celor doi la aflarea achitării. Era ca și cum ar fi fost tot timpul conștienți că nu vor fi acuzați.

Totuși Lara se decisese să nu-i lase să scape basma curată. Pistolul încărcat al soțului ei se afla în torpedoul mașinii. Iar după șase ani de armată știa să utilizeze o armă și în somn. În timp ce criminalii erau înconjurați de un grup de reporteri și răspundeau la întrebări favorabile lor în fața tribunalului, Lara se îndreptase spre parcare. Un minut mai tîrziu se întorsese cu pistolul în buzunarul jachetei și fixase, ascunsă în grupul de reporteri, capetele celor doi ucigași. Țipete stridente se dezlănțuiseră. Voci confuze. Imediat toate camerele și microfoanele se îndreptaseră spre ea. Un bliț se declanșase. În acel moment, Lara se simțise în centrul atenției. Mîinile lungi ale lui Dumnezeu. Trebuia doar să apese pe trăgaci.

Dar un reporter se aruncase asupra ei. În cădere își scăpase arma din mînă.

Poate că fusese mai bine așa.

Nici în ziua de azi nu știa dacă ar fi avut într-adevăr curajul să îi împuște pe cei doi. O parte din ea era convinsă de asta. Cealaltă parte însă o făcea prea umană pentru a ucide cu sînge rece. Era totuși bucuroasă că nu avusese ocazia să afle adevărul. Scăpase de acest eveniment cu fața curată, de aceea găsise în presă doar cîteva informații. Un scurt reportaj la știrile de seară. Ziua următoare apăruseră cîteva poze în șaizeci de ziare diverse. Era prezentată ca o femeie disperată, care pierduse totul, nu doar familia, ci și încrederea în sistemul judiciar american. După o săptămînă, agitația luase sfîrșit. În urmă rămînea doar sentimentul fad de a fi fost înșelată de viață.

Într-o zi, Emmet Walsh apăruse la ușa ei. Lara crezuse la început că era un vînzător de aspiratoare sau ceva de genul ăsta, un gînd care încă și azi o făcea să zîmbească. Cînd Emmet menționase că auzise

de incidentul de la tribunal, Lara îl întrebase dacă dorea să-i ia un interviu. Emmet negase. Dorea să îi redea ceva: sentimentul că, în ciuda tuturor adversităților, mai exista dreptate în lume.

Un timp o luase sub aripa lui. Îi povestise despre ordin, al cărui conducător era, și despre scopurile organizației. În afară de asta, o invitase să li se alăture.

– De ce eu? întrebase Lara.

– Există mai multe motive, fusese răspunsul lui Emmet. Nu aveți obligații și vă pricepeți, datorită serviciului militar, la utilizarea armelor. Dar cel mai important lucru este că faceți diferența între dreptate și lege din propria experiență. Și ați conștientizat că sînteți destul de puternică pentru a susține dreptatea cînd legea nu mai funcționează.

Lara ceruse un timp de gîndire. Mai tîrziu, după ce își dăduse consimțămîntul, absolvise un curs de pregătire și, la sfîrșit, primise o mică misiune. O rezolvase fără probleme, dovedind prin asta că era demnă de a fi acceptată în cadrul ordinului. Acum o jumătate de an își depusese jurămîntul, aici, la castelul Leighley.

Viața ei anterioară i se părea acum ireală și străină. Încă nu se simțea foarte stăpînă pe noua ei viață. Se simțea cumva între, ca un călător pe drum.

Lăsă gîndurile deoparte și își îndreptă atenția spre Emmet Walsh, care stătea în fața ei la masă.

– Despre ce vrei să îmi vorbești? întrebă Lara, sperînd ca Emmet să nu observe că băutura o amețise.

– Despre Anthony Nangala. Mă gîndeam că poate știi ce i s-a întîmplat. Alcătuiți totuși o echipă.

O echipă era formată din doi membri ai ordinului. Nu împărțeau același proiect și urmau căi separate, dar se contactau regulat și își împărtășeau veștile importante. În acest fel, cineva era întotdeauna informat în cazul în care vreunuia dintre ei i se întîmpla ceva.

Deoarece Lara întîrzia cu răspunsul, Emmet continuă:

– La ultima întîlnire, ordinul a ridicat problema sclaviei moderne. De aceea l-am însărcinat pe Anthony cu această problemă. Dar numai tu poți să știi exact la ce lucra.

Lara dădu din cap gînditoare.

– Ultima veste pe care am primit-o de la el era din Sudan. Un fax dintr-un hotel. De atunci nu am mai auzit nimic de el.

Spre surprinderea Larei, Emmet reacționă furios.

– De ce? Vorbea încet, dar vocea lui suna dur.

– De unde să știu eu? Chiar nu știu cine l-a răpit.

– Nu asta am vrut să spun. De ce nu ți-a scris Anthony mesajul ție, ci mie? Știa regulile și le-a încălcat intenționat. De ce?

Lara ezită. Preț de o secundă se joacă cu gîndul de a-l minți pe Emmet, dar se răzgîndi. Depusese un jurămînt și promisese de bunăvoie să respecte regulile ordinului. Dintre ele făcea parte și sinceritatea.

Îi povesti stingherită șederea împotriva voinței ei în închisoarea din Anarak.

– Mi-a fost teamă că din cauza acestei greșeli voi fi eliminată, continuă Lara. Îi era rușine de capturarea ei, dar acum nu mai putea să dea timpul înapoi. Tot ce putea face era să nu mai țină adevărul ascuns și să aștepte reacția lui Emmet. Sînt sigură că Anthony a încercat mai multe zile la rînd să mă contacteze, adăugă Lara. Poate a crezut că mi s-a întîmplat ceva. De aceea ți-a trimis ție e-mailul.

În timp ce îi mărturisea toate astea, ea se uita fix la paharul cu vin. Acum își ridică pentru prima oară privirea. Dar, pe chipul lui Emmet Walsh nu se putea citi îngăduința. Fără iertare. Ba, din contră, părea și mai furios.

– Evadezi dintr-o închisoare iraniană și ai încredere să vii aici? silabisi el. Din cauza nervilor i se înroșiseră obrajii. Barba și părul cărunt întăreau contrastul. Nu ai ținut minte nimic din ceea ce te-am învățat?

„Totuși mi-am desfăcut cătușele de la mîini cu o clamă de birou, am bătut doi gardieni și am evadat peste garduri, ziduri și un sistem de alarmă“, se gîndi Lara, dar nu zise nimic.

– Dacă nu ai fi nouă, atunci... Nu încheie propoziția. Nu vezi că ne-ai pus în pericol? Pe toți. Ce se întîmplă dacă ai fost urmărită?

„Urmărită?“ îi trecu Larei prin cap. Din cerul înalt îi apăru un chip în fața ochilor. Un bărbat. Un asiatic. Un chinez sau un japonez. Nu l-a luat în seamă, dar acum, că Emmet vorbea despre posibilitatea de a fi fost urmărită, își amintea că văzuse chipul nu doar în

aeroporul din Teheran, ci și în Inverness. Aeroporturile în care făcuse escală: Istanbul, Paris, Londra și Edinburgh fuseseră prea aglomerate pentru a remarca prezența unei anumite persoane – cu atît mai mult cu cît acea persoană miza pe anonimat. Dar era dintr-odată sigură în privința Teheran-ului și a Inverness-ului. Aceeași figură!

Îi povesti întîmplarea lui Emmet, care o ascultă cu o privire întunecată.

– Azi am văzut o mașină pe malul opus, spuse el.

– O mașină? Lara simți cum îi lăcrimează ochii. Simțea nevoia de a se justifica. O mașină nu poate să însemne ceva serios. Pînă acum nu ne-a atacat nimeni, nu-i așa?

– Încă nu, adăugă Emmet.

În acel moment se dezlănțui haosul.

Lara auzi prin pereții groși o bubuitură ca un tunet. O secundă mai tîrziu, pămîntul se cutremură. Paharul de vin de pe masă vibră. Deasupra lichidului de culoare roșie se formară cercuri concentrice.

În timp ce Lara se gîndea dacă alcoolul îi juca o festă sau dacă afară se dezlănțuia o furtună, pe bolta tavanului se văzu umbra unei flăcări. Lara își ridică privirea automat. Nu îi venea să creadă. Peste tot era o lumină violentă. Simultan, peretele crăpă în mii de bucăți ce fură azvîrlite peste tot, precum proiectilele. O bucată imensă din zid se desprinsese și se îndrepta direct spre Lara și spre Emmet.

– Să plecăm de aici, urlă ea.

Îl apucă pe Emmet de braț și îl trase după ea. Nu apucară bine să părăsească zona de pericol că bucata de perete trosni ca un capac mare și greu de cavou, în locul în care cu cîteva secunde în urmă stăteau ei.

„Ce se întîmplă, pentru Dumnezeu?“ dori să întrebe, dar următorul nor de flăcări își făcu apariția prin bolta tavanului. Observă cu groază cum Rodrigo Escobar fusese lovit de o bucată de piatră în timp ce se îndrepta spre ieșire. Bărbatul căzu și rămase nemișcat ca o păpușă din cîrpă aruncată la întîmplare. Capul și partea superioară a corpului fuseseră strivite sub dărîmăturile masive.

Lara își întoarse privirea.

În colțul opus al sălii se auzeau strigăte. Vedea cum frații și surorile ei erau prinși în nișe și se tîrau sub masă, dar bucățile de piatră cădeau necruțătoare peste ei.

Lara strînse neputincioasă din buze în timp ce privea cum oamenii mureau, oameni pe care îi credea făcînd parte din a doua ei familie. Țipetele lor răsunau strident în sală și acopereau într-un mod înfiorător chiar și bubuiturile și pocniturile greutăților care cădeau.

– Pe aici! urlă Emmet celorlalți. Veniți încoace. Aici există un drum de ieșire.

Ole Osmus se eliberă de sub dărîmături și alergă spre ei. În acel moment se desprinse de sus o bucată din tavan, încă arzînd, și se prăbuși ca o sabie de foc. Trosnind și fumegînd, bîrna grea de cincizeci de kilograme se prăbuși.

Un val de aer cald o lovi pe Lara în față. Flăcările de pe podea formau un covor de foc.

Iar Ole Osmus era chiar în centrul lor.

Chipul său nu trăda nici un fel de spaimă – poate din cauză că totul se petrecuse prea repede. Stătea nemișcat și privea în jos. Apoi i se aprinseră hainele și Ole Osmus ardea precum o minge de foc. Pentru un moment, rămase țeapăn în picioare, apoi se clătină și căzu lat pe podea. Era încă o persoană care se adăuga la mulțimea arsă din jur.

– Nu mai putem să facem nimic pentru el, spuse Emmet împingînd-o pe Lara și așezîndu-și brațul în jurul ei. Nici pentru ceilalți. Focul este pretutindeni. Trebuie să plecăm de aici. Haide!

O împinse pe Lara, dirijînd-o cu mișcări blînde în direcția unei armuri. În spatele ei era agățată o carpetă. Emmet o trase la o parte și acționă simultan o pîrghie. O parte a peretelui se deschise precum o ușă și descoperi o gaură mare, întunecată.

– Haide odată! strigă Emmet. Se întinse după o torță și o luă în grabă înainte.

Lara îl urmă printr-un gang asemănător unei grote. După cîțiva metri descoperiră treptele, care păreau fără sfîrșit. Probabil că se aflau sub castel.

Nu ajunseseră încă la capătul treptelor cînd Emmet Walsh se opri atît de brusc, încît Lara aproape trecu pe lîngă el.

– Manuscrisul! zise el.

Lara nu înțelegea.

– Mergi mai departe, strigă ea gîfîind.

– Nu. Trebuie să mă întorc... să iau manuscrisul...

– Nu poate fi atît de important!

– Manuscrisul este important! Îi puse torța în mînă. Urmează această galerie. După aproximativ un kilometru, ajungi la ieșire. Te urmez cît de repede pot.

– Emmet...!

Dar el se întoarse fără a mai spune nimic și dădu buzna în sus pe trepte.

Lara se uită după el. Se topise repede în întunericul gangului. Doar pe cei patru pereți se mai observa încă umbra siluetei lui.

Lara se lupta cu ea însăși. Instinctul îi spunea să fugă. Dorea să fugă prin galerie de haosul din care scăpase cu chiu cu vai și să lase totul în urmă. Pe de altă parte, avea mustrări de conștiință. Poate că nu fusese destul de atentă. Poate că infernul de flăcări din castel fusese opera celui care o urmărise.

Deși era conștientă de eroarea pe care o comitea, se hotărî să-l urmeze pe Emmet. Îl strigă, dar după cît putea ea să se orienteze prin întuneric, realiză că el nu se oprise.

Lara grăbi pașii. Torța o orbea și, în pofida luminii acesteia, aproape că nu putea vedea treptele pe care pășea. Din această cauză, mai reduse din viteză.

Îl văzuse pe Emmet la capătul superior al gangului. Îl mai strigă încă o dată, dar deja dispăruse din raza ei vizuală.

„Concentrează-te, își spuse ea. Nu trebuie să-l pierzi din ochi. Nu cunoști foarte bine castelul. Dacă te rătăcești în marea asta de flăcări, totul s-a terminat."

O nouă bubuitură îi întrerupse gîndurile. Gangul fu inundat de fum. Apoi, o secundă mai tîrziu, totul se întunecă.

Lara rămase în picioare pe scări ca și cum ar fi prins rădăcini. Dură un moment pînă realiză: gangul fusese îngropat sub dărîmături.

Alergă în sus cît de repede putu. Se găsea realmente în fața unui munte de dărîmături și cenușă. Împingea și trăgea de bolovanii mari, dar greutățile nu se lăsau mișcate. Nici o șansă.

Resemnată, renunță. Era acum pe cont propriu.

Încet, apoi tot mai repede, începu să coboare treptele. Nu știa nici ea de ce fugea. Își asculta, pur și simplu, instinctul.

„Pleacă de aici. Pleacă departe de acest loc îngrozitor!"

La capătul treptelor, gangul se îngusta și se micșora, astfel că Lara trebui să se aplece. Totuși nu încetă să alerge. Pămîntul de sub picioare era aspru. Prin talpa pantofilor simțea denivelările. Pereții duri aveau creste și adîncituri. În jocul de lumină și de întuneric dat de flacăra torței i se părea de necrezut că aceștia se mișcau, de parcă ar fi avut viața lor proprie.

Ca o prăpastie lacomă.

Lara alergă mai departe.

Curînd începu să gîfîie. Nu mai existau trepte, dar avea sentimentul că alerga pe munte. Sudoarea îi aluneca rece pe spate, dar frica o împingea înainte.

I se păru că trecuse o eternitate pînă ajunsese la ieșirea din tunel. De fapt, se scurseseră doar cîteva minute.

Prima dată remarcă aerul rece al nopții, care bătea contra ei și îi mișca torța. Sfîrîitul flăcării era ca un avertisment.

„Trebuie să sting torța, se gîndi ea. Cine este pe urmele ordinului, este cu ochii și asupra mea."

Aruncă torța pe jos și o stinse. Mai avea de urcat cîteva trepte și de trecut printr-o ușă de lemn încuiată pe dinăuntru, înainte de a ieși în noaptea geroasă din North West Highlands.

Răsufla din greu ca o persoană care dădea să se înece. Deși norii acopereau cerul, recunoscu că era înconjurată de un desiș. Se luptă să iasă și auzi pleoscăitul apei la mal. Căzu în genunchi.

La o distanță de un kilometru, castelul Leighley era în flăcări. O ruină în flăcări. Porțiuni mari din pereții exteriori, cît și cea mai mare parte a clădirii erau surpate. Cum se putuse întîmpla un asemenea lucru?

Ca răspuns imediat la această întrebare, o rază de lumină țîșni peste lac și se îndreptă ca o săgeată spre castel. Raza se apropie cu încetinitorul de rămășițele cetății cîndva impunătoare. Întîlni turnul de vest și, în urma unei gigantice explozii, îl împrăștie în mii de bucăți. Un balon de foc se rostogoli spre cer și lumină preț de un moment întreg decorul. Acum descoperi Lara cauza catastrofei: două elicoptere, care planau peste întunecatul lac Arkaig ca două libelule mari de oțel.

Lara strînse din ochi pentru a putea vedea mai bine. Erau două aparate de același tip. Și nu de mici dimensiuni, ci elicoptere de luptă. Presupuse că erau Sikorsky Black Hawks, dar văzu apoi pe carcasa laterală că aripile aveau suporturi pentru arme și recunoscu că era vorba aparate Mil Mi 24. Un model rusesc, mai bine cunoscut sub denumirea NATO de Hind-A.

Elicopterele mai traseră alte patru salve asupra castelului Leighley. Cine era responsabil pentru acest atac dorea să fie sigur că sub mormanele de piatră nu exista nici un supraviețuitor. Apoi se retraseră peste apă, urmînd cursul spre nord-vest și se cufundară într-un taler care era tăiat de afluenții lacului Arkaig. Lara îi urmări cu privirea pînă ce întunericul nopții îi înghiți.

În Murlaggan, pe malul opus, toate casele aveau lumina aprinsă. Micul sat era atît de luminat, încît Lara putea vedea chiar și gesticulările vehemente ale locuitorilor adunați pe ponton.

Se întreba cît va dura pînă cînd poliția și elicopterele de salvare vor ajunge aici, să caute supraviețuitori. Mult timp nu-i rămăsese, nu dorea să fie văzută de nimeni. Era mai bine ca în ziarele de mîine-dimineață să scrie că nu au existat supraviețuitori. Dacă o credeau moartă, nu o vor mai urmări.

Își mai aruncă încă o dată privirea spre ruinele fumegînde. Ce să facă acum? Într-un colț întunecat al creierului ei se activă ceva. Își aminti de prima ei întîlnire cu membrii ordinului, cu șase luni în urmă. Emmet Walsh îi arătase o ascunzătoare secretă în munți. O grotă cu o ușă de lemn care funcționa ca o locuință improvizată. Emmet încercase să doteze grota cu tot ceea ce ar avea nevoie un om pentru a se ascunde timp de cîteva zile.

Lara trebuia să ajungă acolo! Trebuia să meargă pe munte și să-și limpezească gîndurile. Să se calmeze. Să se adune. Din cîte își aducea aminte, grota se afla la aproximativ trei, patru kilometri nord de castelul Leighley. Într-o noapte ca aceasta avea, cu siguranță, de făcut o plimbare friguroasă și neplăcută, dar nu avea altă soluție. La un moment dat, urma să găsească și ascunzătoarea. Cu pași nesiguri, porni la drum.

13

Lara se trezi brusc din somn și crezu, în primul moment, că lucrurile îngrozitoare care se întîmplaseră fuseseră doar un vis. Cel puțin așa spera. Dar simți apoi pereții reci de piatră de lîngă ea și știu brusc că se afla în ascunzătoarea pe care i-o arătase Emmet.

„Atacul asupra castelului avusese loc așadar", gîndi ea. Capul îi bubuia și se simțea ametită. În această seară pierduse, pentru a doua oară, totul.

După atac, se învîrtise două ore în munți, urmînd marcajele de pe pietre, care îi arătau drumul. Nu fusese foarte simplu, deoarece pe întuneric este foarte greu să recunoști ceva. Dar, într-un sfîrșit, ajunsese la ascunzătoare, se așezase pe pat și își mai bătuse un timp capul pînă cînd adormise.

Se simțea acum frîntă de oboseală.

Dibui bricheta și aprinse lumînarea aflată în sticla goală de pe podea. Totuși lumina nu făcea deloc ca grota să fie mai confortabilă. Lara era înconjurată de pereți de piatră goi. Din tavan picurau neîntrerupt stropi de apă într-o băltoacă mare. Chiar și pereții erau uzi. În ciuda faptului că era acoperită cu o pătură, Lara tremura de frig.

Își aruncă privirea la ceasul de pe mînă. Zece minute pînă la ora cinci. Nu dormise nici măcar o oră. „Nu e de mirare că-mi vîjîie capul", gîndi ea.

Se ridică și scotoci printr-una din numeroasele cutii de plastic, căutînd un primus. Dintr-o altă cutie scoase o conservă pe care o

deschise cu un cuțit de buzunar. Puțin mai tîrziu, oala scotea aburi deasupra plăpîndului foc. După masa caldă, Lara se simți mai bine.

Intenționa să se întindă, cînd auzi un zgomot venind de afară. Un moment trase cu urechea, nemișcată, dar, în afara zgomotului făcut de apa care picura din tavan, nu se mai auzea nimic.

Poate un animal. Sau vîntul.

Se gîndi dacă ar fi bine să meargă la ușă și să arunce o privire afară în noapte, dar se hotărî să nu meargă. În orice caz, stinse lumînarea, ca nu cumva lumina să atragă asupra ei, prin crăpăturile ușii, atenția unui musafir nepoftit.

Învăluită de întuneric, aștepta cu nerăbdare. Un nou zgomot se auzi, de această dată foarte aproape. Brusc, ușa se deschise și lumina unei lanterne de buzunar o izbi în ochi pe Lara. Își duse protector mîna la față și sări în picioare pentru a se arunca peste intrus. Dar cînd se uită mai bine, Lara îl recunoscu pe Emmet Walsh.

Tensiunea o părăsi ca o greutate de plumb. Simultan o cuprinse bucuria revederii neașteptate. Se îndreptă cu pași nesiguri spre bărbat, se lăsă în brațele lui și începu să plîngă necontrolat.

Un timp îndelungat rămaseră amîndoi așa, ca tată și fiică, bucuroși să se regăsească. Lara începu să fie stăpînă pe sentimentele ei. Aprinse lumînarea și se așezară amîndoi pe pat.

– Credeam că ai fost îngropat sub dărîmături, spuse ea cu o voce spartă.

– Am avut noroc... mai mult decît ceilalți. Toți sînt morți. Emmet rîse stins, dar Lara observă că suferea.

„Nu e de mirare, se gîndi ea. Castelul Leighley a fost casa lui. Comunitatea a însemnat mai mult pentru el decît pentru mine. Îi cunoșteam superficial pe majoritatea membrilor ordinului. Lui îi fuseseră mai aproape decît oricine altcineva din lume."

– Acum am rămas doar noi doi, spuse el trist. Și poate Anthony Nangala, dacă nu cumva a fost scos din joc acum cîteva zile. Trebuie să-l căutăm.

– Hai să dormim mai întîi, spuse Lara, deși nu se mai simțea deloc obosită. Cînd vom fi odihniți vom hotărî ce facem mai departe.

În timp ce el își scotea o pătură dintr-o cutie și se făcea comod pe scaunul de lemn, Lara văzu manuscrisul. Emmet îl așezase pe masă: un caiet gros, pe ale cărui coperte fragile din piele era desenat sigiliul ordinului. Un trandafir și o sabie, încrucișate.

– Ce a putut să fie atît de important încît să îți riști viața?

Îi întinse manuscrisul. Era surprinzător de greu și îl simțea rece. Mirosul ușor mucegăit al timpurilor trecute, dar totuși plăcut, îi urcă spre nas. Lara își trecu mîna peste copertă. Manuscrisul era foarte vechi, o parte din istorie. Aproape credea că simțea un fel de forță pe care caietul o emana. O aură. Ca și cum era în poziția de a transmite, tuturor celor pe care îi impresiona, un înalt nivel de cunoștințe. Un sentiment asemănător celui de după vizita la biserică, atunci cînd omul crede că a înțeles calea lui Dumnezeu. Un sentiment înălțător, în același timp și puțin îngrijorător, deoarece omul se îndoiește de realitatea acelui lucru.

– Documentul este de la începutul secolului al XII-lea, spuse Emmet. Fondatorul ordinului nostru l-a compus, un cruciat francez pe nume Robert de Montferrat. Este povestea unui om care, în timpul cruciadelor, a descoperit că lupta de partea greșită. Acest manuscris reprezintă temelia ordinului nostru. Este sufletul nostru.

Privirea Larei căzu iar pe manuscrisul învelit în piele și recunoscu cît de puțin știa despre rădăcinile ordinului. Regreta că interesul ei se arăta de abia acum, cînd aproape toți erau morți.

– Pot să-l citesc? întrebă ea.

– Este scris în franceza veche, spuse Emmet.

– Poți să mi-l traduci tu?

Emmet încuviință, luă caietul de piele în mînă și îl deschise cu grijă. Ochii începuseră să-i strălucească, în timp ce se întorcea într-o perioadă îndepărtată.

14

Anul de domnie 1105.

Este noapte acum, cînd scriu aceste pagini. Din cămăruța mea pot vedea zidurile și acoperișurile orașului vecin, al cărui contur se distinge pe cerul luminat de lună. Ierusalim! Un cuvînt în fața căruia se închină cu evlavie creștinii din toată lumea. Ierusalim, orașul lui David și Solomon. Ierusalim, Orașul Sfînt.

Cînd închid ochii, e ca și cum un văl mi s-ar așterne peste amintiri. Un voal al păcii și al fericirii, iar eu sînt tentat să uit. Nu reușesc. Apoi îmi deschid iar ochii, dar văd încă imaginea groazei, ca și cum ar exista un foc mocnit în sufletul meu. Au trecut șase ani de atunci, dar mi se pare că totul s-a întîmplat ieri. Deși îl rog zilnic pe Atotputernic să mă ierte și mi-am pus demult viața la dispoziția Sa, va trebui să-mi port păcatul veșnic. Și chiar am păcate.

Ceea ce încredințez acestui pergament ca scuză și mărturie, nici un istoric nu va menționa. Generațiile viitoare își vor povesti că eliberarea Ierusalimului din mîinile păgînilor a fost un act al unității creștinilor. Vor crede că toate cruciadele au fost purtate în numele Domnului.

Se înșeală. Nu Dumnezeu a dorit această cruciadă, ci oameni în carne și oase. Un grup de oameni puternici, care aveau un mare țel – uniunea adepților. Prioria din Sion, botezată după o capelă de pe malul Somme-ului, unde inițiații și-au încheiat pactul.

Totul a început în anul 1093, cînd Petru din Amiens, numit Eremitul, s-a întors din pelerinajul său din Țara Sfîntă. În Ierusalim –

acest lucru îl povestea el mai tîrziu – aflase un secret de la un călugăr cherchelit: locul în care ajunsese cupa pe care Isus din Nazaret o folosise la Cina cea de Taină și în care Iosif din Arimateea adunase sîngele Mîntuitorului nostru – le sang réal –, sîngele sfînt, la răstignirea lui Isus. Sang réal. Sfîntul Graal.

De sute de ani circulă mituri și legende despre Graal, căruia i se atribuiau puteri magice. Se mai spunea că ar fi izvorul fericirii, cornul abundenței comorilor pămîntești și că oferă o imensă putere de viață, păstrînd corpul tînăr.

Petru din Amiens se rugase de călugărul cherchelit să-i arate Graalul pentru a fi el însuși convins de autenticitatea lui și de calitățile lui supranaturale. Dar înainte ca monahul să apuce să-l conducă în Orașul Sfînt, au fost atacați de o trupă de cavaleri păgîni. Călugărul a fost ucis, iar Petru Eremitul a fost doar la un pas de moarte. Nu a avut succes nici mai tîrziu, cînd își începuse călătoria pentru a găsi pocalul sfînt. Frații călugărului ucis s-au învăluit în tăcere, iar cînd Petru îi întreba, nimeni nu putea sau nu dorea să-i dea nici un fel de informații. Mulți își bătură joc de el, alții îl considerară nebun. Din cauza unor datorii importante, trebui să se întoarcă în Europa. Dar gîndul la Graal nu îi mai dădu pace.

L-am cunoscut bine pe Petru. Era un bărbat cu o piele întunecată și scund. Din cauza staturii sale era numit de unele persoane „Petru cel mic". Cei mai mulți îl credeau însă a fi pustnic sau eremit, deoarece umbla desculț și îmbrăcat cu o haină murdară de călugăr. Chipul său slab, uscățiv era pe măsura sufletului său. În pofida tuturor neajunsurilor sale fizice, poseda un talent pe care nu oricine îl putea egala: darul de a mișca sufletele oamenilor. Ochii săi erau înroșiți de ardoare. Orice făcea sau spunea părea a fi însuși dorința Domnului. Și Petru știa să folosească acest talent în favoarea sa.

Cînd se întoarse din Țara Sfîntă se prezentă la curtea lui Godefroi de Bouillon, duce de Lorena, al cărui educator fusese odinioară. Îi povesti despre cupa lui Isus. Și cuvintele sale merseră la inima lui Godefroi, deoarece originea acestuia era una foarte importantă. El aparținea dinastiei merovingienilor, neam care se stinsese în anul 678, odată cu asasinarea lui Dagobert al II-lea. Familia merovingienilor

își avea originea în una dintre cele douăsprezece familii ale vechiului Israel, în dinastia veniamiților care, în opinia lui Josua, capitolul 18, versul 28, au participat la împărțirea pământului sfînt, chiar și a Jebus-ului, Ierusalimul de azi.

Cu dibăcie, Petru Eremitul a reușit să-l convingă pe elevul său de odinioară, Godefroi, de necesitatea de a recupera ceea ce lui, descendentul lui Veniamin, îi aparținea. Și dacă Godefroi continua să aibă îndoieli, cel puțin nu dispărea gîndul la Sfîntul Graal. Bunicul lui Godefroi nu era nimeni altul decît Lohengrin, fiul cavalerului Parsifal.

Întrucît aparținea neamului veniamiților și al merovingienilor, Godefroi avea pretenții la tronul Ierusalimului și, ca descendent al lui Parsifal, îi fusese transmisă în sînge dorința de a găsi Graalul. Totuși Petru și Godefroi știau că nu va fi ușor să-și atingă scopul. Nu doreau să atragă invidia celorlalți asupra lor. Trebuiau să-și găsească aliați pentru a putea forma o armată cu care să plece spre Ierusalim. Nu putea altfel să intre în orașul ocupat de semiți.

Astfel s-a constituit în capela Sion o uniune secretă a cărei sarcină era de a recuceri Țara Sfîntă. Ideea de a vedea pocalul cu sîngele lui Isus și de a cîștiga din proprietățile sale pentru propriul trup despărți repede trupa de docilii Petru și Godefroi. Se constitui o mică, dar puternică uniune de adepți, care acționau din culise și schimbau istoria lumii. Prioria din Sion.

În vara tîrzie a anului 1095, papa Urban al II-lea sosea în Franța pentru a-și vizita episcopia. Îi vizită și pe episcopul Adhemar de Monteil, pe episcopul de Le Puy, fără a ști că Adhemar aparținea uniunii. Adhemar, care fusese nouă ani în pelerinaj în Ierusalim, îi povesti papei despre starea tragică în care se afla Țara Sfîntă. Îi raportă despre profanarea pe care semiții o exercitau asupra orașelor sfinte și despre abuzurile lor groaznice asupra creștinilor din răsărit. Pelerini evlavioși erau uciși de ei, femei și copii erau vînduți ca sclavi. Adhemar, a cărui iscusință de a convinge oamenii era mai bună decît a lui Petru Eremitul, prezentă faptele atît de tragic încît papei îi dădură lacrimile.

Pe drumul de întoarcere spre Clermont, papa fusese însoțit de alți doi episcopi, care îl influențară în privința Prioriei din Sion – episcopul de Avignon și cel de Cluny. PapaUrban al II-lea află de la ei că oameni care se îndreptau spre Ierusalim fuseseră bătuți și schilodiți de trupe de musulmani. Așa că nu mare le fusese mirarea cînd, Sfîntul Părinte, sosit în Clermont, le spuse, convins, că era necesar să elibereze Țara Sfîntă.

Consiliul avu loc în noiembrie. Zile întregi, cele peste o sută de fețe luminate adunate în catedrala din Clermont se sfătuiră pe diverse probleme, în special cea referitoare la biserica Maicii Sfinte. Îl excomunicară pe regele Filip din cauza adulterului.

Chiar la începutul consiliului anunțară că în a noua zi va fi făcut un comunicat foarte important. De aceea, făcură cunoscut faptul că în data de 27 noiembrie, va avea loc un conclav. Aglomerația fusese atît de mare, încît catedrala nu mai fusese de ajuns pentru a-i adăposti pe toți cei care veniseră în acest scop. Pentru a rezolva problema, instalaseră scaunul papal pe un podium sub cerul liber, la zidul dinspre miazăzi al orașului. Acolo papa se ridicase în mijlocul mulțimii pentru a vorbi.

Fără să prevadă înșelătoria, el repetă ceea ce insinuase Prioria din Sion – problema creștinilor din răsărit care caută ajutor, că semiții se vîră tot mai adînc în sufletul adevăraților credincioși, că aceștia sînt bătuți și maltratați și că sînt călcate în picioare toate lucrurile pentru care Isus fusese răstignit.

Multe dintre ele corespundeau cu realitatea. A acuza Prioria din Sion de minciună ar fi fost fals. Totuși, îi prezentaseră papei o imagine denaturată și îl influențaseră să pornească un război care folosea doar propriului lor scop.

Cu papa Urban cel de bună-credință, Prioratul deținea o sabie puternică în mînă, deoarece cuvîntul său nu era pus de nimeni la îndoială. Un om căruia i se povestiseră lucruri oribile putea să-și imagineze ce soartă tragică aveau de suportat pelerinii din Țara Sfîntă. Unii plîngeau, alții își acopereau fețele jelite cu palmele.

Cu cît papa vorbea mai aprig, cu atît creștea furia auditoriului. Iar, la sfîrșit, cînd îi chemase la salvarea răsăritului, avea deja mulțimea

de partea sa. Bogați și săraci, toți erau chemați să pornească la drum. În loc să se omoare reciproc, trebuiau să pornească la Ierusalim și să poarte un război pentru a îndeplini voia Domnului. Cine va cădea pe cîmpul de luptă va fi absolvit de păcate. Deja se auziră cîteva voci din mulțime: Deus le volt!, strigau ei. „Dumneazeu o dorește!"

Încurajați de furia împotriva păgînilor și de credința de a servi unui scop nobil, toți se întoarseră la casele lor pentru a se pregăti de un lung marș spre răsărit. Pe 15 august, de ziua Sfintei Maria a anului care trecuse, papa Urban al II-lea le ordonase tuturor să fie pregătiți să lase totul în urmă și să plece spre Constantinopol, unde se vor aduna cu toții. Ca semn al binecuvîntării pentru expediția sfîntă, fiecare trebuia să-și coasă o cruce roșie pe umăr. Așa s-a întîmplat.

Țăranii au fost primii care au luat parte la cruciadă, însoțiți de nimeni altul decît Petru din Amiens. Neobosit, acesta colindase ținuturile, de la comitatul Berry, prin Champagne, la Lothringen, și de aici la Aachen, unde își petrecuse Sărbătorile de Paște. Avusese grijă ca mesajul papei să nu fie uitat. De la un oraș la altul, crescu numărul participanților. Cînd părăsise Köln-ul după Paște, avea mai mult de cincisprezece mii de suflete în urma sa.

Totuși, mulțimea fusese repede scăpată de sub control și nici măcar el nu putu să facă nimic. În toate orașele mari, precum Worms, Köln, Mainz, Praga, se ajunsese la violență. Cel mai mult avură de suferit evreii. Cetele prădau magazine și case și ucideau pe oricine le stătea în cale. Curînd, cuvintele „călăii creștini" erau pe buzele tuturor.

Cînd ceata de țărani sălbatici ajunse la zidurile Constantinopolului, trebuiră să ceară permisiunea să traverseze Bosforul cu vasele regelui Alekios. Deoarece regele nu punea mare preț pe ospitalitate, își revendică anumite lucruri. Totuși, cruciații aflați pe cealaltă parte a malului își găsiră un sfîrșit tragic, deoarece selgiucizii erau pregătiți de luptă și se deciseseră să le opună rezistență. În scurt timp, mii de creștini își pierdură viața. Aproape nici unul dintre ei nu se mai întoarse în țara sa.

Sfîrșitul tragic al cruciadei țăranilor spori furia soldaților și a cavalerilor întorși în Europa. În afară de asta, le întări planul de a

elibera Ierusalimul, deoarece, cînd țăranii simpli își dăduseră viața pentru o cauză nobilă și nu reușiseră să învingă, ei, nobilii, trebuiau să o facă.

Exact această intenție o avusese Petru Eremitul cînd trimisese ceata de țărani supuși peste Bosfor. El rămăsese în Constantinopol, perfect conștient că ciomegele de lemn și furcile nu se puteau pune cu arcurile și săbiile. Știuse că țăranii nu vor reuși să ajungă niciodată în Ierusalim și că se sacrificaseră pentru Prioria din Sion. Cincisprezece mii de țărani morți ca imbold pentru optzeci de mii de soldați și cavaleri. Cînd le vorbi acestora, în timp ce ceilalți îl băteau pe umăr, m-am întrebat pentru prima dată dacă nu cumva la intrarea în Priorat am ales partea greșită a baricadei. Totuși, îmi alungam aceste gînduri, deoarece eram convins că găsirea Graalului reprezenta un mare cîștig.

În vara anului 1097, cruciații ajunseseră la Nikaia, unde selgiucizii îi măcelăriseră pe țăranii noștri cu un an în urmă. După asediu, am obligat orașul să se predea. La cîteva zile, în 29 iunie, le-am administrat păgînilor o impresionantă înfrîngere la pasul Dorylaeum. De acolo am pornit spre sud, fără a întîmpina mari greutați.

Înaintarea s-a desfășurat foarte greu. Căldura insuportabilă pîrjolise țara și a trebuit să ne cărăm povara armurilor grele. Foamea și setea au fost însoțitorii noștri permanenți. Praful fin de nisip produs de copitele cailor ne-a afectat ochii. La sfîrșitul zilei de marș, cînd ne așezam corturile, eram atît de epuizați, ca și cum am fi purtat deja bătălia decisivă.

Cu cît înaintam mai mult, cu atît creștea discordia și gîlceava între căpeteniile noastre pentru orașele cucerite, precum Edessa și Antiohia. Fiecare își dorea partea sa din prada de război, pentru a fi numit în funcție. Doar Godefroi și Prioria din Sion se țineau departe de ranguri. Doreau să-și menajeze forțele pînă la sosirea în Orașul Sfînt.

La doi ani după ce am trecut Bosforul, ne-am atins, în sfîrșit, țelul. În 7 iunie, anul 1099, am ajuns la o colină și am privit de acolo Orașul Sfînt. Mulți dintre noi au căzut în genunchi la vederea lui și

i-au mulțumit lui Dumnezeu că i-a adus cu bine aici, în ciuda tuturor pericolelor și a lipsurilor. Colina pe care ne aflam am numit-o Montjoie, Muntele Fericirii.

De pe Montjoie am văzut și cît de grea urma să fie cucerirea orașului. Structura lui era parcă dinadins făcută să țină cotropitorii deoparte. Orașul era așezat pe un platou care avea o singură intrare, în partea de nord. Pe celelalte părți, platoul era înconjurat de viaducte adînci. Pe lîngă asta, Ierusalimul avea, din vremea romanilor, ziduri de apărare puternice.

Situația noastră se înrăutățise, deoarece izvoarele cu apă fuseseră secate, deci nefolosibile. Încă o dată sufeream de foame și de sete.

La cinci zile după sosirea noastră, în 12 iunie, a avut loc primul nostru atac asupra orașului. După această înfrîngere, la ordinul lui Godefroi, am început să construim doi berbeci de asalt. În pofida puterii și a curajului oamenilor aflați sub soarele dogoritor, se zvoni pe cîmpul de luptă faptul că o oaste venea din Egipt spre Ierusalim.

Într-o noapte, membrii Prioriei se întîlniră pentru o discuție secretă în cortul meu, unde am plănuit mersul lucrurilor. În ziua următoare, Petru din Amiens și cîțiva membri ai ordinului s-au plimbat printre rîndurile cavalerilor și soldaților, spunîndu-le cuvinte încurajatoare și destăinuindu-le că avuseseră o viziune. Cruciații trebuiau să țină post și să umble desculți în jurul zidurilor Ierusalimului. Dacă acest lucru va fi îndeplinit, vor cuceri orașul pe parcursul a nouă zile.

Trei zile ținură post, continuînd pregătirile. Vineri, 8 iulie, episcopi și preoți înconjurară orașul, ducînd cu ei cruci și moaște sfinte. Îi urmau principi, soldați, cavaleri, pedestrași și pelerini. Sub privirile sarazinilor care se adunaseră la zidurile cetății, înconjurară Ierusalimul și urcară pe munte, unde mai mulți preoți ținură predici.

În 10 iulie, cei doi berbeci de asalt fuseseră terminați. În 13 iulie, avu loc lovitura decisivă asupra Ierusalimului. Berbecii uriași au fost atacați cu pietre, săgeți, chiar și cu foc, de către sarazini. În dimineața zilei de 15 iulie reușiră să doboare unul dintre cele două turnuri și, cu puțin timp înainte ca soarele să răsară, un pod al turnului care dădea spre zid fusese distrus. Puțin mai tîrziu, trupele cruciaților intrară în

cetate. Apoi urmă cea mai îngrozitoare și tragică poveste a creștinătății – baia de sînge pe care nu am putut să o uit nici măcar pînă astăzi.

Mohamedanii recunoscură că nu mai aveau nici o șansă și se refugiară în Haram es-Sherif, lîngă templu. Doreau să se baricadeze în Templul lui Solomon, în așa-zisa moschee el-Aqsa. Alții se adăpostiseră în turnul lui David. Oriunde se ascundeau, erau găsiți de cavalerii cruciați, de furia lor asupra păgînilor. Au năvălit pe străzi, au prădat case și i-au ucis pe toți cei care le-au ieșit în cale, femei, bărbați, copii. Dumnezeu mi-e martor, am umblat printre cadavre și valuri de sînge care ne-au ajuns pînă la genunchi.

Nici evreii din Ierusalim nu au fost cruțați. Se închiseseră în sinagogă, rămînînd acolo în timpul atacului asupra sarazinilor. Nici un cavaler nu avu milă de ei. Sinagoga a fost incendiată. Toți iudeii au murit în foc.

În data de 22 iulie a anului 1099, se strînseră căpeteniile cruciaților pentru a numi un conducător al Orașului Sfînt. Bineînțeles că persoana aleasă a fost Godefroi, Prioria plănuise deja acest lucru. Își luă titlul de Advocatus Sancti Sepulchri, apărătorul Mormîntului Sfînt, devenind astfel cea mai puternică persoană din Ierusalim. Neamul lui Veniamin își primea înapoi ceea ce îi aparținea, iar dinastia merovingienilor era cea mai influentă în toată lumea.

Dar Graalul nu era de găsit. Godefroi încetase într-un final căutările, existau alte probleme care îi solicitau atenția. Avea multe de făcut pentru Ierusalim: apărarea orașului de atacurile egiptenilor și ale sarazinilor. Trebuia să se decidă dacă dorea să-și consolideze poziția sau să continue căutarea Graalului. Ambele în același timp era imposibil. Alegerea sa fusese politica, deoarece acest lucru i se păru mai realist decît visul găsirii Graalului.

Prin retragerea sa din Prioria din Sion, își atrase mînia lui Petru. Unii membri ai ordinului se deciseră să-l pedepsească pe trădător. Cu mici doze de otravă în mîncare îl omorîră încet. El și doctorul său crezură că de vină era tifosul.

Pentru a pune mîna pe Graal, Prioria utilizase toate metodele posibile. Provocase o cruciadă printr-o intrigă, lăsase mii de oameni

să moară. Întinsese coarda cît de tare putuse pentru a cuceri Ierusalimul. Îl încoronaseră pe Godefroi, apoi îl uciseseră cînd nu le mai era de folos. Probabil că Graalul era divin și bun, dar cei care tînjeau după el nu erau, cu siguranță, la fel. Din contră, căutarea îi aruncase în plasa diavolului, făcuseră multe nedreptăți, ascunseseră adevărul, uciseseră doar ca să-și atingă scopul.

După moartea lui Godefroi, în 18 iulie 1100, căutarea Graalului continuă multă vreme. Dar fără mine. Rănile din sufletul meu sînt prea adînci, legătura prea slabă ca să mă mai poată lega de ei. Cu fiecare zi care trece văd mai clar ce nedreptate a făcut Prioria.

Îmi întorc așadar spatele de la partea întunecată a Graalului spre lumină și jur să nu mai cred orbește în cuvintele unor fanatici puternici, oricît de tentant ar suna promisiunile lor. În schimb, promit să-mi dedic viața dreptății. Așa m-am furișat într-o noapte din Ierusalim, departe de moarte și de distrugere, pentru a nu avea o soartă tristă sau a fi omorît.

În ultimii ani au venit mai mulți oameni care credeau același lucru. Sîntem precum apostolii lui Isus, doisprezece la număr, însă nu doar creștini, ci și musulmani sau evrei. Chiar și un nomad, cu pielea neagră precum pana corbului, dar cu multă credință. Ceea ce ne unește este dezamăgirea. Deși dusesem acest război de pe poziții diferite, crezusem fiecare că sîntem de partea dreaptă. Omorîsem în scopuri nobile, dar constatasem la sfîrșit că am fost lachei. Ne-am simțit toți înșelați și am ajuns la concluzia că există doar un drum spre adevărata dreptate: cel al chibzuinței.

Ne-au acuzat de aroganță, pentru că ne consideram drepți. Că avem pretenția de a ști mai bine decît regii și episcopii ce este drept și ce nu. Dar dacă greșim, Dumnezeu, Allah și toți zeii ne sînt martori că am avut cele mai bune intenții. Într-un cerc restrîns am dorit să realizăm lucruri măreațe pentru a aduce mai multă dreptate pe această lume. Acest jurămînt îl considerăm blazonul nostru, sabia și trandafirul.

15

Emmet Walsh se întinse pentru a-și alunga oboseala și a-și relaxa articulațiile înțepenite. Noaptea fusese scurtă. Întîi distrugerea castelului Leighley, apoi drumul prin munți pînă aici, la ascunzătoare, apoi povestea despre Robert de Montferrat. Nu dormise prea mult. Se simțea acum istovit și atît de epuizat încît ar fi fost mai bine să fi rămas aici pentru totdeauna.

Dar erau multe de făcut.

Ultimele două ore le petrecuse înfășurat în pătură, așezat pe un scaun incomod, pe jumătate adormit, pe jumătate cufundat în gînduri. Astfel ajunse la concluzia că trebuiau rezolvate două probleme. În primul rînd, să dea de urmele lui Anthony Nangala și să-l salveze, dacă mai era încă în viață. Al doilea lucru care trebuia făcut era să afle cine erau responsabili de atacul castelului. De aceea, sub semnul întrebării stătea bărbatul care o urmărise pe Lara, dar și cei care-l răpiseră pe Anthony Nangala. Poate nu erau ei vinovați, dar nu avea nimic altceva decît aceste două piste.

Auzi cum Lara se întoarse pe o parte în patul ei de ocazie și îi aruncă o scurtă privire.

– Bună dimineața, spuse.

– Nu știu ce poate fi bun în această dimineață, murmură ea.

„Nici eu nu știu“, se gîndi el. Evenimentele recente îl mai copleșeau încă, mai mult decît noaptea trecută. Pentru prima dată, la un mic interval de timp, îl asaltă durerea groaznică a pierderii

suferite. Castelul distrus, prietenii morți. De la o zi la alta își pierduse scopul vieții.

– Mai ești supărat pe mine? întrebă Lara.

– Nu. Trebuia să se întîmple într-o zi. De nouă sute de ani ne tot facem dușmani. Nu putea să fie totul în regulă o veșnicie.

Lara se simțea ușurată.

– Ascultă, am un plan, spuse Emmet și îi destăinui gîndurile sale în timp ce moțăia. Tu încerci să afli cine este asiaticul care te urmărește. Între timp, eu îl caut pe Anthony. Cunoști adresa lui din New York?

Lara negă.

– Nici eu, adăugă Emmet. Fiecare membru al ordinului are cel puțin șase locuințe, pe tot globul, care sînt în permanență schimbate. Adresele actuale au fost salvate în calculator, dar acesta se află acum îngropat sub mii de tone de pietre.

Îi veni o idee.

– Nu spuneai tu că Anthony ți-a trimis un fax?

– Ba da. Dintr-un hotel din Sudan.

– Poți să îți amintești care era numele hotelului și în care oraș era amplasat?

Lara se gîndi un moment.

– Sînt sigură de numele orașului, spuse ea. Port Sudan. Dar numele hotelului...

Făcu o pauză, meditînd. Brusc, fața i se lumină.

– Sea View! Da, mi-am reamintit. Hotelul Sea View în Port Sudan.

Emmet Walsh rîse obosit, dar hotărît.

– Nu e un început rău, spuse el.

Scotoci apoi într-o ladă după două pungi de plastic închise ermetic. Una dintre ele o întinse Larei. Observă că în pungă se aflau o carte de credit și un set de acte false.

– Acestea ar trebui să ne ușureze munca, continuă Emmet. Cu cartea de credit ai acces la contul principal al ordinului la Crédit Suisse. Acolo există o adevărată avere strînsă de-a lungul a sute de ani. Așa că gîndește-te că banii nu joacă nici un rol. Important e doar să afli cine ne-a atacat ieri.

16

200 kilometri sud de Port Sudan

Harmattan, un iaht model Benetti, cu impresionanta lungime de cincizeci de metri, traversa pe îndelete suprafața azurie a Mării Roșii. Iahtul era dotat cu două motoare speciale PS 3500 și putea ajunge la o viteză de 35 noduri. Acum însă funcționa la jumătatea puterii sale.

Deasupra punții vasului trona o construcție vopsită în alb, cu două etaje, care oferea un inimaginabil confort. Pe dunetă, la mică distanță de locul de aterizare al elicopterelor, antena radarului se rotea încontinuu. În afară de asta, cîteva antene și un catarg cu steagul Arabiei Saudite se înălțau spre cerul fără nori. Dedesubt pîlpîia un fanion cu o emblemă roșie și o caracatiță. În lumina soarelui de după-amiază, iahtul sclipea precum o sculptură în gheață.

Mats Leclerc stătea pe balustrada prorei și se bucura de suflul blînd al aerului. Datorită vremii bune, pielea lui căpătase, cu trecerea timpului, nuanța bronzului. Ochii albaștri, strălucitori și părul scurt, blond îi ieșeau și mai tare în evidență.

Luxemburghezul purta un costum subțire, de culoare bej, ale cărui mîneci le suflecase pînă la coate. Așa proceda tot timpul. Arăta neîngrijit, dar foarte elegant. În afară de asta, se simțea mai comod în acest fel. Doar la întîlnirile importante, de afaceri, își cobora mînecile.

Avea un aer sportiv, dinamic și distins, ce reieșea chiar și din trăsăturile feței. Știa că impresiona prin înfățișarea sa, chiar intimida, lucru ce-l folosea frecvent în favoarea sa.

Mats Leclers era mîndru de ceea ce realizase pînă acum, chiar dacă CV-ul lui nu era neapărat sugestiv. Începuse să studieze economia la Cambridge, dar întrerupsese studiul, ademenit de aventură. Se înrolase în Legiunea Străină, unde petrecuse cinci ani. După efectuarea stagiului, se întorsese la Luxemburg. Acolo îl cunoscuse pe doctorul Goldmann, care i-l prezentase pe șeicul Assad. De atunci lucra, ca și doctorul Goldmann, pentru șeic. La început fusese responsabil cu instruirea gărzilor personale ale lui Assad. Cu timpul fusese avansat la funcția de consilier personal pe probleme de siguranță. Azi, la 43 de ani, cîștiga mai mult decît visase vreodată.

Harmattan lăsă în urma sa insulele Arhipelagului Suakin și se îndreptă spre ținutul sudanez. Repede, peisajul țărmului sărăcăcios căpătă o altă înfățișare. În fața ochilor lui Mats Leclerc apăru un golf larg, format în aceeași măsură din stînci abrupte și nisip fin.

Deoarece se apropia de micul sat de pescari, Aqiq, singura zonă locuită pe o distanță apreciabilă, vasul încetini. Se deplasa acum cu viteză mică spre portul idilic, dar sărăcăcios.

Omenirea se trezea la viață. În timp ce vasul era adus la capă și se deplasa din ce în ce mai aproape de peretele de alge crescut pe chei, membrii echipajului se așezară în rînd la curbura provei și la pupa. Se întinseră spre parîme, săriră peste balustradă, pe pămînt, și legară iahtul de babalele ruginite, încastrate în piatră. Cînd toate frînghiile fuseseră bine strînse, motorul mai scoase un ultim zgomot și vasul se liniști la țărm.

Însoțit de țipete de pescărușI, Mats Leclerc, cu o geantă în mînă, păși pe debarcader. Îl urmau cinci bărbați îmbrăcați în cămăși cu mîneci scurte și pantaloni de stofă. Și ei aveau genți, deoarece popasul lor avea să dureze mai multe zile. Oficial, bărbații erau ingineri pe care șeicul Assad îi trimisese de pe cealaltă parte a mării. Dar acesta era doar un pretext. În realitate, cei cinci bărbați erau mai mult decît ingineri obișnuiți. Erau cei mai de încredere oameni ai lui Leclerc.

Năvăliră mai mulți copii care observaseră sosirea vasului, dar și cîteva femei și un moșneag cu toiag. Toți îi înconjurară pe nou-veniți cu fețe prietenoase și pălăvrăgeli voioase.

Leclerc nu înțelegea prea bine ce spuneau. Avea cîteva cunoștințe de Kwa, Dinka și Nuba – trei dintre cele peste cincizeci de limbi vorbite în Sudan. Dialectul băștinașilor nu aparținea repertoriului său, iar araba, limba oficială a țării, era cunoscută doar de puțini dintre locuitorii de aici. Aqiq era ca o oază în deșert, despărțită de restul lumii.

Cu toate acestea, Leclerc știa motivul pentru care locuitorii satului îi ofereau o primire atît de caldă. În urmă cu un an, șeicul Assad încheiase un contract cu guvernul sudanez și construise o rafinărie. În schimb, Sudanul era asociat la cîștig. În timp ce pescuitul nu mai oferea unui om aproape nimic, ca să nu mai vorbim despre cei care trebuiau să întrețină o întreagă familie, Assad crease locuri de muncă. Construirea rafinăriei adusese o oarecare decență în Aqiq.

Înconjurat de băștinași, Mats Leclerc și însoțitorii săi își făcură loc spre drumul către stradă. După cîteva minute, o limuzină neagră opri lîngă ei. Șoferul îi ajută să-și așeze bagajele. Leclerc și însoțitorii săi se așezară apoi confortabil și limuzina porni, lăsînd în urma ei un nor gros, maroniu, de praf.

Leclerc privi încă o dată pe fereastră, spre debarcader. În cîteva zile, Harmattan va pleca din nou. Pînă atunci avea de lucru la rafinărie, dar și altceva de rezolvat. Ceva care, în anumite condiții, era considerat ilegal, deosebit de crud, chiar dacă era în folosul științei. Trebuia să facă rost de încărcătură. La ultima lor încercare, cu două săptămîni în urmă, intervenise cineva, Derek Baxter, alias Anthony Nangala. De această dată trebuia să meargă totul bine. Erau prea multe în joc.

17

Pentru prima dată în timpul zborului spre Sudan, Emmet Walsh era pe deplin conștient de lovitura asupra castelului Leighley. Mai înainte, șocul calmase durerea. Acum, cînd găsise timp să reflecteze, rănile sufletului începuseră să sîngereze nestînjenite.

Rodrigo Escobar, Ole Asmus, William Doyle și toți ceilalți erau morți. Fuseseră blocați în sală în timpul atacului. Dacă nu ar fi fost uciși de dărîmături, ar fi murit în flăcări. Încă mai simțea căldura pe piele și mai auzea țipetele surorilor și fraților morți.

Oftă și privi pe fereastra avionului pentru ca persoana care stătea lîngă el să nu-i observe ochii sticloși.

Va simți cu durere lipsa fiecăruia dintre ei, în special cea a Donnei Greenwood. Pînă acum încercase să alunge gîndurile, dar pierderea i se părea insuportabilă. Totuși chipul ei drăguț, cu ramele aurii ale ochelarilor, stăruia din ce în ce mai insistent în conștiința lui, încît nu mai putea nega durerea.

Vocea căpitanului îi anunță prin microfon că avionul urma să aterizeze în cîteva minute pe Aeroportul Internațional din Khartum. Toți pasagerii erau rugați să stingă țigările și să-și prindă centurile. Emmet Walsh efectuase acest lucru mecanic, ca un robot. Se mai gîndea încă la Donna.

N-a avut nici un fel de probleme la controlul pașapoartelor, datorită actelor false. Se numea acum Brian Fitzgerald și dorea să-și petreacă vacanța pe coasta Mării Roșii. Nimeni nu-i adresase alte întrebări.

O oră mai tîrziu se afla în avion, spre Port Sudan. La scurt timp după ora optsprezece ajunse la hotelul Sea View. Îi întinse șoferului o mînă plină de monede sudaneze și coborî. Ambele genți pe care le avea conțineau cele necesare săptămînilor în care rămînea aici. Cu ajutorul cărților de credit din ascunzătoare, el și Lara se dotaseră cu tot ce aveau nevoie. Luaseră și bani de cheltuială de ajuns.

Din exterior, hotelul Sea View nu arăta foarte luxos, dar cel puțin părea curat și îngrijit. Fascina prin poziția lui, întrucît se afla chiar pe coastă. Doar strada portului despărțea plajele înguste și marea.

De îndată ce Emmet intră pe ușa batantă de sticlă, speră ca această călătorie să-i fie utilă. Telefonase, deja, aici din Glasgow. Sub un pretext oarecare încercase să afle adresa lui Anthony Nangala din New York, în zadar însă. Recepționistul, prietenos, căutase în calculator și îi explicase lui Emmet, într-o engleză stricată, că hotelul Sea View nu avusese înregistrat nici un client cu acest nume. Emmet încercase încă două nume pe care știa că Anthony le folosea ocazional. Nici aceste nume nu erau înregistrate în calculator. Alte pseudonime nu mai știa pe de rost. Nu-i rămînea acum nimic altceva de făcut decît să zboare înapoi în Sudan și să încerce să dea de acolo de urmele lui Anthony Nangala.

Emmet traversă holul hotelului și remarcă faptul că era gol. Nemaipomenit. Pentru ceea ce urmărea el, spectatorii l-ar fi deranjat.

Acționă soneria de pe tejghea. La scurt timp, apăru o tînără de culoare, în uniformă de serviciu. Îl întrebă, fără accent, dacă dorea o cameră.

– Depinde. Caut pe cineva.

Femeia își încreți fruntea.

Emmet împinse o poză mică peste tejghea. Poza fusese decupată în ascunzătoarea din permisul de conducere fals al lui Anthony.

Fata aprobă fără să ezite.

– Domnul Baxter a fost un timp îndelungat clientul nostru.

„Domnul Baxter deci, gîndi Emmet. Derek Baxter."

– Este, așadar, plecat? întrebă Emmet, părînd surprins. Puteți să-mi spuneți unde?

Fata ezită.

– Este în ordine, spuse Emmet. Simultan își scoase portmoneul din buzunarul interior al jachetei și așeză o bancnotă pe tejghea.

Ochii fetei sclipiră. Ascunse repede bancnota și tastă ceva în computer.

– Khartum, spuse ea cu vocea scăzută, deși în afară de ei doi nu mai era nimeni în recepție. Acolo a zburat domnul Baxter, după ce a plecat de la noi.

– A lăsat cumva vreo adresă?

– Nu, domnule. Regret.

– De adresa lui de acasă știi ceva?

Fata tastă din nou ceva.

– Aici scrie doar New York, adăugă ea. Nici o stradă, nici un număr. Îmi pare rău.

Emmet oftă. Ajunsese într-o fundătură.

În timp ce se gîndea ce să facă mai departe, fata îi spuse:

– Doriți cumva să lăsați un mesaj pentru domnul Baxter? Și-a anunțat sosirea săptămîna viitoare. Dacă nu e prea mare graba...

– Se întoarce săptămîna viitoare?

– Da. A plătit deja în avans ca să se asigure că va sta în aceeași cameră. Domnul Bexter pune mare preț pe camera 421. Părerea lui este că oferă cel mai frumos peisaj.

Gîndurile lui Emmet se amestecaseră. Numărul 421. Întotdeauna aceeași cameră. Din ce motiv? Precis nu din cauza peisajului. Exista posibilitatea să fi observat ceva din camera aceasta, ceva ce din altă cameră nu se putea vedea.

– În ce zi și-a programat domnul Baxter întoarcerea, întrebă Emmet.

– Sîmbătă.

– Azi este duminică. Pot să rezerv camera aceasta pentru cîteva zile?

Fata se uită în calculator și aprobă.

– Da, dar nu puteți rămîne decît pînă cel tîrziu sîmbătă dimineață. Maximum ora 10.

– În regulă. Emmet rîse. Esențial este că am parte de cel mai frumos peisaj pe care îl poate oferi Port Sudan.

18

Isfahan, Iran

Lara Mosehni intră în locuința ei, așeză geamantanul în dormitor și se lăsă să cadă pe pat. Zborul de la Glasgow prin Londra pînă la Teheran și interminabila călătorie de trei sute de kilometri cu trenul fuseseră foarte obositoare. În afară de asta, încă mai simțea atacul asupra castelului Leighley. Dar, înainte de toate, propriile reproșuri o doborau, apoi chinuitoarea întrebare dacă distrugerea castelului și a tovarășilor săi era din vina ei, deoarece își ghidase urmăritorul spre Scoția. Nu va putea să-și ierte niciodată greșeala.

Privi tavanul imens și observă cum ochii i se umplură de lacrimi. Mai știa că nu trebuia să simtă tristețe, ci teamă. Nu era în siguranță în Isfahan. De fapt, închisoarea din Anarak era situată la 150 de kilometri distanță la est, pe cealaltă parte a munților Kuhrud. Poliția nu-i cunoștea adresa, însă evadarea de săptămîna trecută avusese cu siguranță urmări.

La arestare îi făcuseră poze. De aceea, Lara se hotărî să răsfoiască paginile ultimelor ziare care erau stivuite în fața ușii ei. Ușurată, observă că poza ei nu fusese publicată. Trebuia totuși să fie precaută. Dacă ar fi fost capturată din nou, ar fi fost pedepsită cu toată asprimea.

Alungă gîndurile cu violuri, torturi, mutilări și moarte și încercă să se concentreze la misiunea ei. Era aici deoarece îl căuta pe cel care o urmărea. Pe asiatic. Trebuie să o fi urmărit o perioadă pentru a putea

fi pe urmele ei. Și asta însemna că locuia undeva în apropierea ei. Casele de pe partea opusă a străzii i se păreau Larei că puteau oferi cea mai bună supraveghere. De acolo voia să înceapă căutarea. Un japonez sau un chinez bătea la ochi într-un cartier iranian.

Exterioarele caselor din zonă arătau precum cîrpelile sărăcăcioase. Aproape nici o fațadă a cărei tencuială să nu fie fărîmițată, aproape nici un acoperiș fără țigle lipsă. Cablurile electrice erau ciudat ramificate de la o casă la alta. Orice electrician din emisfera vestică le-ar fi înlăturat îngrozit.

Mașinile parcate pe marginea străzii completau imaginea dezolantă. Erau toate acoperite cu huse de protecție împotriva prafului, ruginite și uitate aici de o veșnicie.

Mirosul de carne prăjită plutea în aer, lăsîndu-i gura apă Larei. De undeva se auzea vocea unei cîntărețe. Pe stradă copiii jucau fotbal cu o conservă goală. O seară ca multe altele.

Lara sună la ușa alăturată. O femeie grasă, îmbrăcată în negru, cu fața acoperită, deschise ușa. Doar ochii i se vedeau.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră, întrebă ea în persană.

Lara, și ea de origine persană, îi explică. Femeia scutură din cap, nu văzuse încă în zona aceasta un asiatic.

Lara sună în acea seară la încă o duzină de uși. Toți îi dădeau însă același răspuns.

Ce putea să însemne acest lucru? Că asiaticul nu fusese niciodată aici? Sau că era un maestru al acestei branșe, un profesionist care știa cum să se facă nevăzut?

Lara stătea nehotărîtă pe stradă. Mirosul de prăjeală îi ajunse din nou la nas. Se decise ca în timpul mesei să se hotărască ce urma să facă mai departe.

În timp ce se îndrepta spre restaurantul de la colțul străzii, nu observă că geamul apartamentului situat cu un etaj mai jos decît propria locuință era deschis. În spatele perdelei pe jumătate trasă, stătea un bărbat în scaun cu rotile. Urmărea în liniște direcția spre care se îndrepta Lara.

19

Port Sudan, hotel Sea View

Camera 421 oferea o superbă priveliște spre răsărit, departe, spre mare. Emmet Walsh stătea pe balconul său, la etajul al patrulea, și admira peisajul de seară. Din cauza soarelui care apunea în spatele hotelului, palmierii și casele situate de-a lungul portului își aruncau umbrele întunecate pe plajă. Chiar și apa strălucea ca o cîmpie imensă de briliante.

Totuși, Emmet Walsh, alias Brian Fitzgerald, era sigur că Anthony Nangala nu rezervase camera pentru marea idilică. Trebuie să fi avut un alt motiv. Privi încă o dată pe fereastră, uitîndu-se după ceva dubios.

„Dacă aș ști după ce să mă uit!"

Cîteva bărci de pescari dansau pe valuri. Un bac se îndrepta spre port. Ceva mai departe, se distingeau din marea strălucitoare contururile cîtorva tancuri petroliere și cargouri.

Emmet Walsh nu reuși, cu cele mai mari eforturi, să-și dea seama ce putea Anthony Nangala să observe de aici.

Simți cît de înfometat era și se hotărî să meargă la restaurantul hotelului. Melancolia îl cuprinse în timpul mesei. Vedea zidurile dărîmate ale castelului Leighley și auzea țipetele fraților și surorilor sale în agonie. Cel mai mult o deplîngea pe Donna.

Stătu la masă, cu mîncarea în față, dar mîncă foarte puțin. Bău în schimb o sticlă de vin. Îi atenuă puțin durerea, cel puțin temporar.

20

Ultimele raze roșietice ale soarelui care apunea părăseau cerul Isfahanului. Gălăgia traficului de seară se făcea auzită și, curînd, și discuțiile animate venind dinspre geamurile deschise ale caselor, amestecate cu zgomotele nenumăratelor radiouri și televizoare.

Lara Mosehni stătea la o masă pliantă în fața fastfoodului de la colțul străzii cu tacîmurile înaintea ei. Se simțea obosită, la capătul puterilor. În timpul mesei se gîndi cum să continue căutarea misteriosului asiatic, dar nu ajunse la nici o concluzie. Dacă el nu o urmărise aici, în Isfahan, urma să fie al naibii de greu să-i dea de urme.

Lara dorea să mai comande ceva de băut cînd remarcă un bărbat în uniformă, de cealaltă parte a străzii. Larei i se păru că își fixa privirea asupra ei.

„M-a recunoscut!“ îi trecu prin cap. Poate este un polițist care mi-a văzut poza.

Bărbatul în uniformă se apropia cu pași grăbiți. Avea aproximativ treizeci de ani. Chipul lui părea prietenos, dar arma din portarm în nici un caz.

Un fior rece îi trecu pe spate. Trebuia să se controleze, să nu sară de la masă și să fugă orbește. Doar teama de a nu fi străpunsă de un glonte o ținu pe loc.

Cînd bărbatul în uniformă privi în stînga și-n dreapta, înainte de a trece strada, Lara apucă, într-o fracțiune de secundă, cuțitul din farfurie și își lăsă mîna sub masă. Era foarte hotărîtă să nu mai ajungă la închisoare.

Bărbatul ocoli o mașină care claxona și ajunse lîngă ea.

– Lara Mosehni? întrebă el.

Pumnul Larei strînse cuțitul precum o menghină.

– Da, răspunse ea.

– Pot să vă rog să mă însoțiți?

– Și dacă prefer să mai stau puțin?

Cuvintele dure ale Larei îl încurcară pe bărbat.

– Bineînțeles că nu pot să vă oblig, spuse el. Doar că bunicului meu i-ar face plăcere să discute cu dumneavoastră.

Pumnul Larei se relaxă sub masă.

– Bunicul dumneavoastră?

– Amir Bin-Sal.

Lara încuviință.

– Locuiesc deasupra sa. Ce dorește de la mine?

– Nu știu acest lucru. Mi-a spus doar că dorește să vă vorbească.

Lara achită nota de plată și se ridică. Înainte de a-l urma pe bărbatul în uniformă, așeză cuțitul ușor, pe farfurie, înapoi.

Amir Bin-Sal era bătrîn și uscat. Încovoiat, stătea în scaunul cu rotile. Pielea lui era palidă, ochii șterși. Un om distrus.

Totuși, o uimi pe Lara întrebînd-o dacă îl găsise între timp pe asiatic.

– Încă nu, răspunse ea. De unde știți că îl caut?

Bărbatul rîse. Un rîs trist și melancolic.

– De cînd sînt paralizat, nu mai părăsesc locuința aproape deloc, explică el. Acești patru pereți sînt unicul meu domeniu. Cînd Kemal nu vine în vizită – la aceste cuvinte arătă cu capul spre nepotul său – fereastra este unica mea legătură cu lumea exterioară. Nu că mă plîng. Într-un anumit mod este mai palpitant decît televizorul pe care îl aveam odinioară. Afară, pe stradă, se desfășoară însă adevărata viață.

Lara înțelegea. Bătrînul stătea toată ziua la fereastră, urmărea și trăgea cu urechea la ceea ce se întîmpla în vecinătatea sa.

Bin-Sal continuă:

– L-am văzut pe acest bărbat o singură dată – și asta înseamnă ceva. Trăiește la fel de retras ca și mine. Nu merge niciodată la cumpărături, nu trage niciodată perdelele pînă la margine, nu lasă lumina aprinsă seara. Extrem de ciudat. Locuiește în casa care are poarta albastră, pe cealaltă parte a străzii. La etajul al doilea, mai exact vizavi de locuința dumneavoastră, doamnă Mosehni.

– Ce mai știți despre el?

– Nimic, din păcate. De ce îl căutați?

– Doar... Îmi datorează bani. Nimic altceva nu-i trecuse repede prin cap. A împrumutat o frumoasă sumă de bani de la mine și a dispărut în ceață.

– Nu știu unde a dispărut, spuse Bin-Sal, dar îl cunosc pe proprietarul casei în care locuia. Numele său este Sherif Kaplan. Locuiește la cîteva blocuri distanță. Spuneți-i că v-am trimis eu, așa va vorbi cu dumneavoastră. E un om cumsecade, pe cît de cumsecade poate fi un negustor iranian. S-ar putea să vă ceară bani. Dar sînt sigur că vă poate ajuta.

21

În timp ce Emmet Walsh se întorcea din sala de mese, îi veni o idee. Poate că peisajul nu juca nici un rol. Poate că Anthony Nangala avea un motiv cu totul diferit pentru a rezerva camera 421. Era posibil să o folosească ca un fel de bază de unde își desfășura activitatea? În acest caz era probabil să fi ascuns anumite indicii undeva între cei patru pereți, indicii care aveau de a face cu proiectul său. Cu puțin noroc le va putea găsi.

Pentru a uita de durere, sau cel puțin pentru a o înlătura un timp, Emmet începu căutarea. Trase comodele de la perete, se uită în spatele caloriferelor și în spatele tablourilor de pe perete, cotrobăi prin dulapuri și sertare. Fără rezultat, însă. Inspectă covorul căutînd adîncituri, bătu în perete să găsească goluri în spatele tapetului. Nimic, din nou. Nici în plapumă. Cusăturile pernelor nu păreau a fi în neregulă.

La puțin timp după ora unsprezece renunță.

Efectul alcoolului dispăru între timp și Emmet constată, spre dezamăgirea sa, că era din nou lucid. Se gîndi să mai comande o sticlă de vin în cameră, dar se răzgîndi. În schimb merse în baie și făcu un duș. Apoi, epuizat, se lăsă să cadă pe pat.

„Oare ce motiv să fi avut Anthony Nangala să rezerve întotdeauna aceeași cameră?“

În timp ce stătea întins și medita, privirea îi căzu pe un tablou de pe perete. Se uitase deja în spatele lui atunci cînd căutase prin cameră. Privea pentru întîia dată la subiectul tabloului. Era o tipăritură ce

putea fi cumpărată cu bani puțini. Un peisaj modern mediteraneean, în prim-plan bărci cu pînze care așteptau în port, în plan secund cîteva umbrele de soare așezate în fața unei case de culoare albă, cu incripția Bellevue. Evident, un hotel.

După părerea lui Emmet, tabloul nu spunea absolut nimic. Totuși îi capta atenția oarecum magic. Brusc îi veni inspirația. Bellevue. Cuvînt franțuzesc pentru priveliște frumoasă.

Nu peisajul pe care îl oferea camera era special, ci acest tablou neînsemnat.

Emmet se ridică și prinse tabloul de rame. Din cîteva mișcări scoase rama de sticlă și placa din spate. Cu un mic zăngănit căzu pe podea o cheiță care fusese ascunsă în spatele unui paspartu.

Emmet o ridică și o privi în palma deschisă. Instinctul îi spunea că această cheie avea legătură cu dispariția lui Anthony Nangala. Întrebarea era însă: în ce lacăt se potrivea cheița?

Întoarse cheia pe cealaltă parte și observă o inscripție: SVH 15.

Bingo! Trebuia să fie vorba de Sea View Hotel, caseta numărul 15, ce altceva? Emmet simți o agitație plăcută în zona stomacului în timp ce își îmbrăcă costumul de jogging și părăsi camera. În spatele recepției stătea încă fata de culoare, care îi dăduse camera lui Anthony Nangala. Emmet întrebă unde se aflau casetele hotelului.

– Fiecare cameră are o casetă în dulapul din garderobă. Puteți să vă alegeți singur codul...

– Nu există și casete separate? Sau seifuri?

Fata încuviință.

– Ba da. La capătul culoarului, pe partea dreaptă.

Emmet îi mulțumi și se îndreptă spre capătul culoarului.

Peretele seifurilor arăta modest din cauza ușilor de crom zgîriate, dar acestea păreau protejate împotriva spargerilor. Emmet deschise caseta cu numărul 15 și găsi înăuntru o mapă ticsită cu acte, pe care o luă cu el. Presimți, cînd ajunse în cameră, că urma o noapte lungă.

22

Era o vreme ploioasă și friguroasă în acea dimineață de luni. Ceața se așezase peste oraș precum un val fin, de culoare gri. Minaretele din centrul Isfahanului se conturau doar ca umbre negre în depărtare.

Lara stătea în fața ușii lui Sherif Kaplan și sună. Mai încercase o dată seara trecută, imediat după discuția cu Amir Bin-Sal, dar fără succes. Spera ca de această dată să aibă mai mult noroc.

Auzi pași de cealaltă parte. La scurt timp, ușa se deschise și în fața ei apăru un bărbat cu o frunte înaltă și o barbă neagră. Arăta obosit și mirosea a usturoi.

– Numele meu este Lara Mosehni, spuse ea. M-a trimis Amir Bin-Sal. El crede că dumneavoastră ați închiriat o locuință unei persoane pe care o caut. Un chinez sau un japonez.

Kaplan încuviință.

– Un japonez. Dar a plecat pe furiș, fără să mă anunțe. Un individ blestemat.

Părea iritat, lucru ce era în avantajul Larei. Oamenii enervați oferă deseori mai multe informații valoroase, mai multe decît ar dori de fapt.

– Bărbatul trebuie să fi fost înțepat de un scorpion, după cît de rapid a dispărut de aici, continuă Kaplan. Nici măcar nu a închis ușa în urma sa. Dacă nu m-ar fi anunțat vecinii, s-ar fi cuibărit deja vreo bandă de vagabonzi în locuință. Am știut de atunci că era o greșeală să închiriez unui străin. De la început am avut o presimțire, că ceva nu era în regulă cu el.

– Ați presimțit? Din ce cauză?

– Cînd cineva care are bani își închiriază o locuință tocmai în această zonă, ceva e putred la mijloc. Și, în numele lui Allah, omul avea bani. Dorea locuința doar pentru două luni. I-am spus că trebuie să plătească în avans pe șase luni. Nici măcar nu a clipit cînd mi-a pus banii în mînă.

Vești neîmbucurătoare. Suspiciunea Larei că acest lucru ar avea legătură cu inamicul se întări. Era destul de puternic din punct de vedere financiar pentru a pune la cale un atac împotriva unei cetăți scoțiene, folosind elicoptere de luptă.

– Ce știți despre acest bărbat? întrebă ea. V-a spus numele?

Kaplan se gîndi un moment. Apoi spuse:

– Akanawe. James Akanawe.

– Sînteți sigur?

– Aș putea să pariez că nu se numește așa. Dar cînd cineva plătește în avans pentru o jumătate de an, nu pun nici o întrebare.

Lara oftă.

– Pot să vă dau însă numărul de înmatriculare al mașinii, continuă Kaplan. Mi l-am notat cînd a venit să ia cheia apartamentului.

– Ați notat numărul mașinii? De ce?

– V-am spus că individul mi se părea ciudat. M-am gîndit că nu mi-ar strica să am numărul mașinii. În cazul în care comitea ceva sau o ștergea, puteam să dau un indiciu poliției. Pentru o mică recompensă, se subînțelege.

Lara înțelese. Mînia nu-i afectase, din păcate, lui Kaplan simțul comercial.

– Cît v-ar fi dat poliția pe numărul de înmatriculare? întrebă ea.

Kaplan îi spuse o sumă exagerată. Lara negocie la jumătate. După aceea, Kaplan dispăru în casă. Din spatele ușii îi întinse Larei o hîrtie în schimbul banilor.

– Conduce o mașină model Ford, de culoare albastru-închis. Din păcate, nu pot să vă spun mai multe despre mașină.

Lara îi mulțumi și își luă rămas-bun. Ceața se răspîndi peste oraș în timp ce se întorcea acasă.

23

Deșteptătorul sună și Emmet Walsh se trezi brusc din somn.

La început nu realiză unde se afla. Într-un apartament al hotelului Royal Livingstone? În dormitorul său din castelul Leighley? Într-un avion? Apoi realiză că se afla în camera lui Anthony Nangala din hotelul Sea View. În Sudan.

Nenumăratele călătorii făcute în ultima vreme îl zăpăciseră.

Aruncă o privire prin cameră. Podeaua era acoperită cu nenumărate hîrtii, cîteva așezate una cîte una, altele în mici teancuri. Încercase noaptea să facă ordine în amestecătura pestriță. Cîndva între ora trei și patru dimineața renunțase și se culcase.

După micul dejun, luptă cu înverșunare împotriva haosului din acte. Două ore mai tîrziu, își făcuse deja o părere completă despre proiectul lui Anthony Nangala privind comerțul cu carne vie și sclavie modernă. Statisticile erau zguduitoare. Experții estimau că la nivel global existau acum aproximativ 750 000 de oameni care trăiau în sclavie, cei mai mulți femei și copii. Problema era la nivel mondial, dar maximum era atins în cîteva state africane și asiatice, cu precădere în zonele în care domneau tulburările și războaiele civile.

În ceea ce privea această problemă, Sudan, statul cu cea mai mare suprafață din Africa, era realmente predestinat proiectului lui Anthony Nangala. Începînd cu sfîrșitul dominației britanice, în 1956, nordul musulmano-arab a încercat să-și impună propriile legi minorităților creștine și animiste din sud, utilizînd frecvent și forțele armate. Cine nu se supunea era ucis sau alungat. Mai mult de un

milion de sudanezi din sudul țării și-au pierdut viața. Și mai mulți au fost puși pe fugă, deoarece reprezentau prăzi ieftine pentru traficanții de sclavi.

Traficul de oameni era disponibil în multe piețe nord-sudaneze. Prețul unui sclav era de aproximativ 150 dolari. Copiii costau ceva mai mult. Cine era cumpărat își pierdea orice drept. Frecvent se ajungea la abuzuri sexuale și pedepse corporale grave, chiar și la cele mai mici greșeli. Cei mai mulți sclavi erau forțați să se convertească și li se dădeau nume arabe. Li se fura intenționat identitatea. Prin constrîngeri fizice și psihice le era zdrobită rezistența, pînă nu mai îndrăzneau să se gîndească nici măcar la evadare.

Aceste informații, cît și multe altele, fuseseră culese de Anthony Nangala din diverse surse: relatări din ziare, arhive de pe internet, publicații ale organizațiilor pentru drepturile omului sau ale uniunilor bisericești și multe altele. Prin investigații la fața locului, nu doar în Darfur, ci și în munții Nuba, unde băștinașii fuseseră urmăriți întotdeauna fără milă, reușise să identifice cele mai importante rețele de traficanți de persoane. Oricum, din documentele sale nu reieșea că ar fi întreprins ceva împotriva lor.

Pentru a avea ordine în cameră, Emmet Walsh strînsese hîrtiile într-un morman. Îi sări în ochi un articol decupat dintr-un ziar pe care nu-l remarcase pînă acum. Era scris în limba arabă. Deși nu știa nici un cuvînt în limba arabă, bănui că era un alt raport despre sclavia din Sudan. Pentru a se asigura că nu trece cu vederea ceva important, se decise să traducă articolul.

În spatele recepției stătea aceeași tînără fată. Arăta obosită și tensionată. Emmet se miră de programul ei lung, dar nu întrebă nimic. Se bucura să o vadă pentru că era sigur că îl va ajuta.

După ce îi expuse chestiunea și îi împinse pe tejghea articolul din ziar, fata îi traduse:

> În noaptea de 28 spre 29 august, în apropierea coastelor Beja Wad Hashabi, nu departe de granița cu Eritrea, mai multe persoane au dispărut fără urmă – șapte femei, șapte copii și patru bătrîni. După raportul poliției din Tokar, în ultimele douăsprezece luni s-au mai

înregistrat asemenea cazuri. Numărul total al persoanelor dispărute depășește 40. Poliția crede că persoanele dispărute au fost răpite și trecute în sclavie, dar au mai accentuat că astfel de incidente se petrec foarte rar în această regiune. Făptașii sînt, pînă în acest moment, necunoscuți. Investigațiile mai necesită timp.

Fata îi înapoie articolul. Emmet remarcă o schimbare la ea, pe care nu o observase înainte.

– Ce se întîmplă cu dumneavoastră? întrebă el.

– Din ce ziar este articolul? întrebă ea.

– N-am idee. L-am găsit decupat.

– În locul dumneavostră nu l-aș mai arăta așa deschis, ați putea avea neplăceri.

– Neplăceri? La ce vă referiți?

Aruncă o privire prin recepție, ca și cum ar fi dorit să fie sigură că nu era auzită de martori neplăcuți. Apoi, se aplecă peste tejghea și șopti:

– Articolul nu este dintr-un ziar mare.

– De unde știți?

– Toate marile ziare sînt controlate de stat. Neoficial, bineînțeles, dar acest lucru nu schimbă nimic. Un articol care vorbește atît de deschis despre sclavia din țara noastră nu ar putea fi niciodată tolerat. Trebuie să fi apărut într-un mic ziar independent de provincie. Sau într-un ziar eritreic; la urma urmei, satul Beja este aproape de graniță. În orice caz, puteți avea mari probleme dacă plimbați acest articol pe sub nasul unor persoane nepotrivite.

Emmet aprobă și îi mulțumi pentru avertisment. În același timp se întrebă dacă Anthony Nangala făcuse aceeași greșeală, arătînd articolul cui nu trebuia. Se întoarse în camera sa unde așezase articolul din ziar, precum și celelalte documente referitoare la tema sclaviei, într-un teanc înalt.

Brusc îi trecu prin cap că ceva nu era în regulă cu raportul din ziar. De ce tocmai bătrînii să fie făcuți sclavi? Din documentele lui Anthony Nangala, Emmet știa că, frecvent, caravanele de sclavi trebuiau să străbată sute de kilometri de la un tîrg la altul. Ce bătrîn

ar fi putut rezista unui asemenea marș dur? Și cîți bani mai aducea el? Nu, nu avea nici un sens.

Îl mai frapa ceva. La început fusese doar un gînd șters, pe care nu-l putuse prinde, dar apoi deveni clar. Toate celelalte documente din mapa cu acte fuseseră adunate înaintea acestui articol. Pentru a fi sigur, mai răsfoi încă o dată teancul, unde atenția îi fusese atrasă de datele documentelor. Bănuiala sa se adeveri. Articolul despre satul Beja Wad Hashabi era ultimul document de care se ocupase Anthony Nangala.

În ciuda căldurii din cameră, mîinile sale erau reci ca gheața. „Este acesta un indiciu hotărîtor? se întrebă el. Indiciul care mă conduce la răpirea lui Anthony Nangala?“

24

Numărul de înmatriculare al mașinii, pe care Lara îl primise de la Sherif Kaplan, se dovedi a fi cea mai bună pistă. Nici poliția și nici organele abilitate nu puteau să o ajute mai departe. Nu erau autorizați să dea informații. Aflase un singur lucru: numerele de înmatriculare erau din Teheran, lucru care nu ușura căutarea.

Nu-i rămînea altceva de făcut decît să sune la toate firmele care închiriau mașini și să se bazeze pe norocul și pe puterea ei de convingere.

După două ore neîntrerupte, în care telefonase, găsise o doamnă amabilă, care îi dăduse binevoitoare informația – Fordul cu acel număr de înregistrare fusese închiriat de la filiala din Isfahan.

Lara știa unde se afla sediul filialei Hertz și se îndreptă spre acel loc. Traficul dens bloca străzile, aburii de smog alungau ceața dimineții. Totuși Lara era bine dispusă.

Reprezentantul firmei Hertz se prezentă drept Pierre-Louis Hosseini. Chiar de la începutul discuției preciză că mama sa era franțuzoaică. Era de presupus că făcea acest lucru cu toți potențialii clienți pentru a crea o atmosferă de încredere și a sparge gheața. Lara îi povesti motivul pentru care venise.

Hosseini aprobă.

– Îmi aduc bine aminte de acest japonez, spuse el. Vocea lui era dură, dar părea a fi un om cult.

– Puteți să îmi spuneți numele lui? Lara era curioasă dacă numele pe care fusese închiriată mașina era James Akanawe.

– De ce e atît de important pentru dumneavoastră?

– Am stat la semafor unul lîngă altul.

Își pregătise dinainte această poveste.

– Ne-am privit și... cum să vă spun? Mi s-a întîmplat. Am putut doar să-i văd numărul de înmatriculare, apoi a dispărut. De atunci îl caut. A fost dragoste la prima vedere, înțelegeți?

Hosseini oftă adînc. Apoi își călcă pe inimă și-și îndepărtă gîndurile.

– Nu pot să văd o doamnă atît de frumoasă suferind, spuse el și tastă ceva în calculator. Este vorba evident de un caz de urgență. Ah, aici este. John Nagashi.

„Se pare că folosește tot atîtea nume ca și mine ", se gîndi Lara.

– Aveți cumva adresa lui?

Hosseini îi comunică numele hotelului, Plaza, numele străzii și numărul, dar Lara știu imediat că nu puteau să existe. Adresa corespundea centrului cartierului industrial. James Akanawe sau John Nagashi, sau cum se mai numea urmăritorul de prost augur, o inventase.

– Ce mai puteți să îmi spuneți despre acest bărbat? întrebă ea.

– Foarte puține. Nu era foarte sociabil. Pot să îmi aduc aminte de un singur lucru: a fost primul meu client care a preferat să discute cu mine în franceză decît în engleză sau persană. Stăpînea limba chiar mai bine decît mine.

„Un japonez în Isfahan care vorbește franceză, se gîndi Lara. Un lucru neobișnuit. Dar cum mă poate ajuta acest lucru?"

25

Wad Hashabi, satul Beja, aceste nume nu-i mai ieșiseră lui Emmet Walsh din cap. Femei, copii, și bătrîni. Dispăruți fără urmă. Făcuți, chipurile, sclavi.

Dar ceva nu era curat în această poveste.

Anthony Nangala trebuie să fi simțit același lucru. Emmet își repeta aceasta în timp ce conducea mașina închiriată pe șoseaua de pe coastă, spre sud. Anthony Nangala își urmase instinctul și descoperise ceva important în Wad Hashabi, care îl acaparase total. În caz contrar, ar fi găsit timp și în septembrie să se ocupe de documentele sale. Articolul decupat din ziar era, din punct de vedere cronologic, ultimul document din mapă. Prin urmare, trebuia să însemne ceva.

„Sper să nu mă pierd într-o idee fixă", se gîndi Emmet. Dar nu avea altă pistă.

Soarele stătea sus pe cerul fără nori și făcea ca temperatura din mașină să fie insuportabilă. Emmet porni aerul condiționat, dar observă că nu funcționa. Coborî geamul. Aerul cald îi provoca sudoare chiar și prin pori.

La Suakin, la șaizeci de kilometri distanță de Port Sudan, șoseaua de pe coastă se îngusta și nu era într-o stare foarte bună. După încă o sută de kilometri, aspectul străzilor se înrăutățise și mai tare. Deși cumpărase o hartă de la firma de la care închiriase mașina, credea că se rătăcise. Într-un sat de pescari întrebase care era direcția în care trebuia să o ia, lucru care nu fusese foarte ușor din pricina limbii. De îndată ce adusese harta, și arătase cu degetul locul în care dorea să

ajungă, înțelesese de la un angajat al benzinăriei că trebuia să meargă mai departe pe șoseaua prăfuită.

O oră mai tîrziu, ajunse la destinație. Își parcă mașina la umbra unui baobab noduros și ultimii metri îi parcurse pe jos. Sub soarele încins, pămîntul era tare și crăpat. Ca și în cea mai mare parte a Africii de Nord, domnea o climă aridă, de deșert. Din cauza învecinării, la doar cîțiva kilometri, cu coasta și cu pintenii munților Eritreei, lunile de vară aduceau răcoare, chiar și ploaie.

Satul era în mare parte alcătuit din bordeie de pămînt circulare cu ferestre mici de forma ochilor de taur. Dar mai existau și multe case văruite, de forma unei cutii cu ferestre. Emmet observă într-o parte cîteva cămile. La mică distanță, cîteva capre slabe rodeau iarbă uscată și crengi de copaci.

Oftă. De unde să-și înceapă căutarea?

Panoul care strălucea deasupra intrării uneia dintre cele mai mari case îi sări în ochi. Porțiuni mari de vopsea erau șterse, totuși cuvîntul „măcelărie", scris în limba engleză, mai putea fi citit. Probabil o rămășiță a perioadei coloniale. Spera ca un om de aici să poată să-l înțeleagă. În caz contrar, trebuia să își caute un translator.

Emmet se îndreptă agale spre măcelărie. Nu scăpă de privirile localnicilor, care stăteau în fața colibelor și îl supravegheau curioși.

„Foarte bine", se gîndi el. Dacă Anthony Nangala fusese aici, sigur bătuse la ochi.

În fața măcelăriei era așezată o etajeră de lemn, pe care erau puse capetele a două capre și a două cămile, pentru ca toată lumea să fie convinsă de cît de proaspătă era carnea animalelor tăiate – una dintre practicile uzuale din Africa. Totuși acest lucru trezi dezgustul lui Emmet.

Încercă să ignore mușteleле care invadaseră craniile, cît și mirosul de sînge, dădu la o parte perdeaua de mărgele și intră. Era surprinzător de rece înăuntru. În spatele tejghelei stătea un copil, nu mai mare de unsprezece, doisprezece ani.

– Bună ziua, spuse Emmet. Înțelegi limba mea?

Tînărul nu reacționă.

Emmet îi arătă gura sa și apoi urechea, și apoi repetă:

– Poți să mă înțelegi?

Băiatul scutură din cap.

În timp ce Emmet se gîndi ce ar trebui să facă, băiatul ieși din spatele tejghelei, îl luă de mînă și îl conduse afară. Înconjurară casa și intrară prin spate în timp ce băiatul strigă ceva în limba sa, cuvinte pe care Emmet nu le auzise niciodată.

Un bărbat gras, îmbrăcat cu un tricou uzat și jeanși albaștri decolorați, ieși dintr-o cameră. Chipul său de culoare semăna cu o mască de abanos. Ochii lui aproape străluceau în semiîntunericul vestibulului.

Schimbă cîteva cuvinte cu băiatul, care apoi dispăru afară.

Emmet își încercă încă o dată norocul.

– Mă înțelegeți?

Bărbatul îl privi o vreme nemișcat. Apoi, aprobă încet și îl întrebă cu o voce de bariton:

– Ce doriți?

– Caut pe cineva care poate să-mi răspundă la cîteva întrebări.

– Sînteți aici din cauza dispăruților?

– Da.

– Sînteți polițist?

– Mai degrabă detectiv.

Sprîncenele bărbatului se ridicară. Părea dintr-odată mai prietenos.

– Mai bine discutăm în bucătărie. Pot să vă ofer o cafea?

Emmet refuză, îi era poftă să bea o găleată de apă rece ca gheața. Totuși primi o ceașcă aburindă.

– Beți, îi spuse bărbatul. O să vă facă bine. Băutul cafelei este un obicei sfînt al poporului Hadendowa. Există la noi un proverb: un Hadendowa preferă să moară decît să refuze o cafea.

Rîse și sorbi din cafea.

Emmet înțelese că rolul cafelei este un semn al ospitalității și luă și el o înghițitură. În timp ce lăsa cafeaua din mînă, spuse:

– Credeam că aici trăiesc cei din tribul Beja. Sau cel puțin așa scria în articolul de ziar, pe care femeia de la recepție mi l-a tradus.

– Așa este, spuse bărbatul de culoare. Noi sîntem Beja, ca și majoritatea celor din această zonă. Dar Beja sînt împărțiți în cinci grupuri. Unul dintre ele se numește Hadendowa. Dumneavoastră de unde veniți?

– Din Scoția.

– Asta e lîngă Anglia, nu-i așa?

– Da.

Bărbatul duse, uimit, ceașca la gură. Înainte de a bea, spuse:

– Un detectiv din Scoția este interesat de dispariția locuitorilor unui mic sat sudanez. Este uimitor.

– Să fiu sincer, nu sînt interesat doar de dispariția celor din Wad Hashabi, ci și de un prieten de-al meu. Poate că l-ați văzut deja aici.

Emmet îi arătă poza lui Anthony Nangala, aflată în buzunarul cămășii.

Măcelarul aprobă.

– A fost aici. În urmă cu patru sau cinci săptămîni, aș zice. Dorea, de asemenea, să afle ceva despre incidentul din satul nostru.

„Deci am avut dreptate, se gîndi Emmet. Anthony găsise ceva aici."

– Ați mai vorbit cu el de atunci?

– Da, sînt singurul din sat care vorbește limba engleză. Am tradus chiar și pentru el.

– Cu cine a mai vorbit?

– Cu N'tabo. Este cel mai bătrîn om din satul nostru. El a văzut ce s-a întîmplat.

– Vreți să spuneți că el știe cine i-a răpit pe locuitori?

Pe chipul măcelarului se citi brusc tulburarea sau poate chiar teama.

– Nu a existat nici o răpire, spuse el sigur.

Preț de un moment, Emmet crezu că bărbatul avea să i se destăinuie, dar păru că se răzgîndise și spuse:

– Mai bine vă duc acum la N'tabo.

Bătrînul satului locuia într-un bordei de pămînt tradițional, așezat în mijlocul satului. Din cauza ferestrelor mici, lumina soarelui pătrundea foarte puțin înăuntru astfel încît arăta mai sumbru decît sala mare a castelului Leighley. În aer plutea mirosul aromat al tabacului.

Măcelarul îl prezentă în limba celor din Beja, numită bedawiyyet. Apoi se așezară amîndoi lîngă N'tabo, pe rogojina de rafie de pe podea.

După ce Emmet se obișnui cu camera întunecată, observă doi cercei de argint care sclipeau în nasul bătrînului. În colțul gurii avea o pipă lungă. Ochii mici nu păreau să poată vedea ceva. De sub pelerina roșie ieși la suprafață un braț slab, zbîrcit care îi arătă o cană de tablă. Spuse ceva cu o voce răgușită, ceva ce Emmet nu înțelese.

Măcelarul îi traduse:

– V-a întrebat dacă doriți o cafea.

Emmet se gîndi la inima sa neagră și oftă.

– Cu plăcere, spuse el.

Ceva mai tîrziu stăteau toți trei în cerc și discutau.

– Este o pedeapsă, traduse măcelarul cuvintele lui N'tabo, care își spunea povestea cu o voce de mormînt.

– O pedeapsă? repetă Emmet. Pentru ce?

– Pentru că ne-am pierdut credința.

– Credința în islam?

Bătrînul privi disprețuitor. Măcelarul traduse încă o dată.

– Credința în noi înșine. Am supus legile noastre tradiționale, Salif-ul, celor sudaneze, și respectăm mai mult Sharia islamică decît religia taților și a bunicilor noștri. Renegăm din ce în ce mai tare rădăcinile noastre. Uităm cine sîntem. Și acest lucru a mîniat spiritele. Bătrînul făcu o pauză și trase mînios din pipă. Dintre toți, tinerii și-au întors privirea de la tradiție, pentru a trăi o altă viață, modernă. Părăsesc satul pentru orașe. A fi cioban la oi, capre sau cămile nu le mai este de ajuns. Doresc mașini și televizoare. Mai există în Wad Hashabi doar o mînă de tineri. Două treimi din populație au peste cincizeci de ani, mulți chiar peste optzeci. Am fost dintotdeauna un popor sănătos, tare. Totuși, în loc să fim recunoscători, ne consacrăm religiilor străine și luxului. Acestea sînt motivele pentru care spiritele sînt mînioase.

– Am citit că doar femei, copii și bătrîni au dispărut din sat, spuse Emmet.

N'tabo încuviință, după ce măcelarul îi traduse. Mai exact: femei însărcinate, copii sub treisprezece ani și unii dintre cei mai bătrîni locuitori ai Wad Hashabi. De ce nu alții?

– Răspunsul îl pot da numai spiritele. Dar știu un lucru sigur: cine respectă tradiția, nu are de ce să se teamă. Doar cei necredincioși sînt luați de Jinn.

– Jinn?

N'tibo îl privi pe Emmet cu ochii căscați și explică:

– Demonul negru. Se hrănește cu sîngele victimelor sale pentru a se menține tînăr. Va continua să viziteze satul nostru pînă cînd ne vom schimba.

Făcu o pauză. Emmet încercă să permită să i se observe decepția. Sperase să primească indicații concrete despre incidentul din Wad Hashabi. În schimb, îi spunea o poveste despre spirite și demoni vampiri – în orice caz pentru Emmet era un basm pentru ca locuitorii satului să se întoarcă la vechile lor credințe.

N'tabo spuse ceva.

– Am observat că sînteți sceptic, spuse traducătorul. Dar acesta este adevărul. N'tabo a văzut demonul cu proprii ochi. Acest lucru s-a întîmplat acum un an, cînd au dispărut pentru prima dată persoane din sat. Jinn venise noaptea. Plana ca o umbră prin sat, pătrundea încet în colibe și își lua victimele. Nu se apărau, păreau în schimb deja morți, în timp ce îi tîra după el. N'tabo se speriase atît de tare încît nu îndrăznise să dea alarma. Nimeni nu poate face ceva împotriva unui demon.

Măcelarul se opri, avu o discuție cu bătrînul satului și repetă încă o dată insistent:

– Nimeni nu poate să facă ceva împotriva unui demon. De aceea N'tabo vă sfătuiește, ca și pe prietenul dumneavoastră, să nu-l provocați pe Jinn. Este puternic. O să vă ia și dumneavoastră sîngele dacă îi treziți mînia.

26

Lara Mosehni se întoarse după-amiază în locuința sa. Se simțea istovită.

După vizita la Pierre-Louis Hoseini conduse la adresa pe care japonezul și-o înregistrase la firma Hertz. Dar după cum bănuia, adresa nu exista. Nici măcar hotelul Plaza nu se afla acolo, ci o fabrică de textile.

Pentru a se asigura că nu-i scapă nimic, Lara își cumpără de la un birou de informații pentru turiști un catalog cu hoteluri. Orașul avea două hoteluri Plaza, dar în nici unul nu fusese înregistrat, în ultimele săptămîni, un client japonez.

Deși Lara nu își făcuse speranțe prea mari, era decepționată. Numărul mașinii se dovedise a fi doar o fundătură. Nici faptul că japonezul vorbea perfect limba franceză nu o ajuta momentan.

Merse la baie și își spălă fața. Se simțea mai bine acum. În timp ce mînca un sandviș în bucătărie, se gîndi la viitorul ei pas. Îi trecea prin cap o singură modalitate de a da de urmele japonezului.

O jumătate de oră mai tîrziu stătea din nou în fața casei lui Sherif Kaplan. Cînd bărbatul deschise, Lara observă ochii întredeschiși și fața somnoroasă. Evident, bărbatul tocmai aținise.

– Nu v-a ajutat numărul mașinii?

Lara dezaprobă.

Kaplan își netezi barba.

– Azi-dimineață am făcut o afacere cinstită, bombăni el. Să nu credeți că o să vă returnez banii.

– Din contră, răspunse Lara. Nu vreau să-mi recuperez banii, ci să mai scap de cîțiva.

Oboseala dispăru brusc de pe fața lui Sherif Kaplan. Cu ochii sclipind și un rînjet larg spuse:

– Sînt sigur că vom cădea de acord.

Lara nu avusese nevoie de mult timp pentru a-l convinge pe Kaplan să o lase în locuința japonezului. La început șovăise, deoarece contractul de închiriere era încă valabil și el nu avea nici un drept să-i arate ei locuința, dar Lara știa că erau doar pretexte pentru a mări prețul. La final, îi plătise echivalentul a treizeci de lire englezești.

Locuința era o hrubă neprimitoare. Mirosea a mucegai, ca și cum n-ar mai fi fost aerisită de luni de zile. Lumina soarelui nu pătrundea aproape deloc prin perdelele trase.

Lara cercetă cu atenție toate locurile, dar existau foarte puține semne că cineva ar fi locuit pînă acum cîteva zile în acest apartament. Mobilierul îi aparținea lui Sherif Kaplan. Lucruri personale, precum cărți sau tablouri, lipseau.

Cu toate acestea, japonezul lăsase urme: o rolă de hîrtie igienică pe toaletă, cîteva provizii și sticle de apă în frigider, o găleată de gunoi pe jumătate plină, deasupra căreia bîzîia un nor de muște.

Lara căută o jumătate de oră alte indicii – în zadar. Nu-i rămînea nimic altceva de făcut decît să caute în găleata de gunoi.

Norocoasă, nu a trebuit să caute prea mult în găleată, deoarece chiar deasupra era aruncată o conservă care îi atrase atenția. La prima privire se gîndise că această conservă fusese folosită pe post de scrumieră, dar observă că nu erau mucuri de țigară înăuntru, ci o bucată de hîrtie arsă. O scoase cu grijă afară și o desfășură pe locul unde se spală rufele. Cenușa îi căzu printre degete. Hîrtia se desprinse în bucățele.

Voia să renunțe cînd observă că o bucată de hîrtie nu fusese complet arsă. O ridică cu grijă. Hîrtia se colorase în maro din cauza flăcărilor și, în plus, era înconjurată de mucegai de culoare verde. Totuși se mai puteau recunoaște semnele grafice. Ridică hîrtia la lumină.

„Un șir de cifre, murmură ea. Începutul și sfîrșitul sînt carbonizate, dar mijlocul este lizibil... 334724."

– Aveți cumva idee ce poate să însemne?

Kaplan ridică din umeri, rînji și spuse:

– Aș spune că e o bucată de hîrtie cu cîteva cifre.

27

Soarele apusese deja cînd Emmet Walsh se întoarse în Port Sudan. Își parcă mașina pe o stradă laterală și făcu o mică plimbare pe plajă pentru a-și relaxa picioarele după lungul drum cu mașina. Dinspre mare adia o briză fină. În sfîrșit, puțină răcoare după o lungă zi caldă.

Nu se simțea doar transpirat, ci și înfometat. De la micul dejun nu mai mîncase nimic. Cafeaua tare de la Hadendowa îi crease probleme de stomac și inimă. Avea atît de multă cofeină în sînge încăt ar fi putut trezi un urs din hibernare.

Se hotărî să facă un duș și, apoi, să ia o cină copioasă în restaurantul hotelului. La acest gînd, îi lăsa gura apă.

La recepția hotelului stătea în această seară un tînăr. Îi întinse cheia camerei și un mesaj din partea Larei Mosehni: „Sună-mă urgent. Am vești interesante". În plus, mai erau trecute numele și numărul de telefon. Nimic altceva.

Deoarece stomacul începuse să facă zgomote, își luă un sandvici din restaurant, pe care îl mîncă în drum spre cameră. Nu se simțea deloc sătul, dar, cel puțin era de ajuns pînă ce o suna pe Lara.

Se așeză pe pat, se întinse după receptorul telefonului și tastă numărul.

– În sfîrșit, spuse Lara. Mă temeam că ți s-a întîmplat ceva.

Emmet îi povesti despre vizita lui în Wad Hashabi, satul bătrînilor.

– Chipurile, acolo, e vorba de un demon negru. Jinn. Îi pedepsește pe toți cei care nu respectă tradiția. Vine noaptea, își ia prada și îi suge sîngele.

– Acest lucru este oribil.

– O superstiție, nimic mai mult. Interesant este că Jinn vizează doar o anume grupă de persoane. Am lista tuturor persoanelor dispărute. Sînt exclusiv copii, femei gravide și bătrîni. Nu pot să-mi imaginez că poate să aibă legătură cu abaterea de la tradiție. Trebuie să fie ceva ascuns în spate, chiar dacă încă nu știu ce.

Făcu o pauză și continuă:

– Pînă în acest moment, demonul nu a lăsat nici un indiciu util. Sincer să fiu, nu știu cum îi pot da de urmă. Dar cred că Anthony a găsit ceva. A aflat cum au dispărut oamenii, motiv pentru care cineva l-a amenințat. De aceea a fost îndepărtat.

Oftă.

– Să trecem la tine acum. Din mesajul tău am înțeles că ai noutăți. Sînt curios.

Lara îi dezvălui tot ce aflase despre japonez în ultimele zile. Îi povesti mai ales despre percheziția casei japonezului și despre bucata de hîrtie găsită în conserva din lada de gunoi.

– Era scris pe ea un număr de telefon, spuse Lara și îi spuse șirul de cifre. Firește că lipsesc primele și ultimele cifre.

– Ce să fie oare, întrebă Emmet. Un cod?

– Asta am crezut și eu la început. Dar apoi mi-am amintit că reprezentantul firmei Hertz precizase că japonezul vorbește limba franceză.

– Un număr de telefon.

– Exact. Dacă pui în fața șirului de cifre doi de zero, rezultatul este prefixul internațional al Franței – 0033. Asta înseamnă că numărul de telefon începe cu 4724.

Nu dură mult ca Emmet să își dea seama.

– Interpolul, constată el. Numărul complet era 0033/472447000. Aparținea repertoriului fiecărui membru.

– Și eu cred asta, spuse Lara de la celălalt capăt al firului.

Emmet își trecu mîna prin părul cărunt și se așeză pe pat. Bineînțeles că în Franța existau mii de numere de telefon ale căror prime cifre erau 4724. Dar instinctul său îi spunea că avea dreptate.

Gîndul nu era chiar eronat. În încercarea de a urma calea dreptății, membrii ordinului acționau des în limitele legalității, doarece nu țineau seama de mijloacele ilegale asemănătoare celor pe care le combăteau. În ochii lui Emmet, era doar o necesitate. Fără o anumită proporție de utilizare a forței, unele lucruri nu puteau fi rezolvate. Totuși, dreptatea personală încalcă acum încă o dată cele mai multe dintre legile planetei. N-ar fi, așadar, de mirare ca Interpolul să fie pe urmele organizației. Urmele ei – medaliile cu trandafirul și sabia – nu ar fi foarte greu de urmărit. De un an era utilizată de către ordin ca avertisment pentru toți cei care acționau de partea opusă dreptății.

Emmet crezuse atunci că fusese o idee bună. Poate că s-a înșelat.

– Există totuși un lucru care neagă faptul că japonezul ar lucra pentru Interpol, spuse Lara de la celălalt capăt al firului.

Emmet înțelese și el.

– Atacul asupra castelului Leighley, murmură el. Interpolul nu a pus pe urmele noastre elicoptere de luptă. Asta înseamnă că ori șirul de numere de pe hîrtie nu are legătură cu Interpolul sau că vinovatul pentru distrugerea castelului este altcineva. Ceea ce ne duce iar la răpirea lui Anthony Nangala.

Făcu o pauză ca să se gîndească.

– Te sfătuiesc să rămîi în Isfahan. Încearcă să mai afli ceva despre japonez. Dacă nu și-a părăsit practic niciodată locuința, cum afirmi tu, trebuie să existe persoane care să îl fi servit – cu alimente și alte lucruri necesare. Mai vorbește încă o dată cu proprietarul locuinței. Poate știe ceva ce lui i s-a părut neimportant, dar care ne poate duce pe noi mai departe.

Încheiară conversația. Emmet făcu un duș, se rase și merse la restaurant. În timp ce mînca supa de scoici, primul dintre cele cinci feluri de mîncare, își aminti de Scoția. Bombardarea castelului. Moartea prietenilor și a tovarășilor săi. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai convins era că japonezul nu avea nici o legătură cu

dezastrul. Concordanța șirului cifrelor numărului de telefon nu putea fi o coincidență.

„Nu, motivul catastrofei din Scoția se află la capătul pistei pe care Anthony Nangala a descoperit-o. Urma celor dispăruți. Urma demonului negru."

28

Universitatea din California, Los Angeles (UCLA)
Facultatea de biologie și genetică

În sala de curs era o liniște de mormînt, deși era ocupată pînă la ultimul loc. Nimeni nu șușotea, nimeni nu scria bilețele. Chiar și cele două blonde atrăgătoare din rîndul al treilea, care pînă atunci flirtraseră cu băieții vecini, amuțiseră și își îndreptaseră atenția doar în față. Doctorul Thomas Briggs, profesor docent invitat, constată cu plăcere că toate privirile, fascinate, erau îndreptate spre el, și asta cu toate că nu putea fi numit o apariție impresionantă. Avînd un metru șaptezeci și unu înălțime, era mai degrabă scund pentru un bărbat și părea ușor firav. Multora dintre cei care îl cunoscuseră le făcuse, la prima vedere, o impresie de intimidare, deși era tocmai invers. Înainte de toate, cînd venea vorba de unul dintre subiectele sale de cercetare, bărbatul de patruzeci și cinci de ani era plin de aroganță – ca și acum.

Făcu o pauză, savură ideea de a fi în centrul atenției. Apoi își lăsă privirea să se plimbe printre rînduri. Auditoriul său era amestecat. Firește, majoritatea erau studenți, dar și cîțiva profesori care își găsiseră drumul aici. Briggs credea că, în ultimul rînd, recunoscuse un reporter căruia îi dăduse deja un interviu. Probabil că nu era unica reprezentantă a presei din sală.

„Transferul de experiență prin neurotransmițători", aceasta era tema. Nu era tocmai menită să producă valuri de entuziasm, dar

Briggs, ca orator experimentat, știa cum să trezească interesul auditoriului. Poseda talentul oratoric.

– În trecut, popoarele canibale credeau că puterea dușmanilor lor le putea fi transmisă dacă le consumau carnea, spuse el cu o voce sigură. Și asta nu la figurat, ci la propriu. Mîncau inimile morților în speranța unei vieți mai lungi. Consumau alte organe interne pentru a-și întări sănătatea. Și le mîncau testiculele pentru a-și fortifica bărbăția. Rîse cînd văzu că fețele unor ascultători se schimonosiră, în special cele ale băiețașilor de lîngă blonde. Totuși, ceea ce nouă ni se pare a fi o superstiție barbară, este de mult dovedit științific. Încă de la începutul secolului al XVI-lea, medicul și savantul Paracelsus scria: „Similitudinea tratează similitudinea". Cine are un ficat slab, să mănînce un ficat. Cine are un rinichi slab să mănînce un rinichi. Cine are probleme de potență trebuie doar să... cred că știți la ce mă refer.

Luă din nou o mică pauză înainte de a depăna firul mai departe.

– Similitudinea se tratează cu similitudine. Cu toate că Paracelsus este cunoscut ca întemeietorul medicinei moderne, nu este nici pe departe primul care a ajuns la acest principiu. Din anul 1500 î.Hr. era deja descrisă, în cele mai importante cărți ale științei medicale vechi, o metodă de prevenire a impotenței. Produsă din testicule de taur. Practici identice erau utilizate peste tot în lume. Plinius cel Bătrîn, de exemplu – a trăit cam în aceeași perioadă cu Isus și a fost comandat roman – credea orbește că testiculele porcului mistreț tînăr regenerau virilitatea. Hindușii consumau băuturi preparate din testicule de tigru.

Briggs se uită prin sală. Auditoriul părea dezgustat, dar simultan fascinat. Briggs era sigur că putuse să treacă dincolo de tema propriu-zisă fără a pierde atenția generală.

– Bunica îmi spunea mai demult foarte des: „Mănîncă creier, tinere, ca să fii deștept". Și trebuia să golesc două farfurii. În principiu, făceam același lucru ca și vechii egipteni, romani sau hinduși. Să nu uităm de canibali. Mîncam anumite organe pentru a dobîndi calitățile lor. Poate că azi nu aș sta în fața dumneavoastră dacă nu m-aș fi hrănit cu supă de creier.

Un chicot se auzi printre rînduri. Briggs era conștient că micile anecdote pe care le făcea dădeau bine la public. Destindeau atmosfera și dădeau discursului o notă personală, chiar dacă, la fel ca și azi, erau inventate.

Își ridică din nou vocea de bariton:

– În orice caz, dacă nu m-aș fi atins niciodată de supa bunicii mele, aș fi aflat despre experimentul cu viermele lat al lui Thompson și McConell. Cei doi cercetători au descoperit că experiența și comportamentul unei ființe pot fi transmise prin hrană. Au influențat anumite modele de comportament ale viermilor lați, i-au omorît, le-au prelucrat celulele și ulterior le-au aplicat celorlalți viermi. Acești viermi dispuneau, prin urmare, de același comportament ca și cel al viermilor consumați. Experiența se dovedește prin urmare a fi legată de anumite substanțe chimice celulare.

Lăsă cuvintele să impresioneze și luă o gură de apă.

– Profesorul Gay de la Universitatea Western Michigan a făcut experimente similare pe șobolani și a ajuns la aceleași rezultate. Cobaii au fost electrocutați, pe durata mai multor zile, pînă cînd le-a fost indus sentimentul de teamă. Din creierul animalelor ulterior ucise, le-a luat o soluție pe care a injectat-o apoi altor șobolani. Aceștia din urmă au avut aceleași sentimente de teamă ca și cei ce fuseseră maltratați. Profesorul Ungar de la Colegiul Medical Baylor al Universității Houston a făcut chiar un pas înainte și a constatat în acest mod că transferul de experiență poate avea loc și printr-un alt fel de intervenție. Mai concret, experiența șobolanilor poate fi aplicată la șoareci și invers. Profesorul Ungar a reușit chiar să filtreze o materie specială din memoria a patru mii de animale, care fuseseră anterior electrocutate, inducîndu-li-se teama de întuneric. A numit extractul „scotofobină". Noțiunea de scotofobie provine din greacă și înseamnă frică de întuneric. Scotofobina poate fi prelucrată chiar și sintetic. Mai bine zis, o moleculă de memorie dintr-o cutie chimică. Cu timpul au fost descoperite și produse artificial alte molecule de memorie.

Închise proiectorul și notă cîteva indicații literare pe o foiță.

– Înapoi la bunica mea, spuse el, și la supa de creier de vită, pe care mi-o dădea să o mănînc regulat. Cînd substanța craniană conține materii experimentale chimice, care sînt transmise oarecum prin alimentație, mă întreb de ce nu îmi lasă gura apă cînd mă gîndesc la o pășune verde? De ce nu intru în panică cînd în supermarket stau față în față cu un măcelar? Bineînțeles că nu există informații științifice despre transferul de experiență la oameni, dar principial se iau în considerare trei teorii. În primul rînd: cantitatea de materie experimentală conținută de supa bunicii mele și-a pierdut din valoare sau, prin gătire a devenit nefolositoare. Doi: molecula de memorie este incompatibilă între oameni și animale, așadar prea diferită pentru a putea fi transmisă. Sau, în al treilea rînd: am fost al naibii de norocos.

Auditoriul rîdea, în timp ce Briggs aștepta rînjind pînă se făcu din nou liniște.

– Recunosc, continuă el. Cercetarea moleculelor de memorie este încă la început, dar imaginați-vă impresionantul potențial pe care această ramură a științei o ascunde. Nu vă gîndiți doar la transmiterea fricii sau la alte trucuri mărunte. Gîndiți mai departe! Imaginați-vă că v-ați putea însuși o nouă disciplină sportivă. Sau o limbă străină. Ba chiar ați putea să vă încheiați studiile doar printr-o simplă injecție. Poate ar fi chiar posibil, cu ajutorul moleculelor de memorie să activăm nouăzeci la sută din activitatea creierului nostru, care pînă azi a dormitat. Cred că cercetarea memoriei ne deschide căi la care pînă azi nici măcar nu am cutezat să visăm. Privi în sală. Mai aveți alte întrebări?

O duzină de mîini se ridicară.

29

Era din nou o dimineață înnorată, rece și ploioasă în Isfahan. Vremea se potrivea cu dispoziția Larei Mosehni. De trei ore discuta, nu doar cu Sherif Kaplan sau cu bărbatul în scaunul cu rotile, Amir Bin-Sal, ci și cu toți vecinii japonezului. Chiar dacă cineva îl ajutase – cu produse alimentare sau consumabile – nu a bătut nimănui la ochi.

Lara se întoarse în locuința ei și deschise cutia poștală. Se aștepta doar la un cotidian, dar descoperi și o scrisoare expediată din New York.

Privi mai atentă la corespondența din locuința sa. Rupse plicul și îi goli conținutul pe masă: un film de 36 de poziții, nedevelopat, și o scrisoare, scrisă de Anthony Nangala. Brusc, pulsul Larei urcă.

Mai aruncă o privire asupra plicului. Ștampila poștală era datată de lunea trecută. Anthony trebuie să fi trimis scrisoarea la scurt timp înainte de a fi răpit. De atunci fusese pe drum, înconjurînd jumătate de glob. Era ciudat că o scrisoare trimisă din New York, cu destinația Isfahan, ajunsese în doar o săptămînă.

Anthony scria că pe drumul de întoarcere din Sudan la New York avusese impresia că era urmărit – de un demon negru din Wad Hashabi. Mai bine zis, de demonii negri, existau mai mulți. La ultima vizită în Wad Hashabi le crease dificultăți.

Și mai scria:

> Am dat de urmele unui pescar pe nume Fasil Mgali în satul Aqiq de pe coasta sudaneză. După cîte am înțeles din vorbirea sa stîlcită,

oamenii din Wad Hashabi dispar întotdeauna cu puțin timp înainte de ivirea „Omului de nisip al caracatiței", în portul din Aqiq. Prea multe nu pot să spun încă.

Filmul din plic conține poze din Wad Hashabi, care întăresc spusele lui Mgali. Cred că am descoperit ceva fierbinte. Sper să nu-mi ard degetele.

Te contactez eu. S-ar putea să am nevoie de sprijin.

Anthony

Lara înghiți în sec. Aceste rînduri sînt ultimele semne de viață ale lui Anthony Nangala. La scurt timp după expedierea scrisorii fusese răpit și, de atunci, parcă înghițit de pămînt.

În cazul în care l-ar fi putut ajuta, se întreba dacă ar mai fi fost capturată în închisoarea din Anarak. O idee insuportabilă. Se simțea oribil.

Pentru a-și înlătura gîndurile, se hotărî să ducă filmul la developat. I-ar prinde bine să iasă puțin la aer. La cîteva blocuri distanță se afla un studio foto.

Mai ploua cînd ieși în stradă.

30

Emmet Walsh încercă de dimineață să își schimbe mașina cu alta care să aibă aer condiționat funcțional. Totuși, toate modelele deținute erau ori închiriate, ori în reparație. Se gîndi să returneze mașina și să se intereseze de o altă firmă care închiria mașini, dar se lăsă totuși convins de bărbatul din spatele ghișeului și obținu o reducere de preț satisfăcătoare.

Restul dimineții și-l petrecuse prin bibliotecile din Port Sudan pentru a scotoci după informații despre misteriosul incident din Wad Hashabi. Bibliotecarul se dovedise a fi dornic de a-l ajuta și-i înmînă edițiile arhivate ale ziarului Khartoum Monitor Sudan Vision, un ziar pentru vorbitorii de limbă engleză. Totuși nu găsi nimic din ce nu aflase deja. Cercetarea cotidianelor, cît și a buletinelor SUNA, Sudan News Agency, de pe internet, fusese de asemenea fără rezultat.

Întors la hotel, Emmet așteptă un fax din Isfahan. Lara îi comunică să își verifice mailul. Urgent.

Deoarece hotelul Sea View nu avea conectare la internet, Emmet se întoarse la bibliotecă. Acolo citi tensionat ce scria Lara despre corespondența neașteptată. Îi scanase scrisoarea lui Anthony Nangala și pozele developate între timp. Toate acestea le atașase la mail.

Prima dată Emmet deschise scrisoarea. Citi despre pescarul Fasil Mgali și-și aminti că trecuse pe lîngă mașina sa cu o zi înainte, în Aqiq. Satul era amplasat la o distanță de douăzeci sau treizeci de kilometri de Wad Hashabi.

Emmet citi mai departe și scutură gînditor din cap.

„Omul de nisip al caracatiței"... Ce putea să însemne acest lucru? Uneori limbajul înflorit al băștinașilor ascundea atît de tare adevărul, încît nu puteai să înțelegi aproape nimic.

În speranța că pozele îl vor ajuta mai departe, deschise celălalt fișier atașat al mailului. Conținea poze din Wad Hashabi, cele mai multe făcute noaptea. În pofida întunericului, în unele poze puteau fi recunoscuți cu ușurință bărbați în costume de camuflaj, care se furișau prin sat. Demonii.

Ultimele trei poze arătau altceva: un obiect așezat sub un tufiș. Emmet crezuse la început că era o mască, pe jumătate îngropată în nisip. Apoi observă că era de fapt vorba de un mîner de cuțit, la capătul căruia se afla o emblemă lucrată cu măiestrie: o caracatiță uriașă.

Emmet printă poza și scrisoarea și plăti factura. Îl rugă apoi pe bibliotecar să întrebe la informații numărul de telefon al lui Fasil Mgali, dar nu figura nimeni cu acest nume în Aqiq.

„Nu îmi rămîne altceva de făcut decît să mai merg încă o dată acolo", se gîndi Emmet. La gîndul că aerul condiționat al mașinii era defect, simți sudoarea pe frunte.

Cîteva ore mai tîrziu, își parcă mașina pe marginea pietroasă a străzii, pe o colină și coborî. Cămașa i se lipise de spate, căldura era insuportabilă. Merse la marginea colinei și își aruncă privirea peste Aqiq. Nu existau aici decît case sărăcăcioase de piatră, de culoarea nisipului, aproximativ cincizeci la număr. În mijlocul satului observă un loc mare, pe care erau așezate cîteva bănci; la mică distanță era țărmul stîncos. Pe chei, cîteva bărci se legănau pe valuri.

Emmet trecu peste piatra pleșuvă, dărîmată a colinei și coborî umblînd agale spre centrul satului, unde întîlni două femei care povesteau cu voci răgușite. De îndată ce îl văzură, amuțiră și-l priviră curioase, probabil ca pe orice străin care se rătăcea aici. Se hotărî brusc să meargă la ele.

– Fasil Mgali? întrebă el, fără a vorbi de la început în engleză.

Privirile femeilor se aprinseră și începură să zbiere la el. Deoarece scuturară neputincios din umeri, îi arătară prin gesturi direcția în care trebuia să se îndrepte. În afară de asta, Emmet înțelese că cel pe

care îl căuta locuia într-o casă la marginea satului. Le mulțumi schițând o reverență. Ambele femei își duseră mîinile la față și începură să chicotească.

Emmet se îndreptă spre marginea sudică a satului și privi casele. Panouri la uși nu existau în Aqiq. Chiar dacă ar fi existat – nu putea, oricum, să citească în arabă.

Îi atrase atenția o casă, așezată la margine, nu departe de țărm, în mijlocul unei cîmpii cu pietriș dur și tufe uscate. Ușa era deschisă. Se decise să-și încerce norocul acolo.

Se îndreptă spre casă, bătu la ușă și aruncă o privire înăuntru, dar nu dori să intre nepoftit. Înconjură casa, unde un bărbat de culoare, uscățiv, cu o pălărie de paie, stătea lîngă o barcă și îi vopsea scheletul. De îndată ce îl observă pe Emmet, lăsă găleata cu vopsea și se îndreptă spre el.

– Fasil Mgali? întrebă el.

Bărbatul îi răspunse ceva. Emmet scutură din cap în semn că nu-l înțelegea și repetă:

– Fasil Mgali?

– Eu, Mgali, răspunse bărbatul într-o engleză stîlcită. Ce eu pot fac?

– Caut ceva, spuse Emmet. O informație. Doresc să știu ce înseamnă „Omul de nisip al caracatiței".

Mgali coborî colțul gurii gînditor.

– Eu nu știu.

– Ați vorbit cu acest bărbat? Emmet îi arătă o poză reprezentîndu-l pe Anthony Nangala.

Mgali scutură din cap.

– Nu cunosc. Niciodată văzut.

Răspunsul veni puțin prea repede. Emmet simți că Fasil îl mințea. De ce?

– Domnule Mgali, spuse el insistent. Bărbatul din fotografie este prietenul meu. A fost răpit, poate chiar ucis. Și la puțin timp înainte de a fi răpit a vorbit cu dumneavoastră. Dacă știți ceva, vă rog, povestiți-mi!

Scoase o bancnotă din portofel și i-o afișă sub nas. Bărbatul de culoare se gîndi cîteva secunde, vîrî bancnota în buzunarul pantalonilor și se mișcă.

– Dumneavoastră veniți, domnule, șopti el. Veniți în casă. Acolo mai bine de vorbit.

Fereastra mică și murdară nu arăta așa doar din cauza luminii, ci și a căldurii. În casa de piatră a lui Fasil Mgali domnea o răcoare plăcută.

– Doriți beți? întrebă Mgali. Apă? Bere?

– Fără cafea.

Bărbatul de culoare scoase dintr-un frigider care huruia, așezat lîngă nișa de gătit, două beri. Una i-o întinse lui Emmet, care se așezase pe un scaun de lemn ce se clătina, pe care îl luase de la masa de mîncat.

După orele petrecute pe drum, pe căldura pîrjolitoare, berea rece era o binefacere. Emmet luă o gură și se simți îndată răcorit.

– Bărbatul din poză a fost aici, începu Mgali. Doar o dată. Derek.

– Baxter, completă Emmet. Derek Baxter.

Se pare că Anthony a folosit același nume și aici ca și la hotel.

– El interesat pentru sat. Sat unde oameni dispar.

– Wad Hashabi.

– Da.

Emmet își scoase din buzunarul cămășii poza din computer pe care o printase și o așeză pe masă.

– Această poză este din Wad Hashabi. Derek Baxter a făcut-o. Cunoașteți semnul de pe mînerul cuțitului?

Mgali luă poza în mînă. În timp ce o studie, teama îi fulgeră în ochi.

– Da, spuse el încet. Caracatița.

– Ce însemnă asta? De unde provine semnul acesta? întrebă Emmet.

Buzele africanului tremurară în timp ce îi spunea povestea. Emmet trebui să se concentreze puternic pentru a înțelege ceva din engleza fragmentată, din care totuși, încetul cu încetul, se formă un întreg.

Caracatița era un fel de animal blazon al șeicului Faruq al-Assad, care trăia pe cealaltă parte a Mării Roșii, în Sudan – nu departe de Aqiq – și întemeiase o rafinărie. Șeicul Assad trimitea des ingineri aici, care aveau o predispoziție pentru dreptate. De obicei, bărbații erau transportați din Aqiq cu un iaht și, mai tîrziu, ridicați.

– Și întotdeauna prezent este omul nisipului, accentuă Mgali.

– Omul nisipului? Nu înțeleg.

– El a fi mare.

Bărbatul de culoare se ridică în picioare și își ridică mîna.

– Atît de mare. Părul lui ca nisipul.

Emmet înțelese.

– Este blond? Părul lui are culoarea nisipului?

Mgali aprobă.

– Și acest bărbat vine cu iahtul?

– Da, cînd bărbatul nisipului aici, oamenii dispar din Wad Hashabi.

Emmet mai luă o înghițitură de bere, în timp ce își punea ordine în gînduri. Cuțitul din poze reprezenta emblema șeicului Assad. Pierderea tovarășului său se datora poate chiar acestui bărbat al nisipului, aducător de nenorociri, căruia Anthony Nangala îi încurcase țițele cînd venise la vînătoare de oameni în Wad Hashabi.

Bănuiala i se întări cînd Fasil îi povesti cum, într-o seară, se întorcea cu barca sa de la pescuit și auzi voci înăbușite de copii. Plini de jale, văicărindu-se. Dar Mgali nu mergea niciodată la pescuit fără băutură și pe deasupra mai era și vuietul vîntului care alungă zgomotele, astfel încît nu fusese cu adevărat sigur dacă într-adevăr auzise ceva sau era doar o iluzie. De îndată ce află a doua zi că persoane din Wad Hashabi dispăruseră din nou fără urmă, trase concluzia. De atunci urmări toate anunțurile din ziar. Din Wad Hashabi dispăreau întotdeauna oameni la scurt timp după ce iahtul șeicului Assad se ivea brusc în Aqiq.

– De ce nu ați mers la poliție? întrebă Emmet.

Îl privi de parcă avea în fața sa un nebun. Apoi spuse că cineva care răpește oameni nu poate fi descurajat de moartea unui pescar din Aqiq. Emmet trebui să recunoască imediat că teama bărbatului

de culoare nu era chiar nefondată. Din acest motiv fusese foarte curajos să aibă încredere în el și în Anthony Nangala.

Emmet își termină berea și se gîndi la următoarea mișcare. Dar înainte de a ajunge la o concluzie, Mgali spuse:

– Oamenii lui șeic Assad din nou aici. Și omul nisipului.

– Vreți să spuneți acum? În timp ce noi discutăm aici?

– Da. Iaht venit de două zile.

– Și cînd vor fi luați?

Mgali ridică din umeri.

– Două zile. Poate trei. Nimeni nu știe exact.

Emmet se sprijini de scaunul care se clătina. Erau știri extrem de interesante. Se întreba dacă persoane din Wad Hashabi vor dispărea din nou.

– Domnule Mgali, întrebă el, există aici, în apropiere, un telefon?

Deși nu era trecut în cartea de telefon, Fasil Mgali avea telefonul său personal. Emmet îi dădu bărbatului bani pentru o convorbire internațională și fusese condus la o nișă așezată lîngă ușa de la intrare. În timp ce Emmet telefona, Mgali ieșise afară să-și vopsească barca în continuare.

După ce telefonul sună de trei ori, Lara ridică receptorul. Emmet îi povesti tot ce aflase și o rugă să facă cîteva cercetări.

– Mă interesează toate informațiile ce există despre șeicul Assad. Unde trăiește exact? Cît de bogat este? Cîtă influență posedă asupra țării sale? Caută să afli despre el cît de multe poți.

– OK.

– Poate reușești să afli cu această ocazie informații despre rafinăria pe care a construit-o aici. Funcționează pe numele firmei sale: Talit Oil. A fost înființată cu aproximativ un an în urmă, în apropiere de Aqiq. Mai multe nu știu, din păcate.

– O să văd cu ce pot să încep.

– În regulă. De altfel, nu o să fiu disponibil o perioadă. Vreau să mai arunc o privire prin Wad Hashabi. Am impresia că diavolul negru va ataca din nou acolo. Te contactez eu în două sau trei zile.

Închise telefonul și merse în spatele casei. Amurgul se instalase deja, și briza bătea fin dinspre mare. Emmet îi mulțumi lui Fasil Mgali și se îndreptă spre mașină.

Soarele cobora repede la această latitudine, deși era deja întuneric cînd Emmet intră în Wad Hashabi. Parcă mașina ceva mai departe de accesul autovehiculelor, în spatele unor tufe de înălțimea unei persoane, pentru ca mașina să nu poată fi furată în timpul nopții, și parcurse distanța rămasă pe jos.

Întreaga viață a comunității părea să se desfășoare în jurul focului trosnind din piața satului. Lemnul pîrîia, flăcările de culoare galben-portocalie pîlpîiau contra lunii care se ridica, scînteile urcau spre cerul întunecat ca niște licurici. Fumul fin plutea în aerul rece al nopții.

Majoritatea celor adunați în jurul focului purtau pelerine tradiționale africane, confecționate din stofă de culoare roșie sau albastră, dar și cercei și lanțuri bătătoare la ochi. Unii cîntau și dansau, alții stăteau pur și simplu pe pături sau rogojine așezate pe nisip și discutau.

De îndată ce Emmet intră în cercul format în jurul focului, toate discuțiile amuțiră. Chiar și dansurile și cîntecele se întrerupseră brusc. În schimb, o mulțime de priviri amuțite se îndreptară spre el – unele curioase, altele chiar respingătoare. Emmet se decise că cel mai bun lucru ar fi să rămînă un moment nemișcat, pentru ca ceilalți să se poată obișnui cu el.

Își lăsă privirea să se plimbe și-și aminti de vizita de ieri: cei mai mulți dintre băștinași depășiseră deja vîrsta a doua. Observă fețele ridate, lipsa dinților, corpurile îmbătrînite. Wad Hashabi, satul bătrînilor.

În sfîrșit remarcă prezența cîtorva copii în mijlocul bătrînilor, a unui mic grup de femei și bărbați cu vîrste cuprinse între douăzeci și patruzeci de ani, chiar și pe măcelar, unul dintre puținii care purtau jeanși și tricouri. Emmet îl salută. Măcelarul se ridică de pe pătura sa, veni spre el și-i întinse mîna. Gestul prietenesc destinse imediat atmosfera – fiecare își reluă preocuparea. Se dansa, se cînta și se povestea de parcă Emmet ar fi fost dintotdeauna o componentă stabilă a comunității.

– Se pare că v-a lipsit cafeaua noastră de v-ați întors atît de repede, spuse măcelarul.

– Mi-aș dori să fie așa. Putem să vorbim undeva în liniște?

Măcelarului nu-i scăpă seriozitatea din vocea lui Emmet. Fața i se întunecă, de parcă lumina flăcărilor i-ar fi aruncat brusc pe chip umbre înfricoșătoare.

– Veniți la mine în casă, spuse el și o luă înainte.

Discutară în mica bucătărie.

– Trebuie să vorbim în liniște. Fiul meu stă de azi-dimineață în pat cu febră. Nu vreau să se trezească.

– Bineînțeles.

– Doriți să mîncați ceva? Păreți înfometat.

Emmet primi oferta bucuros, și măcelarul îi puse pe masă pîine, crenvurști și brînză de capră.

– Mă numesc Nelson. Nelson Mgobogambele. Dar numele de familie nu poate fi corect pronunțat de nici un alb. Cum vă numiți?

– Brian Fitzgerald.

Măcelarul îl privi un moment.

– Nu este numele dumneavoastră adevărat, nu-i așa?

– Nu, e valabil doar cît stau în Sudan.

Nelson Mgobogambele era mulțumit de răspuns.

– Mîncați ceva întîi și apoi povestiți-mi de ce vă aflați aici, domnule Brian, spuse el.

De îndată ce Emmet termină de povestit, cei doi bărbați se priviră o vreme în liniște.

– Sînteți sigur că Jinn va ataca din nou? întrebă Nelson.

– Nu Jinn, ci oameni în carne și oase. Răpitori.

– Dar de ce au în vedere satul Wad Hashabi? De aici și pînă la țărm sînt o jumătate de duzină de sate. De ce vin acești indivizi tocmai aici?

– N-am idee. Poate doar pentru că Wad Hashabi este destul de îndepărtat de țărm pentru ca cineva să facă legătura cu iahtul șeicului Assad.

Emmet medită un moment.

– Răpitorii își vor încerca, cu siguranță, norocul pe parcursul următoarelor trei zile, zise el. Trebuie să-i avertizăm pe locuitorii satului să fie atenți.

Măcelarul oftă.

– Acest lucru nu ar ajuta. Poporul meu este superstițios. N'tabo, cel mai bătrîn sătean, are statutul unui preot. Cuvintele sale sînt valoroase. El a spus că l-a văzut pe Jinn cu proprii ochi. El pretinde că Jinn îi ia doar pe cei care se îndepărtează de tradiție. Altfel spus: doar cei care cred în Jinn sînt cruțați. De aceea, nimeni nu ar cuteza nici măcar să ia în considerație povestea răpirii pe care dumneavoastră o susțineți.

Emmet nu pusese acest lucru la socoteală.

– Atunci nu ne rămîne altceva de făcut decît să fim cu ochii în patru, spuse Emmet.

Nelson Mgobogambele deținea două arme de vînătoare – grele de manevrat, cu ochitor rabatabil, care arătau de parcă ar fi aparținut perioadei coloniale. Bineînțeles că Emmet ar fi preferat o armă modernă, dar, de la distrugerea castelului Leighley nu se preocupase de acest lucru. Pînă acum nu-i fusese necesar.

Cînd măcelarul observă privirea critică a lui Emmet, spuse:

– Nu îmi subestimați doamnele. Le mîngîie drăgăstos. Poate că din punct de vedere al aspectului nu fac mult, dar puteți lovi nasul unui țînțar de la o distanță de o sută de metri.

– Foarte frumos, spuse Emmet. Atunci avem nevoie doar de un pix și de o foaie de hîrtie.

În timp ce de afară se auzeau cîntecele și pălăvrăgelile celor strînși în jurul focului, Nelson făcu o schiță a satului Wad Hashabi. Cînd termină, Emmet privi lucrarea. În centru era situată piața satului, în jurul căreia erau aranjate spre stînga colibele de lut. De partea cealaltă a inelelor laterale, Nelson marcase mai multe dreptunghiuri.

– Ce este asta? se interesă Emmet.

– În mare parte cîmpuri, răspunse măcelarul. Chiar și două locuri îngrădite pentru capre și cămile.

Emmet inscripționă locurile corespunzătoare și studie desenul mai departe. În partea dreaptă, lîngă piață, semicercul colibelor se

termina și trecea peste o suprafață goală, care semăna cu o stradă lată. De-a lungul celeilalte părți a suprafeței libere erau înșirate puținele clădiri moderne din Wad Hashabi: măcelăria lui Nelson, un minuscul supermarket și cîteva case.

– Foarte bine, murmură Emmet, în timp ce se lăsa impresionat de desen, încercînd să intre în mintea răpitorilor. Din care colibe au dispărut oameni? întrebă el.

Nelson îi arătă. Răpitorii se opreau exclusiv la colibele de lut, asta probabil deoarece puteau intra cu ușurință acolo. Totuși, Emmet nu putea prevedea nici un sistem.

Se gîndi. La vizita de ieri, N'tabo precizase că pînă acum doar anumite grupe de persoane dispăruseră: femei însărcinate, copiii sub treisprezece ani și cei mai bătrîni locuitori ai satului Wad Hashabi. Îl rugă pe Nelson să marcheze toate colibele care erau locuite de astfel de persoane. La bătrîni se limitară la cinci dintre cei mai vîrstnici. Așa se însumară zece locuințe din optzeci, care prezentau un interes special pentru răpitori.

– Ne împărțim, propuse Emmet. Dumneavoastră luați în primire cele patru colibe din nord. Eu supraveghez cele șase din sud. Cît mai durează sărbătoarea satului?

– Aproximativ pînă la miezul nopții.

– Cred că atît timp cît focul arde și satul este în picioare, nu există nici un pericol. Ar trebui să ne odihnim puțin pentru a fi în formă cînd ceilalți se vor culca.

– În sufragerie este o canapea. Făceți-vă comod acolo, vă trezesc eu mai tîrziu.

– Ar trebui să vă întindeți și dumneavoastră, domnule Nelson.

– Da, așa o să fac și eu. Dar întîi vreau să verific încă o dată ce face fiul meu.

Grija paternă a lui Nelson îl emoționă pe Emmet.

– Nu ar trebui să faceți asta. Să renunțați la odihnă. Poate să fie foarte dificil. Nu vreau să vi se întîmple ceva.

Cifrele fosforescente ale ceasului lui Emmet arătau puțin după ora două și jumătate. Liniștea se așezase peste sat. Chiar și greierii și

cicadele se opriseră din țîrîit. Pe cerul fără nori sclipeau stelele, iar luna își răspîndea lumina palidă.

Emmet stătea pe un ciot putrezit, la umbra unei colibe de lut, de unde avea o bună privire de ansamblu, dar nu putea fi remarcat. Tremura, în ciuda jachetei pe care i-o dăduse Nelson. Arma îi era așezată pe încheitura brațului.

Era deja de mai bine de o oră afară, trăgînd cu urechea în noapte și pîndind. La fiecare cincisprezece minute făcea un tur în jurul colibelor pe care le supraveghea. Chiar și acum, deși era liniște.

Se întoarse la ciot. Pentru a-și scoate frigul din oase, își frecă mîinile și suflă peste ele. O capră behăi undeva. Primul zgomot de o eternitate.

Apoi, i se păru că aude și altceva. Un țipăt scurt, înăbușit. Se gîndi că, probabil, era doar o maimuță. Sau poate că nu. Își încărcă arma și se îndreptă tiptil, în lumina lunii, spre locul de unde se auzise zgomotul. Trecuse de locul unde fusese făcut focul, care acum mai mocnea încet, și se îndreptă spre nordul satului. Se opri lîngă un adăpost din frunze de palmier uscate și lut, construit pentru nutrețul vitelor. Nelson trebuia, de fapt, să fie aici, dar nu era de văzut.

Probabil că își făcea și el tura, încercă Emmet să se convingă, deși simțea în același timp o presimțire sumbră.

Ceva nu era în regulă aici.

Rămase cîteva minute lîngă depozitul de nutreț. Întrucît Nelson nu apăruse încă, se decise să îl caute. Precaut, deoarece instinctul îl avertiza, merse tiptil spre marginea de nord a satului Wad Hashabi.

Brusc, văzu umbra. O figură neagră, care strecurîndu-se fără zgomot prin satul întunecat, dispăru dintr-odată într-o colibă și, la scurt timp, reapăru. De această dată păru mai mare și mai greoaie. În lumina lunii, Emmet observă faptul că personajul purta ceva pe umeri.

Remarcă apoi o altă umbră, la cîteva case distanță. Își găsise deja victima, o femeie, după părerea lui Emmet. Stătea pe brațele răpitorului, moartă sau sedată.

Emmet își verifică arma și îi urmă, dar, după cîțiva pași, se opri. În fața sa, pe pămîntul bătătorit, era așezată o armă. La cîțiva metri alături, la umbra unui bătrîn copac noduros, observă un alt corp.

Presimțirea sa i se adeveri de îndată ce îngenunche și privi corpul cu atenție. Era Nelson. Stătea așezat pe burtă, cu mîinile pe lîngă corp și capul răsucit tare pe spate. Răpitorii îi rupseseră gîtul.

Priveliștea bizară a mortului îl îngrozi. Gîndul că fiul lui Nelson rămăsese fără tată îl tulbură. De cînd se alăturase ordinului avusese parte de multă suferință și oroare, și totuși nu se obișnuise.

Închise repede ochii pironiți în gol ai mortului și își jură să nu-i lase pe răpitori să scape nepedepsiți. Era pe punctul de a se ridica, cînd lumina stridentă a unei lanterne de buzunar fusese îndreptată spre el. În același moment, cineva începuse să țipe ca din gură de șarpe.

Imediat ieșiră oameni din colibe, vorbiră agitați unii cu alții și gesticulară violent. Năvăliră din toate direcțiile spre fata care ținea lanterna și care încă mai țipa. Locuitorii satului încercară să o convingă, toți deodată, cel puțin așa se părea. Fata țipa și gemea, arătînd spre Emmet și spre mort.

Emmet înțelese că în opinia fetei și a celorlalți, el trebuia să fi fost ucigașul, stînd întins peste victima sa. Dori să spună ceva, să se justifice de ce era îngenuncheat lîngă Nelson în mijlocul nopții, dar își aminti că Nelson fusese unicul din sat care vorbea limba engleză. Nimeni nu l-ar fi înțeles.

Emmet privi fețele furioase. Mulțimea se agita. Toți țipau alandala și, chiar dacă Emmet nu înțelegea nici un cuvînt, simți că erau acuzații și blesteme. Nu va mai dura mult pînă cînd adunătura iritată se va întoarce împotriva sa. Oamenii atît de furioși erau capabili de orice.

Emmet se decise să-și încerce norocul prin fugă. Cu o mulțime agitată pe urmele sale, alergă nebunește printre colibe, fără să se oprească. Sări peste un gard de lemn, traversă un țarc de capre și ajunse în final de cealaltă parte, la savana liberă. Fără a se gîndi la animalele sălbatice, se cufundă în marea de iarbă înaltă și mărăciniș.

Majoritatea sătenilor renunțară repede la urmărire. Doar cîțiva încăpățînați mai scotociră zona un timp, dar, neavînd nici un plan, Emmet nu întîmpină nici un fel de dificultăți în a-i evita.

O jumătate de oră mai tîrziu ajunse la mașină, se strecură înăuntru, închise încet ușa și învîrti cheia în contact. Conduse apoi pe drumul cu gropi, fără a aprinde farurile.

Emmet bătu încet la ușa de lemn. Întrucît nimeni nu deschise – ceea ce nu era de mirare în mijlocul nopții – bătu mai tare.

„Deschide!, se gîndi el. Sau trezesc tot satul."

În sfîrșit, ușa se deschise puțin și Fasil Mgali, complet adormit, apăru în fața sa.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră! spuse el insistent. Pot să intru? Este important!

Mgali își șterse cu mîna oboseala de pe față, se dădu la o parte și-l lăsă pe Emmet în casă.

– Ați fost în Wad Hashabi? întrebă el în timp ce își tîra picioarele spre masa din bucătărie și se așeza.

– De acolo vin, spuse Emmet. În această seară oameni din sat au fost din nou răpiți.

Îi povesti ce se întîmplase.

– Atunci nu mult, pînă iahtul șeicului Assad în Aqiq, spuse Mgali. Poate ei deja aici.

Se ridică, scotoci după un binoclu într-un sertar și stinse lumina. Nu dură mult pînă cînd păru că privirea sa se concentrase într-un punct fix.

– Cred că iahtul, spuse el și îi întinse binoclul.

Emmet spionă tensionat în întuneric. Descoperi repede o mică pată luminoasă, care se ridica din suprafața de culoare neagră a mării.

– Indivizii trebuie să se simtă foarte siguri pe ei. Navighează cu farurile aprinse, de parcă ar fi o petrecere.

Emmet urmări o vreme pata de lumină. Se apropia de sud-est, și, încet, se opri. Emmet lăsă binoclul deoparte și spuse:

– Vor să ancoreze.

Mgali, care stătea lîngă el, aprobă.

– Așteaptă oamenii de la rafinărie.

– Vă referiți la ingineri?

– Da.

Emmet privi marea. Iahtul se afla la mai bine de un kilometru și jumătate de mal. Se întreba dacă cei răpiți se aflau deja la bordul vasului. Exista doar o modalitate de a afla.

– Domnule Mgali, spuse el, există cineva în Aqiq care posedă un costum de scafandru?

Tarek Abdou avea șaisprezece ani. Muncea ca pescar, la fel ca tatăl și bunicul său, dar era sigur de ceva: nu va fi toată viața un pescar sărac. Voia mai mult.

De aceea, deseori stătea noaptea treaz în pat și-și imagina cum, într-o zi, va întoarce spatele micului orășel Aqiq și se va muta într-un oraș mare sau poate chiar în altă țară. În orice caz, departe de aici. Problema era doar că economiile sale nu-i erau de ajuns pentru a dispărea de aici.

Prin geamul deschis auzi voci stinse, care se amestecau cu zgomotul mării. Era ciudat ca în mijlocul nopții să se afle oameni pe stradă. Curios, tînărul se ridică să vadă ce se întîmpla.

În lumina slabă a unei lanterne de stradă, Tarek observă cum Fasil Mgali împreună cu un bărbat alb, necunoscut se furișau pe uliță. Deși Mgali era un individ ciudat, pe care nimeni din sat nu-l agrea, faptul că umbla noaptea cu necunoscuți era chiar și pentru el destul de straniu.

Bărbații parcurseră o bucată de drum și se opriră în fața ușii lui Kareem D'oud. Fasil bătu de cîteva ori înainte ca ușa să se deschidă. Urmă apoi un scurt schimb de replici, pe care Tarek nu le înțelese. Dar văzu că D'oud dispăru în casă și se întoarse la scurt timp cu un costum de scafandru și un sac. Le întinse străinului în schimbul cîtorva bancnote. D'oud închise din nou ușa și Fasil Mgali împreună cu străinul se întoarseră spre casa celui dintîi.

Curiozitatea lui Tarek fusese trezită. În sfîrșit se întîmpla ceva și în acest sat prăpădit și pustiu. Se decise repede să își ia jacheta și se cățără pe geam, pentru a-i urmări.

Zelul său a fost răsplătit. Îngenuncheat în spatele unui tufiș, spionă cum cei doi bărbați intrară în casa lui Mgali. Cînd ieșiră din nou afară, străinul purta un costum de neopren. Butelia și-o prinse

pe spate. În mînă ținea ochelarii de scafandru și înotătoarele. Mergînd unul lîngă altul, cei doi se îndreptară spre mal, unde Emmet își puse înotătoarele, își unse ochelarii cu salivă și și-i trase peste cap. Vorbi apoi încet cu pescarul, își duse aparatul de respirat la gură și se aruncă în apă.

Tarek nu își dădu prea tare silința să ghicească unde se îndrepta străinul. La o anumită distanță recunoscu pe mare conturul unui iaht, de cel puțin trei ori mai lung decît cuterul tatălui său. Iahtul șeicului Assad. Alte ambarcațiuni de asemenea mărime și eleganță nu se rătăceau prin Aqiq.

Întrebarea era doar de ce se scufunda străinul acolo? Și ce legătură avea Fasil Mgali cu acest lucru?

Tarek se hotărî să mai aștepte puțin și să supravegheze. Oricum, nu mai putea să doarmă. Iar dacă mîine, la pescuit, era obosit sau nu, asta nu conta.

Dar, după doar zece minute, avea o altă părere. Mgali era deja de mult în casă și apa părea să-l fi înghițit pe scafandru. Tarek se plictisea aproape la fel de tare ca și la pescuit. Dacă nu avea să se întîmple nimic, se va tîrî din nou în pat și se va gîndi cum să evadeze din Aqiq.

Zgomotul unui motor îi trezi atenția. Nu venea din est, din zona mării, ci din nord. Tarek își întoarse capul și observă o pereche de reflectoare, care se apropiau încet de sat dinspre țărm. Mașina trebuia să-i aducă pe inginerii șeicului Assad la chei. Dintr-un motiv necunoscut lui Tarek, inginerii erau frecvent luați de aici noaptea.

Tarek se întrebă dacă scafandrul făcea parte dintre oamenii șeicului, însă se îndoia. Bănuia că Fasil Mgali și acest străin ascundeau ceva. Mgali își exprimase deseori în trecut disprețul față de șeicul Assad și de rafinăria sa.

De această dată, Tarek simți importanța spionării. Cu siguranță că oamenii lui Assad vor fi interesați. Exista și posibilitatea de a nu fi răsplătit, dar în orice caz merita să încerce.

Cu mișcări simultane ale înotătoarelor, Emmet se apropie de iaht. Apa din jurul său era neagră ca smoala. Nu avea idee cît de adîncă era, dar nici nu își dorea să știe.

Ieși de mai multe ori la suprafață, pentru a se uita la mare și a se asigura că nu se abătea de la drum. Se lăsă din nou sub apă pentru a-și continua traseul prin întuneric.

În cele din urmă, zări iahtul sclipind în apă. Deși nu putea să remarce ceva concret, presupuse că vasul era supravegheat de santinele.

Pentru a se asigura că nu se trădează, se scufundă cu cîțiva metri mai în adîncime. Întrucît bănui că se afla sub vas, se lăsă dus încet la suprafață.

Nu ajunsese încă acolo, cînd auzise pocnind ceva deasupra lui. Se uită în sus și recunoscu la pupa iahtului un contur de culoare neagră, de forma literei „u". Imediat după aceea auzi un zbîrnîit și umbra neagră se puse în mișcare. Era probabil barca de salvare care îi lua pe inginerii lui Assad din Aqiq.

Emmet pluti la suprafața apei ca să poată remarca corpurile fantomatice ale bărbaților de la bordul iahtului. Așteptă pînă cînd bărbații nu mai erau în cîmpul său vizual și ieși repede, aproape de scheletul iahtului.

La pupa – acolo unde era lăsată și barca de salvare – nu se mai afla nimeni acum. Emmet folosi această ocazie pentru a se strecura afară din apă. Deoarece costumul de scafandru urma să-l incomodeze la spionarea vasului, îl legă, fără a sta pe gînduri, de o frînghie și îl aruncă peste bord. Nu-și lăsase decît costumul de neopren.

Urcă scările de la pupa și ajunse la puntea superioară. Pe colacul de salvare alb era scris numele iahtului: Harmattan. Prin ușa de sticlă a construcției remarcă un salon elegant, cu lambriuri, în care trei bărbați costumați în alb jucau cărți.

Se strecură pe furiș la tribord. Aici, văzu o santinelă care stătea încă în fața balustradei și fuma o țigară. Pe un umăr se legăna un Uzi. Întrucît bărbatul nu părea a avea de gînd să își părăsească postul, Emmet își încercă norocul la babord. Aici era aerul mai curat – răpitorii nu păreau să observe că cineva era pe urmele lor.

Pentru a nu fi remarcat de jucătorii de cărți, Emmet era atent la toate cele patru ferestre ale salonului. La jumătatea distanței spre prova ajunse la niște trepte. Pe partea dreaptă, treptele de aluminiu

duceau la ultimul nivel unde se afla turnul radar, din care se ridicau la cer mai multe antene și un catarg de drapel.

În partea stîngă, treptele coborau. Emmet coborî încet și se găsi din nou în fața unei uși, care părea să comunice cu interiorul iahtului. Din păcate era închisă.

Tarek Abdou stătea la peretele cheiului și aștepta sosirea limuzinei, în care erau transportați inginerii șeicului Assad. Dar înainte ca mașina să ajungă în micul port al satului, Tarek observă o barcă al cărei motor huruia, îndreptîndu-se spre debarcader.

În timp ce barca acosta la punte, limuzina înainta și inginerii șeicului Assad ieșiră pe stradă. Erau îmbrăcați în negru și păreau agitați. Fiecare purta o geantă în mînă. Tarek recunoscu pe unul dintre ei, „Omul nisipului" – așa era numit aici blondul înalt. Nimeni din sat nu-i cunoștea numele. Tarek îl considera șeful bandei.

Limuzina era urmată de un camion vechi, de cinci tone, fără copertină, pe care Tarek nu o observase pînă acum. Șoferul coborî și bărbații începură să descarce mai multe lăzi mari.

Tarek își luă inima în dinți și se îndreptă spre ei. Unul dintre ingineri, un bărbat cu chelie, vorbea limba lui. După ce ascultase povestea lui Tarek, îl chemase pe „Omul nisipului" și-i traduse discuția. Cel puțin așa considera Tarek. În orice caz, chipul blondului se întunecase și, deși nu comentase nimic, arăta cu mult mai furios decît tatăl lui Tarek cînd urla. Ceva la el îi aducea aminte de un șarpe veninos. „Omul nisipului" era liniștit, dar periculos. Nu părea a fi momentul potrivit pentru a întreba de recompensă. Pe de altă parte, avea nevoie de bani ca să poată într-o zi să întoarcă spatele vieții de pescar.

Emmet Walsh mînuia cuțitul de scafandru la ușa punții inferioare, dar presimțea că nu o va putea sparge în liniște, așa cum ar fi dorit. Dacă o va sparge va atrage inevitabil atenția santinelelor asupra sa, chiar dacă s-ar fi aflat de cealaltă parte a vaporului.

Se decise că era mai bine să găsească o altă modalitate de a pătrunde în interiorul iahtului. Pîndi la cîteva ferestre, dar de partea

cealaltă era atît de întuneric, încît nu putea recunoaște nimic, sau perdelele erau trase. Totuși, în timp ce se gîndea ce putea să facă mai departe, privirea sa căzu asupra portului din Aqiq. În lumina slabă a lanternei mai mulți oameni încărcau lăzi dintr-un camion într-o barcă. Un grup ciudat de indivizi harnici în mijlocul unui sat adormit. Se întrebă ce se întîmpla acolo.

Foșniturile care se auzeau îi îndepărtară gîndurile. La scurt timp auzi o voce stridentă. Emmet făcu cîțiva pași pe furiș, pîndi după colț și văzu un paznic care ținea un radioemițător în dreptul gurii.

– Les boîtes sont à bord, spuse vocea pițigăiată. Mais il y a un vi...eur sur l'Har...tan.

Partea a doua fusese întreruptă, dar pe prima o înțelesese: „Lăzile sînt la bord". Radiograma venea cu siguranță din port.

– Répète, s'il te plaît, spuse paznicul. „Te rog să repeți."

Se pare că nici el nu înțelesese foarte bine radiograma.

– Il y a un visiteur sur l'Harmattan, crétin! se răsti vocea de la celălalt capăt, de data asta clar și răspicat. „Pe Harmattan se află un vizitator!"

Emmet înțelesese: fusese descoperit! Trebuia să dispară de aici cît mai repede posibil!

Se furișă la babord, în timp ce santinelele activaseră alarma. Emmet fusese orbit de lumina unei lămpi. De îndată ce ochii săi se obișnuiseră cu lumina neașteptată, Emmet îi văzu pe cei trei bărbați care jucaseră cărți și care, între timp, ieșiseră afară, toți înarmați. Știu că nu mai avea nici o șansă să ajungă la echipamentul de scafandru.

Unul dintre bărbați îl remarcă. Le strigă celorlalți ceva, își îndreptă arma spre Emmet și trase. Amortizorul se declanșă, astfel că unicul zgomot care putuse fi auzit fusese un plopp. Emmet simți cum glonțul îi trecuse la o distanță de o palmă de ureche. Privi îngrozit în jur, dar nu exista nici o nișă care l-ar fi putut proteja. Și treptele se aflau la o distanță de zece metri.

Instinctiv, se aruncă peste balustradă. Căzu, se prăbuși cu picioarele înainte în apă, fiind din nou înconjurat de întuneric. Cu mișcări puternice din brațe și din picioare se scufundă în apă. Undeva deasupra sa auzea cum gloanțele străpungeau apa.

Își ținu respirația cît de mult putu, dar plămînii începură curînd să-l ardă. Realiză că nu mai putea să reziste mult fără oxigen, ieși la suprafață și luă repede o gură de aer. Se scufundă apoi din nou.

Undeva fusese pornit un motor. Emmet nu putu însă să localizeze zgomotul. La următoarea ieșire la suprafață remarcă totuși că trei bărbați aflați într-o barcă pneumatică erau pe urmele lui. Unul conducea barca, ceilalți doi stăteau de-o parte și de cealaltă, pe margini, cu armele, dotate cu amortizoare, îndreptate spre apă. Încă nu-l descoperiseră pe Emmet. Dar reflectorul Harmattan-ului plana sistematic peste suprafața apei.

Emmet se scufundă din nou. Nu se gîndea la nimic. Apa sărată îi ardea ochii, dar se străduia să-i țină deschiși. La mică distanță, iahtul strălucea ca un pom de Crăciun, dar nu reușea să vadă nicăieri barca pneumatică.

După cîteva mișcări puternice simți nevoia să ia aer, de data asta din plin. De îndată ce ieși la suprafață, capul său se află în mijlocul unui con de lumină format de reflectorul de căutare. Cineva urlă ceva. Barca pneumatică se întoarse și se îndreptă spre el. Simultan cei doi țintași își îndreptară armele spre el. Emmet nu auzise nici un foc de armă, dar văzu flacăra de la gura țevii și o mulțime de flame țîșnind în jurul capului său.

Dacă s-ar fi putut lăsa mai repede în apa care îl putea proteja, nu ar fi simțit durerea subită în partea superioară a brațului. Rana ardea precum focul, dar știa că trebuie să o ignore și să se concentreze la mișcările sale din apă, dacă voia să supraviețuiască acestei nopți. Trase mult aer în piept, strînse din dinți și se scufundă. Undeva deasupra lui barca pneumatică mergea în cerc.

„Mă vor căuta pînă cînd mă vor găsi, se gîndi Emmet. Sau pînă cînd mă vor considera mort."

Îi veni o idee. Ascultîndu-și instinctul de a fugi, căutase orbește să cîștige distanță față de iaht cît mai repede cu putință. Îi era acum foarte clar că trebuia să facă altfel. Echipamentul său era legat cu o funie la pupa Harmattan-ului. Dacă reușea să ajungă la el, se putea sustrage urmăritorilor.

Aşteptă pînă ce barca pneumatică se îndepărtă puţin de el pentru a trage o ultimă gură de aer. Se scufundă înapoi spre Harmattan.

De jos, iahtul arăta sinistru: un corp mare, de forma unei linii de curent aerodinamice, ale cărui umbre fisurate se ridicau în faţa coroanei de lumină a vasului precum un rechin în faţa discului soarelui. Emmet se ridică la pupa şi găsi imediat ce căuta. Se întinse repede după ţeava de respirat a buteliei de oxigen pentru a mai trage aer în piept, adînc, de cîteva ori. Se simţea acum mai bine, în ciuda braţului rănit.

În timp ce plutea în apă, îşi puse echipamentul. Umplu ochelarii de scafandru cu cîteva băşici de aer înainte de a şi-i trage peste faţă. Situaţia era satisfăcătoare.

Îşi aruncă o privire peste rana care sîngera, se gîndi cu groază la rechini şi meditä dacă trebuia să se întoarcă la ţărm. Ştia că băşicile de aer care ieşeau la suprafaţă îl puteau trăda şi se decise să aştepte cu răbdare sub vasul Harmattan pînă cînd bărbaţii îşi vor termina căutarea.

Jumătatea de oră trecu cu greu. De la trei metri adîncime Emmet observă cum barca ce îl urmărise era adusă la bord. Chiar şi barca de salvare, care, între timp, se întorsese din port, era ridicată din apă. Nu mai dură mult pînă cînd motorul vasului porni şi iahtul se puse în mişcare.

Emmet se ridică la suprafaţă. Butelia de oxigen era aproape goală. Îşi scoase ochelarii şi ţeava de respirat. De îndată ce văzu vasul observă cum cîţiva bărbaţi cărau nişte corpuri care păreau neînsufleţite, din lăzile aflate în barca de salvare, sub punte. O briză proaspătă se instalase peste mare. Emmet înotă încet la ţărm.

31

În același timp, în Centrul Briggs
Santa Barbara, California

Doctorul Tomas Briggs stătea la fereastra biroului său și admira cu plăcere panorama idilică a serii. Institutul său, fondat de el cu mulți ani în urmă și pe care, de atunci, îl conducea, se afla la o sută cincizeci de kilometri depărtare de Los Angeles. Era amplasat în afara orașului Santa Barbara, integrat în coasta lină a Californiei. Priveliștea de aici era superbă.

Deși, de cîteva zile, era ceață și răcoare, seara promitea să fie frumoasă. Dinspre Pacific venea, spre continent, o briză călduță, soarele care apunea se reflecta în largul oceanului. Cîteva bărci cu vele se încrucișaseră în fața țărmului, surferii se adunaseră cu plăcile pe plajă pentru a se lăsa pradă pasiunilor lor. Doctorul Briggs făcuse și el surf, dar aceste timpuri erau de mult trecute. Tot ce exista pentru el acum era institutul, cel puțin de cînd divorțase.

Centrul Briggs, un sanatoriu pentru pacienți cu probleme organice și de uzură, era o clădire mare și funcțională. Pozele de pe cataloagele de prezentare, care se aflau la recepție, înfățișau clădirea care arăta ca un uriaș bungalow. Funcționa cu șaizeci de saloane, la fel de multe paturi, o sală de operație ultramodernă, o armată de treizeci de medici, asistente și personal medical auxiliar, ca de exemplu un bucătar de cinci stele. Asta deoarece în Centrul Briggs veneau doar pacienți care își puteau permite. Și aceștia aveau pretențiile lor.

Pe lîngă îngrijirea pacienților, Centrul medical Briggs mai avea un punct forte: cercetarea. Într-o aripă a clădirii exista o echipă separată de prestigioși oameni de știință care făceau experimente neîncetat. Se ocupau cu vindecarea organelor interne și tot ce avea legătură cu studiul materiei experimentale chimice. Molecule de memorie. Scotofobina, care anula teama de întuneric, era doar una dintre ele. Echipa, împreună cu doctorul Briggs, separase mai mult de patru sute de alte molecule de memorie esențiale.

La conferința sa de la UCLA, doctorul Briggs nu menționase nimic despre acest lucru, asta deoarece cercetările nu fuseseră încheiate de multă vreme și momentan nu dorea să scoată acest as din mînecă. Mai existau și alte laboratoare concurente, care lucrau la același experiment. Dar spera ca, în anii ce urmau, să obțină un rezultat răsunător. Cu șoarecii avusese deja o reușită remarcabilă. Prin intervenții chirurgicale le îndepărtase mici părți din creier. Tulburările de comportament sau de mișcare provocate în această manieră puteau fi compensate, cel puțin parțial, prin extracte de creier provenite de la șoareci sănătoși. Doctorul Briggs era dezamăgit că cercetarea sa, cel puțin nu într-un viitor apropiat, nu-i permitea să fie aplicată la oameni. Poate putea în curînd să ajute pacienții care sufereau de Alzheimer sau de comoții cerebrale, dar și oameni cu probleme de memorie. Posibilitățile de aplicare erau nenumărate.

Zgomotul făcut de computer îi înlătură gîndurile. Se întoarse la birou și văzu pe monitor că primise un e-mail de la vechiul său prieten, doctorul Amadeus Goldmann. Briggs se așeză în scaunul său negru, de piele, și deschise mailul. Citi:

Dragul meu prieten,

După ultimul eșec, cercetările noastre decurg miraculos de bine. Testele preliminarii au fost în totalitate pozitive. Bineînțeles că există ici și colo posibilități de îmbunătățire, dar unde, în medicină nu este posibil acest lucru? În concluzie, mi se pare că proiectul nostru este copt pentru o a doua încercare cu un doritor. Pregătirile în această privință se apropie de final. Am fost informat că materialul

donat se află pe drum. Nimic nu mai stă în calea tratării pacientului tău, B. Anunță-mă cînd sosește.

A.G.

Briggs se lăsă pe spate și își încrucișă mîinile sub cap. Îi era greu să creadă ceea ce tocmai citise. Era oare posibil totuși ca experimentul lui Goldmann să fi progresat atît de repede? Trebuia să stea un moment și să se liniștească pentru a înțelege importanța acestei știri. Lumea se va schimba cu ajutorul acestui proiect radical, fără îndoială. Cei mai mulți oameni își vor trăi viața mai departe, normal, dar cîțiva aleși vor fi ridicați, cu ajutorul acestui proiect, la statutul de semizei.

Ideea de a crea dumnezei sau semizei și chiar de a se ridica pe sine la un asemenea statut, îl făcea să se simtă mîndru și să aștepte cu nerăbdare. Se simțea ca un copil înaintea împărțirii cadourilor de Crăciun. Nu va mai dura mult pînă cînd cele mai mari visuri ale omenirii vor deveni realitate.

Se ridică din fotoliu, părăsi biroul și se îndreptă cu pași hotărîți spre culoar. Un pacient în scaun cu rotile și o doctoriță îl salutară. Le răspunse, dar nu-i băgă în seamă. Se opri în fața camerei 32 și bătu.

– Nu poți avea niciodată liniște aici? țipă o voce din interiorul camerei. Ar fi trebuit să rămîn în Washington!

Briggs rîse și intră.

– După cum văd, vă simțiți mult mai bine astăzi, spuse el.

– Ar fi o minune, întrucît nu te poți restabili aici. Acest spital este precum un porumbar!

Bărbatul din pat arăta neputincios și slăbit, dar în corpul îmbătrînit încă se ascundea o minte complet trează. Wayne Bloomfield, în vîrstă de optzeci de ani, rezolva integramele din New York Times mai repede decît orice alt pacient din Centrul Briggs, poate chiar mai repede decît oricine altcineva din Santa Barbara. Era un model pentru bătrînii rămași în formă. Mai mult îl transforma degradarea rapidă a corpului său. Briggs era sigur că tonalitatea dură a lui Bloomfield se explica prin nemulțumirea față de situația sa fizică.

– Nu sta atît de neputincios, Briggs! strigă Bloomfield. Acest lucru mă enervează. Ia-ți un scaun și povestește-mi de ce mă deranjezi.

Făcu o mișcare neliniștită din mînă și Briggs se așeză lîngă el pe pat.

– Am noutăți pentru dumneavoastră, domnule senator, spuse medicul.

Bloomfield nu mai era de multă vreme senator, dar insista să i se spună așa.

– Cu cîteva minute în urmă am primit o veste.

– De la Alcor?

Alcor era o firmă din Phoenix, care se specializase în înghețarea și conservarea cadavrelor în acid azotic lichid. Cine apela la această metodă spera ca, într-un anumit moment, să fie din nou trezit la viață – dacă medicina era în stare să progreseze, să dăruiască unora încă vreo cîțiva ani fericiți. Pentru congelarea întregului corp, Alcor pretindea 120 000 dolari. Dacă cineva era interesat doar de conservarea capului, costul se ridica la 50 000 dolari. În pofida vîrstei înaintate și a stării de sănătate precare, Wayne Bloomfield se înscrisese pe lista de așteptare.

– Nici o veste de la Alcor.

– Atunci mai contactați-i o dată, porunci Bloomfield. Spuneți-le că mă grăbesc. Dacă mîine ajung în pămînt, vreau să fie dus la bun sfîrșit contractul meu!

– Știți părerea mea despre Alcor, răspunse Briggs.

În ultimele săptămîni avusese această discuție de mai multe ori cu bătrînul.

– Un corp care este depozitat mai mult timp la o temperatură de aproape minus 200 grade Celsius, nu mai funcționează la dezghețare. Și asta fiindcă, la o asemenea temperatură, ADN-ul este distrus. Și fără un ADN în stare ireproșabilă, nici o celulă a corpului nu poate să funcționeze. Alcor face o afacere cu speranțe care nu se pot îndeplini.

– Ceea ce azi pare imposibil, poate deveni în cincizeci de ani o rutină din punct de vedere medical, se răsti Bloomfield.

– Vă agățați de un fir de pai și sînteți conștient de asta, domnule senator.

– Dacă ar fi așa! Cînd am venit aici, chiar dumneavoastră mi-ați spus că mi-au mai rămas cel mult două luni. Dar eu nu doresc să fiu, precum ceilalți, îngropat într-o gaură neagră și uitat de restul lumii. Există oameni pentru care moartea este o soluție – pentru mine însă nu! Vreau să trăiesc! Nu sînt încă pregătit de plecare! De aceea, nu există pentru mine altă alternativă în afară de Alcor.

Briggs îl privi serios.

– Cred că vă înșelați! spuse el.

32

Îi prindea bine să simtă din nou pământul sub picioare. Emmet Walsh își scoase butelia grea de oxigen de pe spate și se așeză pe malul stîncos, pentru a-și trage răsuflarea pentru un moment. Privirea sa se plimbă pe mare. Undeva, departe în largul mării, se arăta prima sclipire roșiatică a zorilor. Dar iahtul nu mai era de văzut.

Emmet se simțea epuizat și obosit. Nu avusese liniște aproape de loc în această noapte. În afară de asta, era dezamăgit: în ultimele ore ratase două ocazii de a-i prinde pe răpitori – o dată în Wad Hashabi și a două oară pe Harmattan. Un bilanț mizerabil.

Îi zvîcnea brațul. În locul unde fusese atins, avea o rană deschisă, și o gaură în costumul de neopren. Emmet deschise fermoarul, își dezveli umerii și se uită la rană. Ușurat, constată că era doar o rană superficială.

Se ridică, luă butelia de oxigen și se îndreptă spre casa lui Fasil Mgali, aflată la ieșirea din Aqiq. Era întuneric încă. Peisajul părea aproape pașnic.

În fața casei, Emmet se debarasă de echipament – butelia de oxigen, ochelarii de scafandru, cureaua, înotătoarele, dar și instrumentele de măsurat adîncimea, presiunea apei și temperatura. Își scoase chiar și costumul de neopren, ca să se poată usca. Îmbrăcat doar în șort, se îndreptă spre intrare și bătu. Ușa era întredeschisă.

Se strecură încet în casă. Era atît de întuneric înăuntru încît nu-ți puteai vedea nici mîna în fața ochilor.

– Fasil? Sînteți aici? șopti Emmet.

Nu răspunse nimeni.

Pipăi peretele, găsi într-un final comutatorul și, înainte ca ochii să i se obișnuiască cu lumina, constată că masa era așezată într-o parte, scaunele erau toate răsturnate. Puținele obiecte decorative așezate pe comode sau atîrnate pe pereți erau împrăștiate prin cameră. Nișa din bucătărie, așezată pe partea stîngă, arăta de parcă ar fi fost invadată de o ceată de maimuțe – peste tot erau sticle de bere și vase sparte. În mijlocul acestui haos stătea, pe podea, un corp nemișcat. Emmet îngenunche lîngă el, dar cînd îi atinse gîtul cu mîna, constată că nu mai putea face nimic.

În sufragerie zăcea un alt cadavru, un băiat mai mic de optsprezece ani. O pată roșie îl acoperea. Ochii stinși erau fixați în tavan.

La prima vedere, scena trăda o luptă între cei doi bărbați, care se omorîseră unul pe altul. Totuși, scena părea oarecum aranjată. Haosul fusese perfect aranjat, ca și cum ar fi fost produs de o adevărată luptă. În afară de asta, de ce ar fi venit tînărul în mijlocul nopții să se certe cu Fasil Mgali? Nu avea nici un sens. Emmet era sigur că Fasil Mgali fusese ucis deoarece îl ajutase. Și tînărul era fie criminalul care murise la îndeplinirea sarcinii, sau – ceea ce considera Emmet a fi real – un martor ocular prea curios, pe care îl reduseră la tăcere.

Emmet oftă. Noaptea provocase prea multe victime. Nelson Mgobogambele, Fasil Mgali, tînărul din sufragerie. Dacă persoanele răpite din Wad Hashabi mai trăiau, nu știa. Nu putea decît să spere.

Emmet stinse lumina și merse în baie cu lanterna care fusese așezată pe comoda de la intrare. Acolo își găsi hainele pe care le lăsase înainte de a se scufunda. Le îmbrăcă și ieși afară. Culoarea roșie care plutea deasupra mării se intensificase, dar Emmet nu avea acum ochi pentru frumusețea zorilor. Pierdut în gînduri și afectat, merse prin satul adormit, înapoi la mașina lui.

Evenimentele din această noapte îl preocupară în timpul drumului de la Aqiq spre Port Sudan. Se întrebă ce stătea în spatele acestor criminali, în spatele răpirilor și al crimelor, dar nu găsi în nici unul dintre cazuri un răspuns.

Oboseala îl cuprinse în hotel. Merse în cameră, atîrnă în fața ușii mesajul „Vă rugăm nu deranjați“ și adormi pe pat aproape instantaneu. Cînd se trezi era deja după-amiază.

Telefonă de la recepție în Isfahan, dar în locul Larei răspunse robotul. Emmet lăsă un mesaj, că acum era sigur că descoperise pista pe care o urmase Anthony Nangala. Cel puțin a răpitorilor. Îi transmise că dorea să părăsească Port Sudan-ul și o rugă pe Lara să se întîlnească cu el. În aeroportul din Jeddah. În Arabia Saudită.

33

Cînd doctorul Thomas Briggs intră în camera 32, fostul senator Wayne Bloomfield stătea într-un scaun la fereastră și admira stelele și luna plină.

– Minunat acest peisaj, nu-i așa? întrebă bătrînul, suprinzător de blînd.

Discuția pe care o avuseseră seara păru a scoate la iveală latura sentimentală a unui om, în general, cinic.

– Este o noapte superbă, aprobă Briggs.

Știa ce se întîmpla cu Bloomfield. Ce gînduri îl mișcau, ce griji îl deranjau. Deși a schimba confidențe cu pacienții nu era un obicei al său, acum se îndreptă spre bătrînul de la fereastră și îi așeză liniștitor o mînă pe umăr.

– Știu că nu zburați cu plăcere, domnule senator, și chiar deloc pe distanțe atît de lungi, dar vă asigur că merită. O să mai trăiți multe nopți ca aceasta dacă îmi urmați sfatul și vă lăsați tratat de doctorul Goldmann.

Bloomfield aprobă fără să-și dezlipească privirea de la cer.

– Am încredere în dumneavoastră, Briggs, murmură el. Am cu adevărat încredere în dumneavoastră. Dar ceea ce mi-ați povestit în această seară sună aproape fantastic, ca să fiu sincer.

– Doriți să fiți conservat în azot lichid și să fiți adus la viață din nou, mai tîrziu. Acest lucru este fantastic. Credeți-mă, proiectul pe care vi l-am prezentat eu este cu mult mai lipsit de riscuri decît al celor de la Alcor.

– Dar riscurile celor de la Alcor apar după ce eu sînt deja mort, comentă Bloomfield. Cu riscurile proiectului dumneavoastră trebuie să mă confrunt cît sînt încă în viață.

– Aveți dreptate, spuse Briggs. De aceea veți fi primul om care...

– Terminați cu asta! îl întrerupse Bloomfield, brusc răutăcios. Dacă gîndul la pionieri vă place atît de mult și sînteți atît de sigur că la procedeul dumneavoastră nu vor apărea complicații – ce vă împiedică pe dumneavostră să fiți primul om tratat cu acest remediu miraculos? M-ați ales doar pentru că timpul meu se scurge și contul meu din bancă este gras.

Briggs nu comentă. Bloomfield avea mare dreptate. Totuși mai exista un aspect care îl făcea candidatul perfect pentru experimentul lui Goldmann: Bloomfield nu mai avea nici o rudă în viață. Soția sa murise de cîțiva ani, copii nu avusese niciodată, și sora sa era legată de pat într-un sanatoriu din Florida. Dacă la intervenție ceva nu mergea conform așteptărilor, nimănui nu i-ar fi lipsit bătrînul foarte tare. În afară de asta – punctul cel mai important – nu exista nimeni care să pună întrebări neplăcute.

Bloomfield îl acuză de cît de nerușinat era să profite de necesitățile unui bătrîn. Briggs știa totuși că senatorul efectuase deja un virament de zece milioane de dolari. Deci nu mai exista cale de întoarcere. Și dacă toate mergeau conform planului, primea un contraserviciu pe care banii nu îl puteau compensa.

Prin fereastră, Briggs observă în depărtare două faruri. Dispărură în spatele unei serpentine, apărînd din nou în adîncitura unei coline. Globurile de lumină se întrezăriră pe strada ce ducea la sanatoriu.

– Aceasta este mașina noastră, spuse Briggs.

– Asta înseamnă că mă însoțiți?

– Bineînțeles.

Briggs organizase deja totul. În următoarele zile, un vechi coleg și înlocuitor, Jessup Hogan, va prelua conducerea sanatoriului din Santa Barbara. Pentru nimic în lume nu ar rata ocazia de a fi acolo cînd descoperirea medicală a secolului – nu, pur și simplu, descoperirea medicală – va fi dusă la capăt pentru prima dată în condiții

reale. Nu pe șoareci, caracatițe sau alte animale de testare nereprezentative, ci pe un om.

– V-ați făcut bagajul, domnule senator? întrebă Briggs.

– Geanta mea stă lîngă dulap.

– Atunci ar trebui să pornim.

Bătrînul se ridică greu din scaun.

– Aveți dreptate, spuse el. Timpul este valoros.

34

Aeroportul King Abdul Aziz
Jeddah, Arabia Saudită

– Domnișoara Jennifer Watson, vă rugăm să vă prezentați la biroul de informații al aeroportului, în zona de așteptare. Domnișoara Jennifer Watson, vă rugăm..., spuse vocea de la microfon.

Emmet îi mulțumi doamnei de la biroul de informații pentru transmisie și privi în jur. Clădirea aeroportului îi crea impresia că ar fi provenit din anii 1960, deși fusese finalizată în 1981. Coloanele albe și plăcile din beton dominau peisajul, evidențiate prin bănci de plastic de culoarea mentei, care, de la distanță, aminteau de OZN-uri. Surprinzător, majoritatea locurilor erau libere, deși locul mișuna de oameni. Dar mulți preferau să stea pe mici covorașe pe podea și să se roage, credincioși care, în drum spre Mecca, aflată în apropiere, își așteptau autobuzele, sau persoane care vizitaseră deja Mecca și se aflau în drum spre casă. Emmet aflase aceste lucruri de la femeia de la biroul de informații.

Simți o atingere pe umăr și se întoarse. Lara Mosehni stătea în fața sa.

– Presupun că sînteți domnul Fitzgerald? își jucă ea rolul.

– Aveți dreptate, răspunse Emmet. Brian Fitzgerald. Bine ați venit în Jeddah, domnișoară Watson.

Apucă geanta sport, pe care ea o pusese jos.

– Acesta este unicul dumneavoastră bagaj?

– Da.

– Atunci propun să vă arăt acum hotelul dumneavoastră.

Cu aceste cuvinte o luă înainte. Nici Lara și nici el nu-l observară pe presupusul arab, care stătea doar la un metru distanță de biroul de informații și tasta ceva pe telefonul mobil.

Tom Tanaka privea pe display-ul telefonului său mobil portetul însoțitorului Larei Mosehni, pe care îl fotografiase pe ascuns și a cărui poză o trimisese la sediul central al Interpolului din Lyon. Nu-l cunoștea pe bărbatul din poză. Poate colegii din Franța puteau să afle ceva despre el.

Tanaka arăta comic în deghizarea sa, deși semăna cu mulți alți oameni din aeroport. Purta haine tipice bărbaților arabi: un veșmînt lung pînă la glezne de culoare albă, așa-numitul dishdash, o kefije pentru acoperirea capului, în culorile alb și negru, o basma pătrată din bumbac, împăturită în forma unui triunghi, susținută de un akal, un șnur închis la culoare din păr de capră împletit. Pentru a-și ascunde trăsăturile din Extremul Orient, Tanaka își lipise o barbă deasă, neagră. Ochii îi erau acoperiți de o pereche de ochelari de soare, vechi, cu lentile mari precum ecranul unui televizor.

Tom Tanka își închise telefonul și-și așeză pelerina. Se întinse apoi după geanta sa și îi urmă afară pe Lara Mosehni și pe însoțitorul ei.

În mașina închiriată, un Mercedes vechi, care era totuși într-o stare ireproșabilă, Lara și Emmet renunțară la deghizare.

– Povestește-mi, insistă Lara. Sînt curioasă. Ce s-a întîmplat în Sudan? Din aluziile pe care mi le-ai lăsat pe robotul telefonic, nu am putut deduce nimic.

În timp ce conduceau spre hotel, Emmet îi raportă amănunțit tot ce trăise în Wad Hashabi și Aqiq.

– Bănuiesc că Anthony urmase această pistă, trase el concluzia. De aceea oamenii șeicului Assad s-au apropiat de el și au făcut ceea ce știu mai bine: l-au răpit.

– Doar că de data asta s-a petrecut la New York.

– Exact. Și au smuls de la el pentru cine lucrează. De aceea au distrus castelul Leighley. Au fost destul de scrupuloși acești oameni.

Și au avut și mijloacele necesare. Elicoptere de luptă și arme, la asta mă refer. Șeicul Assad este, cu siguranță, putred de bogat, nu-i așa?

– Poate nu atît de bogat pe cît te aștepți să fie un șeic al petrolului, răspunse Lara. Dar posedă destui bani pentru a întreține o armată.

– O armată personală?

Emmet scutură neîncrezător din cap.

– Acest lucru înseamnă că de data asta ne-am ales cu un adversar pe cinste.

Tom Tanaka se ținea la o distanță strînsă de mașina pe care o urmărea. Și el conducea un Ford vechi, pe care Interpolul i-l pusese la dispoziție la aeroport. O mașină care nu bătea la ochi, care se includea perfect în peisajul străzii.

În ciuda geamurilor lăsate, soarele prînzului transformase mașina într-un cuptor. Barba lipită începuse să-i producă mîncărimi, dar Tanaka nu cuteză să o smulgă. Poate mai avea nevoie de deghizare mai tîrziu.

Gîndurile îl cuprinseseră din nou. Cazul „Sabia Crestată", care îi fusese încredințat de șase luni, era neobișnuit chiar și pentru un vechi angajat al Interpolului. Vîna un lanț de criminali, care acționau în întreaga lume, și care lăsau la locul faptei un semn. Un medalion cu o gravură: un trandafir și o sabie, încrucișate. Ce o fi însemnînd asta?

Dintr-o anumită privință, Tom Tanaka îi simpatiza pe membrii acestei bande. Luptau împotriva situațiilor care puteau fi considerate nedrepte. Luptau împotriva oamenilor care foloseau aceste situații sau chiar le agravau. Totuși, Tanaka nu putea accepta metodele cu care membrii bandei își atingeau scopurile. Nu țineau cont de legi și puneau mîna prea repede pe arme; din acest motiv existau întotdeauna răniți, în cazuri rare chiar și morți. Interpolul trebuia să le pună capăt. O justiție proprie, utilizată la nivel global de un lanț de delicvenți, nu putea fi suportată.

Interpolul îi subestimase de la început. Cu un an înainte de ieșirea la iveală a primelor medalioane cu sabia și trandafirul, o luaseră în glumă și o lăsaseră în seama poliției locale. Au crezut că

acești criminali, care erau vanitoși, ba chiar destul de proști ca să fie atenți la actele lor, vor fi ușor de încătușat. Azi, actele însumau mai mult de două sute cincizeci de cazuri – o sută în care se găsiseră medalioanele, alte o sută cincizeci, care erau erau mai vechi de un an; în aceste cazuri nu fuseseră lăsate medalioane, dar scrisul de mînă era neîndoielnic. Existau cazuri în care necunoscuți utilizaseră forța armelor împotriva afaceriștilor cu droguri, a pirateriei din largul mării sau a vînătorilor de animale. Interpolul bănuia că, în ultimii zece ani, peste o mie de asemenea acte fuseseră înfăptuite de banda Sabia Crestată. Cu cît se săpa mai mult în trecut, cu atît erau mai multe.

De șase luni, Tom Tanaka respira exclusiv pentru această bandă. În schimb, privea aceste medalioane ca fiind mai mult o persiflare decît o jignire personală. Ca o indicare cu degetul a incapacității. Cu opt săptămîni în urmă, ajutorul îi ieșise în cale. O cameristă curioasă dintr-un hotel din Teheran remarcase că în bagajul unui client se găsea un medalion bătător la ochi. Angajata examinase cu atenție ornamentul și își amintise că văzuse deja gravura ilustrată în ziar – anexată unui raport al poliției. Așa că îi raportase. În acest mod, Tom Tanaka ajunsese pe urmele Larei Mosehni. De atunci o urmase pas cu pas în speranța că îl va conduce la complicii ei.

Era convins că asta și făcuse. Castelul Leighley era centrala și Layoq Enterprises era pseudonimul bandei Sabia Crestată. Din păcate, castelul era acum doar praf și cenușă.

Tanaka bănuia că distrugerea zidurilor vechi fusese o lovitură de răzbunare, efectuată de cineva care era extrem de furios pe Layoq. Dar se pare că nu toți membrii bandei își pierduseră viața, deoarece la două zile de la atentat, Tanaka primise un telefon de la omul său de legătură din Isfahan, care îl anunța că Lara Mosehni se întorsese în locuința ei. Chiar mai mult: începuseră să tragă Interpolul pe sfoară. Drept urmare, Tanaka călătorise spre Iran, pentru a continua spionarea femeii – mai atent decît ultima dată. Azi-dimineață o urmase în Arabia Saudită.

Telefonul său mobil sună. Îl scoase din pelerină și aruncă o privire asupra display-ului, care afișa numărul centralei din Lyon. Răspunse.

– Aici e Tanaka! Ce s-a întîmplat?

La telefon era Pierre Dumont, șeful lui Tom Tanaka.

– Este vorba de poza pe care tocmai ai trimis-o. Un instantaneu mizerabil.

– Ce puteam să fac? Să-l rog pe tipul din aeroport să stea puțin în loc și să-mi zîmbească prietenos?

– Trebuie să iei totul personal, Tanaka? Doream doar să spun că o poză mai bună ar fi permis obținerea unui rezultat mai rapid. Dar am reușit totuși să-l identificăm. Se numește Emmet Garner Walsh. În vîrstă de cinzeci și cinci de ani, înalt de un metru optzeci și trei. Născut în Edinburgh. Om de afaceri. Un cazier nu tocmai bogat. Am aflat totuși ceva despre el, că în urmă cu opt ani, a fost arestat în aeroportul din Londra. Avusese o armă asupra lui care nu fusese detectată, dar la un control de rutină al bagajelor a ieșit la iveală. Walsh avusese în geantă un bilet spre Moscova. Se crede că de acolo dorea să ajungă în Archangelsk, în Siberia, pentru a vîna reni. Bineînțeles că părea suspect, dar nimeni nu a putut să dovedească ceva împortiva lui. În afară de asta, avea asupra lui un certificat de port armă și o licență de vînătoare obținută de la autoritățile din Moscova. De aceea, fusese lăsat să plece.

Tanaka observă că distanța dintre el și mașina pe care o urmărea se mărise și depăși o mașină pentru a-i ajunge. Gălăgia provocată de motor, care pătrundea prin fereastra deschisă, acoperi vocea lui Dumont.

– Puteți, vă rog, să repetați, întrebă Tanaka, după ce ajunse iar pe urmele lor. Totul începînd de la licența dată de Moscova. A fost gălăgie aici și nu v-am putut înțelege.

– Atunci ai ratat cel mai important lucru. Menționasem că Walsh este directorul general al firmei Layoq Enterprises și proprietarul castelului Leighley. Cu alte cuvinte: este cu siguranță capul bandei Sabia Crestată!

Tanaka medită febril. Cineva depusese mult efort la distrugerea castelului scoțian. Dacă nu fusese vorba despre o lovitură de revanșă, ci despre o simulare? Poate nu doar Lara Mosehni și Emmet Walsh erau în viață, ci toți! Îi destăinui lui Dumont gîndul său.

– Credeți că oamenii ăștia au bănuit că sîntem pe urmele lor și au bombardat castelul pentru a distruge dovezile?

– Nu doar dovezile. Pentru a-și simula propria moarte și pentru a scăpa de pedepse. Walsh și ceilalți știau că va dura multe luni pînă cînd Interpolul va lucra prin mormanul de dărîmături carbonizate – destul timp pentru a lua măsurile necesare pentru a se descotorosi de Interpol.

După o scurtă pauză, Dumont spuse:

– Vreau să-ți organizezi o echipă în Jeddah care să-i supravegheze pe Walsh și Mosehni zi și noapte. Dacă teoria ta cu simularea este valabilă, se vor întîlni cu siguranță și cu ceilalți membri ai bandei. Vreau poze cu toate persoanele care par suspecte. Doresc să știu pe cine sună și despre ce vorbesc. Și mai mult, vreau să știu ce caută în Arabia Saudită.

– Cine este persoana de contact în Jeddah? întrebă Tanaka.

– Jussuf Ishak, tehnician de știri și supraveghere. De șapte ani în Interpol. Ai ceva de scris?

– Sînt în mașină.

– Atunci îți trimit adresa și numărul de telefon prin SMS.

– De acord.

Tanaka încheie convorbirea și acceleră, deoarece Mercedesul pe care îl urmărea cîștigase din nou avans.

Emmet și Lara ajunseră la hotelul Jeddah Sheraton la North Corniche, direct în zona de promenadă de pe țărm a metropolei cu 1,5 milioane de locuitori. Emmet lăsă Mercedesul în parcarea interioară, și Lara se înregistră la recepția hotelului. După cincisprezece minute, se întîlniră în camera lui Emmet.

– Ai documentele despre șeicul Assad la tine? întrebă Emmet.

Lara atinse o mapă de piele, pe care o purta sub braț.

– Nu ești singurul care a fost îngropat în muncă, spuse ea. Și eu am fost harnică.

Se așezară la masă și Lara îi povesti ceea ce aflase.

– Faruq al-Assad. Șaptezeci și opt de ani. Multimiliardar din afaceri cu petrol. Dar, precum majoritatea bogaților din Arabia Saudită,

și-a investit averea în diverse domenii. Bănci, high-tech, industrie farmaceutică, producție de arme – tot ce părea de viitor. Detalii exacte nu au fost furnizate, în grabă, pe internet.

– Nu contează, spuse Emmet. Dacă e necesar putem să aruncăm o privire amănunțită asupra asocierilor sale.

Lara aprobă și continuă:

– Mai demult, șeicul Assad aparținuse high-life-ului, în anii 1970 și 1980. De fapt, fusese invitat în toată lumea la gale de lux și petreceri. Cu aproximativ douăzeci de ani în urmă, comportamentul său s-a schimbat de la o zi la alta. Se zice că ar fi avut un infarct. De atunci trăiește complet retras în palatul său din al-Quz, la aproximativ patru sute de kilometri sud de aici, nu departe de țărmul Mării Roșii, la poalele munților Tihamat-as-Sam.

Îi aruncă lui Emmet cîteva poze pe masă, pe care le găsise pe internet și le tipărise. Emmet le luă în mînă și le examină.

În prim-planul unei poze puteau fi văzute acoperișurile casei din al-Quz, și alăturat, la marginea orașului, palatul. În fundalul munților, părea la fel de neclintit precum castelul Leighley, chiar mai mult, întrucît soarele de după-amiază își arunca umbrele ferme. Următoarea poză, făcută în apropiere, dădea o idee despre dispunerea în spațiu. Turnurile de apărare păreau proiectate pentru protecție, dar palatul arăta precum o construcție somptuoasă din 1001 de nopți. Fațada era decorată cu diverse ornamente, toate ferestrele erau înfrumusețate cu zăbrele decorative. Pe partea stîngă și pe cea dreaptă se înălțau spre cer turnuri impozante, cu bolte în formă de ceapă.

Următoarea poză prezenta grădina din spatele palatului, cel puțin la fel de mare cît suprafața a trei terenuri de fotbal. Drumuri frumos amenajate treceau pe lîngă fîntîni, jocuri de apă și o mare de copaci exotici, tufe și flori.

– Șeicul Assad are gusturi, iar acest lucru poate provoca invidie, spuse Emmet.

– Da, dar fastul trebuie să-l fi costat o avere. La începutul anilor 1970, clădirea a fost complet proiectată și construită de un anume Omar Larbi, un arhitect pentru starurile din Orientul Apropiat.

Mai tîrziu, Larbi i-a făcut mai multe transformări, de exemplu un laborator, care ar trebui să fie sub grădină. Mai bine zis un acvariu. Asta pentru ca Assad să se poată ocupa de hobby-ul său cel mai mare, cercetarea animalelor marine, în special a caracatițelor.

– Pe iahtul său are un steag cu o caracatiță, spuse Emmet. Se pare că-i plac aceste animale.

Examină următoarea poză: portretul unui bărbat de aproximativ șaizeci de ani, al cărui păr alb ca zăpada era pieptănat pe spate. Deși colțul gurii era ușor ridicat, nu părea să zîmbească. Avea o privire rece. Ca de mort.

– Cine e acesta? întrebă Emmet. Șeicul Assad?

– Nu, Assad nu a mai fost deloc fotografiat în ultimii zece ani, răspunse Lara. Nici filmat. Bărbatul din poze se numește Goldmann. Doctorul Amadeus Goldmann. Un doctor din Luxemburg, care și-a părăsit țara după unele scandaluri ce au ținut titlurile primelor pagini ale ziarelor. Este un soi de îndrumător științific al șeicului Assad.

Emmet studie poza în continuare și scutură din cap.

– Un medic din Luxemburg, care face experimente cu caracatițe pentru un magnat al petrolului. Ce șiretlic mai este și ăsta? oftă el.

35

Emmet și Lara nu știau, bineînțeles, dacă Anthony Nangala mai era încă în viață. Același lucru era valabil și pentru locuitorii din Wad Hashabi. Emmet văzuse cum fuseseră cărați sub puntea iahtului șeicului Assad – adormiți, părînd chiar fără viață. Dar exista și posibilitatea de a fi fost anesteziați. Lara și Emmet nu doreau să piardă timpul aiurea. Cu cît acționau mai repede, cu atît șansa de a-i salva era mai mare – erau siguri de acest lucru.

Se deciseseră să se pună pe treabă. Emmet dorea să-și caute o veche cunoștință, un traficant de arme pe nume Gamoudi, care ar fi putut să afle unde fuseseră transportate persoanele răpite. Emmet dorea să-și procure de la el și arme pentru o eventuală eliberare a răpiților. Pentru ca informațiile și armele să fie plătite cît mai devreme cu putință, Emmet dori să facă o vizită unei bănci locale.

Între timp, Lara trebuia să cerceteze la biblioteca locală și să afle alte informații despre șeicul Assad. Trăise pînă la vîrsta de zece ani în Persia, tatăl său era arab, de aceea stăpînea această limbă aproape perfect.

După plimbarea prin centru, avusese impresia că era supravegheată. Rămăsese de mai multe ori în dreptul vitrinelor pentru a se uita subtil în jur, dar nu reuși să observe nici un urmăritor.

Scotoci în bibliotecă ziarele arhivate. Căută chiar și prin microfișe note ale articolelor complete, în care era menționat șeicul Assad. Dar nu descoperi nimic mai mult față de ceea ce știa deja.

Totuși îi atrase atenția un bărbat, care stătea la capătul sălii de lectură cu privirea ațintită asupra ei. Avea în jur de douăzeci de ani și îi părea Larei a fi un student tipic arab.

Pe masa lui erau stivuite cel puțin o duzină de cărți. Tomul din mîinile sale era atît de gros, ca și cum ar fi cuprins întreaga știință din lume.

Lara îl supraveghe pe student o vreme cu coada ochiului și constată că îi tot arunca priviri ascunse. Apoi crezu că în spatele lor stătea doar interesul normal al unui bărbat controlat de hormoni – era totuși doar cu cîțiva ani mai mare decît el și nu chiar cea mai urîtă. Dar, după un timp, remarcă faptul că presupusul student nu se uita deloc în carte. Stătea pur și simplu acolo și privea la paginile deschise și o pîndea.

Lara își termină cercetările și se hotărî să meargă la o cursă orășenească. Aici ar avea ocazia să-l scuture pe student, dacă o mai spiona.

În timp ce hoinărea prin centrul populat al Jeddah-ului, dădu iar nas în nas cu tînărul bărbat. Mergea aparent fără scop pe cealaltă parte a străzii, dar de fiecare dată cînd Lara se oprea în fața unui magazin, făcea și el același lucru; de îndată ce ea pleca mai departe, pornea și el la drum.

Lara își cumpără de la un stand cu fructe un măr, pe care îl mîncă în timp ce nenumărate întrebări îi treceau prin cap. Cine era tînărul bărbat și pentru cine o spiona el? Ajunsese iar Interpolul pe urmele ei? Sau băiatul aparținea bandei lui Assad? Cum de era pe urmele ei, în pofida tuturor măsurilor de precauție? Era și Emmet spionat?

Lara avea nevoie de niște răspunsuri.

Se urcă în cel mai bun autobuz și constată bucuroasă că și tînărul făcuse la fel. Veni pînă la mijlocul autobuzului și își alese un loc undeva în spatele ei, astfel încît să nu o poată pierde din priviri.

După douăzeci de minute, autobuzul ajunse la periferia sudică a orașului. Aici, casele nu erau apropiate unele de altele, de aceea erau multe zone virane, mizere. Cînd autobuzul se opri într-o stație lîngă o construcție neterminată, Lara coborî. Fără a se întoarce, înconjură blocul și inspectă subtil șantierul. Zona părea părăsită, nimeni nu părea să lucreze acolo.

Lara se strecură printr-una dintre nenumăratele găuri din gard, trecu prin mărăcini și intră în clădirea neterminată. Aici era umbră și o răcoare plăcută, față de căldura dogoritoare de afară. În afară de asta, cu siguranță nimeni nu va apărea aici pînă mîine. Era locul ideal pentru un interogatoriu între patru ochi.

36

Sergej Ljuschkin avea o statură impunătoare, un metru nouăzeci și doi înălțime, și avea un corp precum un butoi. Fața sa părea cărnoasă, dar sculptată ascuțit, iar mîinile, precum labele unui urs. Pentru ca înfățișarea să nu pară amenințătoare, Ljuschkin se îmbrăca în permanență în costume negre – Boss, Armani, Zegna. Negrul subția din punct de vedere optic, în afară de asta îi sublinia tenul deschis, aproape roșiatic. Culoarea neagră îl făcea mai uman și demn de încredere. Și acest lucru era un atu pentru un om de afaceri.

Ljuschkin era întruchiparea liber-profesionistului rus modern. După destrămarea fostei Uniuni Sovietice în Comunitatea Statelor Independente, fusese unul dintre primii care profitase de liberalizarea pieței. Începuse în 1992 să importe mașini ieftine din Vest. Acum, la patruzeci și trei de ani, putea să pretindă, pe bună dreptate, că aparținea clasei superioare a țării. Conducea un imperiu care se întindea pe toată suprafața țării, de la Moscova la Vladivostok. Renunțase de mult la vînzarea de mașini. Deja de la mijlocul anilor 1990 se ocupa exclusiv de producerea aparatelor medicale ultramoderne: tomografe computerizate, ultrasunete 3D, microsonde. O adevărată mină de aur.

Sergej Ljuschkin așează paharul cu șampanie pe o mică masă de mahon lustruită, se cufundă într-un elegant fotoliu de piele și aruncă o privire pe fereastră la Learjetul său. Pătura densă de nori așternută sub el semăna cu o mare de vată, un covor alb, moale, care părea să

nu aibă capăt. Aici sus, totul arăta pașnic, dar, sub banda de nori, vuia probabil o furtună.

Ljuschkin apăsă un buton de pe consolă, aflată pe peretele lateral.

– Unde sîntem, Vladimir?

– La aproximativ patru sute de kilometri sud-est de Ankara, răsună vocea pilotului din difuzor. Vom ajunge în curînd la granița cu Siria. Mai avem de parcurs o jumătate de distanță, tovarășe Ljuschkin.

– Mulțumesc, Vladimir.

Dădu drumul butonului și gustă puțin din șampanie. Apoi se întinse după cartea pe care o citise înainte. Arta alchimiei. O știa deja. În copilărie, devorase cu entuziasm această carte, chiar de mai multe ori. Și astăzi mai simțea o stăruitoare fascinație, chiar mai mult, întrucît visul alchimiștilor părea să devină, în sfîrșit, realitate. Și el, Sergej Aleksejowitsch Ljuschkin, participase.

Zîmbind pe sub mustață, se gîndi la persoanele cu care discutase de-a lungul vieții despre slăbiciunea sa pentru alchimie. Aproape nimeni nu-l luase în serios; majoritatea l-au luat peste picior – l-au considerat, mai mult sau mai puțin, țăcănit. Dar ce știau ei? Nu depuseseră nici măcar o dată efortul sau interesul pentru a înțelege esența alchimiei. Credeau, ca toți ceilalți, că alchimia nu era nimic mai mult decît strădania de a descoperi un procedeu de extracție artificială a aurului. Așa că reduceau un întreg concept filozofic la un singur aspect. Alchimia nu presupunea doar transformarea în aur a metalelor obișnuite, ci înnobilarea tuturor lucrurilor de pe pămînt.

Chiar și cele ale oamenilor.

Desigur, teoria alchimistă veche era puțin prăfuită, chiar și Sergej Ljuschkin observase acest lucru. Potrivit ei, așa-numita materia prima, materia de bază, trebuie să fie încălzită într-un vas de sticlă special, pentru a forma un produs finit alcătuit din șapte trepte – piatra de căpătîi, din care se putea obține, din nou, elixirul vieții. În cartea lui Ljuschkin erau propoziții ca: „Astfel, materia prima se transformă în apă de mercur, pentru ca în următoarea etapă să fie înghițită de pămînt.“ Sau: „Reușind reducția, materia s-a roșit pe parcursul celor cinci trepte și s-a dezlănțuit ca un balaur roșu

împotriva sa, pînă s-a transformat în sînge. Nu era astfel de mirare că alchimiștii timpurilor trecute erau adesea considerați șarlatani."

Totuși, știința modernă a permis ca minunea să devină realitate. De fapt, nu existau nici cele șapte trepte, nici materia prima, nici apă de mercur sau balauri roșii. Dar în mesajul pe care îl primise de la prietenul său, doctorul Amadeus Goldmann, mesaj care se afla în buzunarul interior al jachetei sale, era scris: „A șaptea etapă a fost atinsă. Elixirul funcționează!"

Tocmai de acest lucru depindea!

Sergej Ljuschkin simțea cum o căldură plăcută i se răspîndea din stomac în tot corpul. Nu șampania era cea care îi declanșase această senzație, ci bucuria anticipată.

37

Emmet Walsh întîmpina greutăți în găsirea lui Hassan Gamoudi. Gamoudi era capul unei bande de traficanți de arme, care furniza arme din zona Arabiei Saudite pînă în Iran, Irak, Pakistan și Afganistan. Din acest motiv, și el era responsabil pentru multe dintre problemele din aceste regiuni – tulburările permanente, schimbul de focuri, războaiele. De aceea, organizația sa fusese cîndva trecută pe lista ordinului. Totuși, după discuțiile detaliate care avuseseră loc la castelul Leighley, se hotărîseră să nu-l oprească, ci să coopereze cu el. Părerea unanimă fusese că se putea face dreptate printr-un mare serviciu, dacă se renunța repede la arme. Erau pregătiți să accepte un mic necaz pentru a le putea combate mai ușor pe cele mai grave.

De atunci, Emmet cooperase de mai multe ori cu Gamoudi. Nu regretase niciodată. Nu exista aproape nici un lucru pe care arabul să nu-l poată procura, la nevoie chiar un tanc sau o rachetă, dacă îi convenea prețul și avea destul timp la dispoziție. Pe scurt, Gamoudi era un partener de afaceri de mare încredere.

Singura problemă consta în găsirea lui, asta deoarece existau întotdeauna oameni care doreau să-l îndepărteze: poliția, serviciile secrete, bande rivale de traficanți de arme – era, în marea majoritate a timpului, ascuns. Emmet nu era sigur dacă Gamoudi mai trăia încă în Jeddah, dar de undeva trebuia să înceapă căutarea. Făcu astfel cîteva vizite unor cunoștințe mai vechi. Una dintre ele, proprietarul unei cîrciumi mici și sărăcăcioase, îl conduse într-o cameră în spate, unde duhnea a petrol și a transpirație. Avea aici un telefon.

Proprietarul dispăru din nou, pentru a da cîteva telefoane. După cinci minute îi sună telefonul. Emmet ridică receptorul. La celălalt capăt al firului era chiar Hassan Gamoudi.

Emmet îi comunică lista cu tot ce avea nevoie, nu chiar urgent, dar probabil că foarte curînd. Gamoudi îi spuse că avea totul în stoc sau că putea face rost de ce avea nevoie pe parcursul a cîteva ore. În schimb, pretindea patru milioane de dolari americani, cu plata la ridicarea mărfii. După cîteva negocieri, căzuseră de acord la jumătate.

Emmet mai avea încă o rugăminte.

– Poți să faci cîteva investigații pentru mine? întrebă el. Am nevoie de o informație.

– Despre ce fel de informație este vorba?

– Vreau să știu în ce port a acostat un iaht pe nume Harmattan, cu două seri în urmă. Aparține unui șeic pe nume Faruq al-Assad și vine din Aqiq, un sat de pescari de pe țărmul sudanez. În afară de asta mai vreau să știu unde a fost transportată marfa.

– Există posibilitatea de a te putea ajuta, spuse Gamoudi. Dar o să te coste o sută de mii de dolari în plus.

Bineînțeles că prețul era supraapreciat, dar Emmet nu mai dori să negocieze.

– Îți dau dublu dacă afli ceva pînă mîine-seară, spuse el. Două sute de mii de dolari. Cum ți se pare?

– Cinstit, replică Gamoudi. Chiar foarte corect. Facem afacerea. Te contactez eu de îndată ce aflu ceva.

Următoarea vizită pe care Emmet trebuia să o facă era sucursala principală a Băncii Saudi Cairo în Centrul financiar al Jeddah-ului. Trecuse de ușa turnantă de sub literele îngroșate, aurite ale intrării, lăsă zgomotul străzii și al traficului de seară în spate și intră într-un hol climatizat din marmură și sticlă. În timp ce Emmet încerca să-și arunce o privire în jur, un angajat îl întîmpină, întrebîndu-l ce dorea. La scurt timp, Emmet stătea în recepția șefului de etaj.

Un bărbat în costum și pantofi lăcuiți ieși pe o ușă pentru a-l primi. Se prezentă ca fiind Tarek Faqih. Purta ochelari înguști pe nasul coroiat și avea o mustață îngrijită. Purta pe sub sacou o

cravată și în buzunarul hainei avea o batistă de mătase asortată, cu model Paisley.

Repetă, în birou, motivul pentru care se afla acolo: pentru a transfera trei milioane de dolari americani din Elveția în Arabia Saudită. Două milioane pentru serviciile lui Gamoudi, restul, de cheltuială. Scopul în care folosea banii îl ținea pentru el.

În ciuda sumei considerabile, fața bancherului nu exprimă nimic. Probabil că tranzacțiile la un asemenea nivel erau obișnuite în țara petrolului. După ce făcuse inevitabilele formalități, bancherul îl însoți pe Emmet din nou în sala de așteptare și-i spuse că banii vor fi scoși din trezorerie de îndată ce Crédit Suisse va confirma tranzacția. Emmet primi de la secretară o ceașcă cu ceai, curmale și cîteva ziare în limba engleză.

Tocmai terminase ceaiul cînd Faqih ieși din biroul său. Fața sa era la fel de inexpresivă ca înainte.

– Domnule Fitzgerald, spuse el. Puteți să mă mai însoțiți încă o dată? Mă tem că există cîteva probleme la transferul banilor.

– Probleme? Dar...

– Vă rog, mai bine discutăm despre acest lucru în biroul meu, domnule.

Emmet se ridică de pe canapeaua moale de piele și îl urmă pe Faqih pe covorul roșu, spre biroul său.

– Sînt sigur că este vorba despre o eroare, începu Faqih, după ce se așezaseră. Dar domnul Felmy de la Crédit Suisse m-a sunat, spunîndu-mi că nu există contul indicat de dumneavoastră.

Emmet era zăpăcit. Dintre multele conturi ale ordinului știa doar unul pe de rost – cel al contului principal de la Crédit Suisse. Scosese de nenumărate ori bani de acolo, virați din cele mai izolate regiuni ale lumii. Nu avusese niciodată probleme.

– Sînteți sigur că nu a apărut nici o greșeală la transmiterea numărului contului? întrebă el.

– Bineînțeles. Am verificat deja, domnule.

– Dar contul trebuie să existe! Pot să dau un telefon în Elveția de aici? Doresc să vorbesc eu însumi cu domnul Felmy. Mă cunoaște. Sînt sigur că problema se va rezolva cît ai bate din palme.

Bancherul apăsă o tastă a telefonului care îi făcu legătura cu secretara sa, rugînd-o să îl mai contacteze o dată legătura cu persoana de la Crédit Suisse. Prin speaker se auzi vocea groasă a lui Anton Felmy.

– Îmi pare rău, domnule Fitzgerald, îi spuse el. Dar, după cum i-am comunicat deja domnului Faqih, în banca noastră nu există un cont cu acest număr. Mai precis, nu mai există.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Că a fost închis. Ieri, ca să fiu mai precis.

Emmet nu mai înțelegea absolut nimic. În acest cont exista o avere de peste o jumătate de miliard de dolari – bani care au fost strînși pe parcursul mai multor sute de ani. Și acum, de la o zi la alta, fusese lichidat?

– De către cine?

– Nu pot să vă spun.

– Domnule Felmy! Este vorba aici de o sumă enormă! Așa că mai scutiți-mă cu secretele dumneavoastră bancare.

Totuși, elveținul nu scoase nici un cuvînt. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să accepte.

Ajuns în stradă, după șocul inițial, încercă să se calmeze și să gîndească lucid. În afară de Emmet mai existau, în cel mai fericit caz, două persoane pe această planetă care erau autorizate să utilizeze contul elvețian. Lara Mosehni și Anthony Nangala. Nu se îndoia de nici unul și avea o încredere oarbă în ei.

Iar ceilalți membri ai ordinului erau îngropați sub dărîmăturile castelului Leighley.

Totuși, cineva lichidase contul și dispăruse cu 500 de milioane de dolari. Întrebarea era cine?

38

Lara Mosehni își împachetă bagajele în grabă și aruncă o privire la deșteptătorul cu radio de pe noptieră. Era ora 17:19. Emmet trebuia să fie deja de douăzeci de minute înapoi în Sharaton, dar încă nu o contactase.

Împotriva propriei voințe, simțea o anumită nervozitate. Lara îl dominase, de fapt, pe băiatul din bibliotecă pe șantierul din afara orașului, acolo unde îl luase la întrebări, dar el tăcuse încăpățînat. Lara nu știa ce dorise de la ea și pentru cine lucra. Dar era sigură că o urmărise încă de la hotel, spre bibliotecă. Și în cazul în care el știa unde locuia, cu siguranță că mai existau și alții. Nici ea și nici Emmet nu mai erau în siguranță aici. Trebuia să-și găsească de urgență o altă locuință.

Cineva bătea la ușă – în sfîrșit!

– Un moment, strigă Lara, puse jos geanta de pe sofa și deschise.

Nici nu apucase bine să apese pe clanță, că ușa o izbi – într-un mod atît de neașteptat și de violent încît nici nu înțelese ce se întîmplă. Se dădu înapoi, și o figură ștearsă, cu barbă se năpusti asupra ei și-i dădu o lovitură în piept, încît nu mai putu să respire.

În decurs de cîteva secunde intrusul o legă și o tîrî lîngă sofa. Apoi se așeză în fața ei pe un scaun și așteptă liniștit pînă ce ea își reveni.

De abia acum Lara îi recunoscu fața, în ciuda ochelarilor de soare și a bărbii. În drum spre Scoția, îl văzuse în mai multe aeroporturi. Era bărbatul pe ale cărui urme fusese în ultimele zile. Japonezul vorbitor de franceză, care închiriase o mașină de la Hertz, în Isfahan,

și care îi supraveghease locuința de pe cealaltă parte a străzii. Azi purta îmbrăcăminte de culoare albastră, pe care era scris cu caractere arabe, Battani Elektroservice. Avea aerul unui criminal profesionist. Pistolul din mîna lui îi întărea această convingere.

– Numele meu este Tom Tanaka, agent special la Interpol, spuse el.

Chiar și vocea suna rece. Părea mai degrabă misterios.

– Sînt de ceva vreme pe urmele dumneavoastră, domnișoară Mosehni. Sau să vă spun mai bine domnișoara Macnamara sau Watson?

Lara tresări involuntar. Bărbatul îi cunoștea pseudonimele. Și după cum se părea, avea informații exacte și despre activitatea ordinului. Și toate lucrurile care pentru ordin însemnaseră fapte bune, sunau din gura lui precum o interminabilă listă de delicte: violare a domiciului, posesie ilegală de arme, atac armat, amenințarea autorităților, vătămare corporală, intimidare, omor. Lara dori să vorbească, dar Tanaka i-o reteză scurt. Dintr-un anumit motiv era foarte furios pe ea, de aceea se decise să nu-l provoace.

– Atît timp cît dumneavoastră și complicii dumneavoastră ați combătut alți criminali, aș putea să-mi manifest o anumită înțelegere, șopti el. Dar Layoq a întins coarda. Nu puteți combate luptele cu tauri folosind metode teroriste, numai pentru că vă displace acest mod de distracție. Și nu puteți ucide oameni după bunul plac!

Lara își aminti de prezentarea lui Rodrigo Escobar de la castelul Leighley. Îl făcuse pe luptătorul din arenă să nu mai fie capabil de a lupta, împușcîndu-l în mîini și în picioare. Iar din cauza isteriei în masă create, un copil fusese strivit. Lara își aducea aminte și de scepticismul ei privind actele lui Escobar. Se întrebase ea însăși, după prezentarea lui, cîte animale salvate justificau o viață de om – pînă la acest punct putea să înțeleagă argumentele lui Tanaka în totalitate. Totuși, simțea că trebuia să justifice actele, scopurile și mijloacele ordinului și să prezinte anumite lucruri într-o lumină favorabilă.

Cu real regret, spuse:

– Copilul din Madrid a fost un accident...

Brusc, Tanaka sări atît de repede de pe scaunul său, încît îl trînti în urma lui. Dintr-un salt ajunse la ea, fața sa fiind la doar o palmă

distanță de a ei. Putea să-i simtă mirosul respirației și al sudorii. Și citea ura oarbă din ochii îngustați.

– Nu vorbesc de copilul din Madrid, știți asta cu siguranță! se răsti el. Vorbesc despre faptul că dumneavoastră, cu mai puțin de o oră în urmă, ați ucis un coleg de-al meu.

Lara scutură uimită din cap.

– Nu am ucis pe nimeni. Nici măcar nu îl cunosc pe colegul dumneavoastră.

– Ah, da?

Tanaka scoase dintr-o geantă un pașaport. Lara îl recunoscu din poză pe presupusul student din bibliotecă.

Primul impuls era să nege mai departe, dar știa că Tom Tanaka nu o va crede. Posibil ca printr-o minciună să-l enerveze și mai tare.

– L-am legat și i-am pus cîteva întrebări, deoarece doream să știu pentru cine lucrează... asta e tot, spuse ea.

– Din păcate nu pot să vă cred deoarece tînărul se află în drum spre morgă cu beregata tăiată.

– Jur că nu l-am ucis eu!

Tanaka o apucă de păr și o trase pe spate. Dorise să se apere, își smuci mîinile legate la spate, dar, într-un final, cedă. Lara se aștepta la lovituri. Totuși, Tanaka se abținu brusc, de parcă ar fi realizat în acel moment, pentru prima dată, că el, ca angajat al Interpolului nu ar fi trebuit să ridice mîna împotriva unei femei dezarmate, chiar dacă ea era suspectată de omor. O lăsă în pace și se ridică. Îi dădea impresia că se liniștise.

– Poate spuneți adevărul, recunoscu el. Există un martor. Un copil care se juca pe șantier și care a văzut și o altă persoană. Un bărbat.

Ușurarea care o încolți se o făcu să aprobe, dar Tanaka continuă:

– Descrierea acestui bărbat se potrivește complet însoțitorului dumneavoastră – Emmet Garner Walsh, alias Brian Fitzgerald. Capul firmei Layoq Enterprises. Dacă dumneavoastră, domnișoară Mosehni, nu ați comis crima, atunci trebuie să fi fost el!

Lara se simțea ca și cum ar fi fost lovită în moalele capului. Bănuiala lui Tanaka nu putea fi reală. O folosise Emmet drept momeală pentru a afla dacă erau urmăriți? O urmărise în secret și

acționase de așa manieră ca ea să nu fie în stare să-l omoare pe acest tînăr pe șantier? Doar la imaginarea acestui fapt o apuca teama. Știa că Emmet omorîse deja mai mulți oameni, dar pînă acum nu ucisese pe nimeni cu sînge rece, nici măcar atunci cînd misiunea îi cerea să o facă. Acest lucru încălca grav codexul ordinului. Oare Emmet nesocotise regulile de această dată, deoarece considerase că asta ar fi unica posibilitate de a se proteja atît pe el cît și pe Lara? Simțea cum stomacul ei se strîngea.

Tanaka se aplecă din nou deasupra ei.

– Presupun că sînteți un mic pește, care s-a băgat în ceva care i-a trecut peste cap. Dar, chiar dacă doriți sau nu – sînteți și dumneavoastră o parte integrantă a problemei. Ați fost la locul faptei în acel moment. Chiar dumneavoastră ați mărturisit că l-ați prins pe colegul meu, l-ați învins și apoi l-ați legat. Aș putea deci să vă închid și să vă arunc într-o închisoare pînă la soluționarea cazului. Acest lucru poate să dureze luni, chiar ani. Și închisorile locale sînt numeroase, dar nu tocmai confortabile.

Lara nu-și amintea cu plăcere de celula ei din Anarak. De cele șapte femei cu care fusese închisă. De mica gaură din colț pentru nevoi. De violuri și maltratări.

– Repet, domnișoară Mosehni. Vă cred. Vocea lui Tanaka suna aproape rugătoare. Pot să vă scap de închisoare. Asta în cazul în care cooperați.

– Să cooperez?

Tanaka aprobă.

– Vreau să-mi povestiți tot ce știți despre Emmet Walsh. Și mai vreau să ajutați Interpolul să-l prindă.

39

Era o seară minunată, de care nenumărate persoane profitară pentru a face o plimbare pe țărm. Dar nici unul dintre ei nu observară insignifiantul vehicul care parcase pe marginea străzii, la aproximativ două sute de metri de hotelul Jeddah Sheraton.

Pe bancheta din spate a mașinii, fără a putea fi remarcați din afară, stăteau Tom Tanaka și persoana lui de contact din oraș, Jussuf Ishak. Ambii erau înconjurați de tehnică de supraveghere – aparate de interceptare, camere de filmat, emițători și receptori pentru orice tip de instalații ale tehnologiei moderne. Singurul dezavantaj era că locul disponibil între toate aparaturile existente aici nu era de ajuns pentru două persoane. Tanaka se simțea precum un pește într-o conservă.

În fața lui, pe un mic suport era așezat un telefon. Tanaka asculta în tăcere poliloghia stridentă. La celălalt capăt al firului era Pierre Dumont, șeful său din Lyon. Acesta țipa. De cîteva minute.

Tanaka observă că transpira și reglă instalația de aer condiționat cu o treaptă mai sus. Întrucît Dumont făcuse o pauză, Tanaka profită de ocazie și replică. Luă receptorul și-l poziționă lîngă ureche.

– Nimeni nu regretă mai mult uciderea băiatului, domnule, spuse el.

Deși dubița era izolată fonic, vorbea încet.

– Dar nu port nici o vină. Ishak fusese unicul agent al Interpolului din Jeddah. Pentru a alcătui o echipă, a trebuit să apelez la poliția locală, care mi-a repartizat doi polițiști începători.

– Trebuia să fie alcătuită din polițiști cu experiență, Tanaka! La naiba, de ce te-ai lăsat convins de oameni proaspăt ieșiți din școala de poliție?

– Deoarece aici domnește aceeași criză de personal ca și la noi. Tanaka se apăra în continuare, deși știa că nu avea sens. Chiar dacă ar fi reușit să-l convingă pe Dumont de nevinovăția sa, nu putea să-și înșele conștiința. Nagib al-Hakim era mort din cauză că el, Tom Tanaka, îl adusese pe tînăr într-o situație care îl depășise. Deoarece el, în calitate de conducător al operațiunii din Jaddah, îi dăduse ordinul de a o urmări pe Lara Mosehni.

Chiar și celălalt băiat fusese depășit de natura sarcinii sale. Trebuia să îl urmărească pe Emmet Walsh, dar după douăzeci de minute îl pierduse, așa că nimeni nu știa acum ce făcuse Emmet în cursul după-amiezii.

„Dumont are dreptate, se gîndi Tanaka. Am greșit la alcătuirea echipei. Din această cauză Nagib al-Hakim este acum așezat într-o ladă frigorifică, cu beregata tăiată."

Numai gîndul la acest lucru îl dezgusta.

Asculta și restul canonadei de insulte venite din partea lui Pierre Dumont și promise că pînă a doua zi la ora 9 va preda un raport amănunțit despre tagicul incident, după care închise.

Jussuf Ishak, tehnicianul, fusese și el silit să asculte răcnetele lui Dumont. Scoase un Flachmann din buzunarul de la pantaloni și-l întinse lui Tanaka.

– Calmantul meu, spuse Ishak rînjind. Luați și dumneavoastră. Efect garantat.

Refuză printr-un semn din mînă.

– Mulțumesc, dar doresc să am mintea limpede în cazul în care apare Emmet Walsh sau dacă femeia din camera de hotel se hotărăște să dispară.

Își lăsă privirea să se plimbe pe monitorul din centrul consolei de supraveghere, dar imaginea era nemodificată ca în urmă cu șaizeci de minute: Lara Mosehni, care stătea pe pat și privea fix în tavan – același lucru pe care îl făcuse de cînd părăsise el camera. Stătea acolo, privind în gol și părea foarte concentrată la gîndurile ei.

Deoarece Tanaka nu avea altceva de făcut decît să aştepte, se decise să îşi facă unele însemnări pentru raportul pe care trebuia să-l predea. Luă o foaie şi un creion de la Ishak şi medită. În pofida experienţei, începutul i se părea cel mai dificil.

După o jumătate de oră scrisese doar cîteva cuvinte cheie. Dacă va continua în ritmul acesta, va avea nevoie de toată noaptea pentru a scrie raportul. Merde!

Privi monitorul din nou. Lara se întorsese pe cealaltă parte. Acum privea în direcţia ferestrei.

Tanaka credea că nu comisese ea crima. Poseda un anumit simţ în această privinţă, ştia cînd oamenii minţeau sau cînd spuneau adevărul. După atîţia ani de experienţă îşi perfecţionase instinctul şi învăţase să-l asculte. Lara Mosehni fusese realmente îngrozită cînd, în urmă cu o oră, îi arătase pozele de la locul faptei. Nagib al-Hakim nu fusese ucis de mîna ei. Şi asta însemna, aproape sigur, că ucigaşul era Emmet. Fusese totuşi arestat pentru posesie de arme. Era conducătorul firmei Layoq. Şi, conform descrierii făcute de copilul de cincisprezece ani, culoarea părului făptaşului era aceeaşi cu a lui Emmet. Şi avea şi un motiv: nu dorea să fie capturat de Interpol.

Tanaka oftă. Se întrebă cîte medalii ale Ordinului Sabia Crestată lăsase Emmet Walsh în urma lui. Cîte legi încălcase, cîte persoane rănise sau ucisese. Walsh era o vulpe rafinată. În afară de povestea de la aeroportul din Londra, cînd la un control de rutină i se găsise o armă în bagaje, fişa sa de la Interpol era albă. Trebuia să posede un talent extraordinar pentru a-şi şterge urmele şi a dispărea la timp, altfel Interpolul l-ar fi prins de mult.

Prudenţa lui şi lipsa de competenţă a poliţiştilor puşi la dispoziţie îl determinaseră pe Tanaka să cadă la o înţelegere cu Lara Mosehni. O convinsese să i-l dea pe mînă pe Walsh pentru a împiedica alte vărsări de sînge. Îi promisese în schimb să aibă răbdare pînă cînd ea şi Walsh îi vor găsi şi elibera pe cei răpiţi din Sudan.

Bineînţeles că Tanaka se opusese ca un presupus criminal să fie liber mai mult decît necesar. Totuşi menţionarea şeicului Assad îi schimbă părerea. Assad era deja pe lista de priorităţi a Interpolului cu cîteva poziţii mai sus decît Walsh şi banda Sabia Crestată. Nu

putuseră încă să dovedească ceva împotriva lui, dar soldații săi nu se zgîrceau în a-și scoate brutalitățile la vedere. Statutul lui Assad privitor la oprirea acestor indivizi era intangibil – ceea ce era din păcate real. În plus, existau indicii că în spatele pereților palatului lui Assad se petreceau lucruri ciudate. Exista, de exemplu, raportul unei femei de optzeci de ani din al-Quz, care credea că a auzit strigăte de ajutor și țipete de pe proprietatea lui Assad. Dar, din cauza faptului că femeia părea zăpăcită, nimeni nu-i luase în serios declarația. Dar notificaseră ceea ce un nomad observase: mai mulți bărbați săpaseră o groapă într-o regiune izolată a muntelui Tihamat-as-Sam și ascunseseră acolo încărcătura unui camion. Bănuise că era gunoi toxic sau deșeuri toxice și îi înștiințase. La cercetarea mormîntului, descoperiseră că resturile arse aparțineau unor oi, capre și caracatițe. Dar găsiseră și fragmente de oase. La verificarea numărului mașinii rezulta că aceasta aparținea parcului auto al societății Talit Oil, una dintre firmele lui Assad. Dar acolo era teritoriul poliției și urmele dispăruseră în pămînt.

Nici de Assad nu se puteau apropia. Se retrăsese de cîțiva ani în palatul său din 1001 de nopți. Și la încercarea de a obține un mandat de percheziție, eșuaseră din cauza lipsei de probe. Probabil că îi tratase bine pe judecători.

Vocea interioară a lui Tanaka îi spunea că Assad avea ceva de ascuns. Totuși, ca polițist avea mîinile legate. De aceea, propunerea făcută Larei îi plăcea mult. Cu cît era Assad mai repede oprit, cu atît mai bine. Dacă Walsh era destul de bun să supraviețuiască acestei povești, Lara avea de gînd să-l dea pe mîinile Interpolului. Dacă murea, lumea rămînea cu un ucigaș de polițiști mai puțin. Din orice unghi privea Tanaka povestea, nu avea decît de cîștigat.

Bineînțeles că înțelegerea lui cu Lara contravenea regulamentului. Pierre Dumont i-ar fi sucit gîtul dacă afla. Dar Dumont era un teoretician. În practică, urmărirea crimelor internaționale se făcea conform unor procedee speciale. Tanaka era deja de mult timp în această branșă pentru a ști cum să-și asigure, din cînd în cînd, reușita.

Simți o atingere pe braț. Ishak îi întinse o cască. O luă și și-o puse.

– Cred că începe, spuse tehnicianul și reglă sonorul.

Un telefon sună. Pe monitorul video se vedea Lara Mosehni, care se ridicase din pat și se grăbi spre comoda unde era așezat telefonul. Ridică receptorul.

– Alo?

– Eu sînt.

– Emmet?

Scurtă pauză.

– Cine altcineva?

– Unde ești?

– În camera mea.

– Unde te-ai ascuns atîta vreme?

– Vino încoace și îți povestesc.

Ishak apăsă un buton și imaginea video se schimbă. Prezenta acum o cameră asemănătoare, dintr-o perspectivă oarecum diferită, dar cu o altă persoană: Emmet Garner Walsh, alias Brian Fitzgerald. Puse și el receptorul jos și merse la ușă pentru a i-o deschide Larei Mosehni.

Se așezară amîndoi la masă. Walsh îi povesti despre întîlnirea sa cu traficantul de arme, Hassan Gamoudi și despre cît de mult a trebuit să-l caute. Apoi merse la bancă, pentru a-și transfera banii din Elveția, dar contul nu mai exista, ceea ce părea să îl înfurie serios – nici nu era de mirare pentru o sumă de jumătate de milion de dolari, care dispăruse.

– Ce se întîmplă cu tine? întrebă Walsh brusc. Toate acestea nu par să te afecteze deloc.

Tanaka crezu că remarcase cum Lara Mosehni tresări. Dar reacționă foarte bine.

– Din contră, spuse ea. Mă gîndeam doar la cine putea să-i fure.

– Acest lucru m-am întrebat și eu în tot acest timp. Doar membrii ordinului aveau acces la el. Dar în afară de noi doi, poate și de Anthony Nangala, toți sînt morți.

– Nu-l bănuiești pe el?

– Nu, bineînțeles că nu.

Tom Tanaka își încreți fruntea. Fusese convins că toți membrii ordinului erau încă în viață și că distrugerea castelului Leighley fusese o înscenare pentru a scăpa de Interpol.

40

Încăperea era mică și neconfortabilă. O gaură sărăcăcioasă, fără ferestre. Pereți de beton goi, un prici cu o pătură, o toaletă și o chiuvetă – nimic mai mult. De trei ori pe zi primea, printr-o fereastră a ușii, o farfurie cu supă și o bucată de pîine. Unica sursă de lumină era un bec din tavan.

Anthony Nangala stătea așezat pe prici, cu picioarele îndoite și spatele la perete. Se simțea slăbit – nu doar din cauza dietei nedorite, dar și din cauza lipsei posibilității de mișcare în mica celulă. Faptul că stătea permanent nemișcat și tensiunea nervoasă îi consumau puterea. În tinerețea sa, cînd boxase, fusese numit „Tornada Neagră". Acum se simțea precum o briză călduță de toamnă.

Privi robinetul, care picura neîncetat, de cînd fusese închis aici. La început, zgomotul monoton nu-l deranjase cîtuși de puțin, dar acum, după ceva timp, îl scotea din sărite. Acum se asemăna cu ticăitul unui ceas. Timpul se scurgea. Era de neoprit. Și el stătea aici, prizonier în această zonă uitată de restul lumii.

Nu știa cum îl aduseseră aici. Răpitorii săi îl capturaseră într-o mașină în New York și îi administraseră o injecție. Apoi adormise și se trezise pe priciul din această încăpere.

Ulterior începuseră să curgă întrebările. Bărbați, pe care nu îi mai văzuse niciodată pînă acum, doreau să afle ce știa despre persoanele dispărute în Wad Hashabi. Nici despre interogarea sa nu-și amintea mare lucru, deoarece îi făcuseră o injecție cu o substanță

care îl făcuse docil. Drogurile adevărului. Trecuse prin interogatoriu ca prin delir.

„Sper că nu am dezvăluit prea multe", se gîndi el.

Se întreba de cîtă vreme era aici, cît timp va mai fi reținut aici, și mai presus de toate, ce planuri își făcuseră răpitorii în privința lui. Pînă acum nu îi dezvăluiseră nimic. Pretindeau o recompensă în schimbul lui? Oare îl vor elibera cîndva? Sau era deja ca și pierdut?

Se sperie din cauza zgomotului ce venea de la ușa celulei. Se trase zăvorul și o cheie se învîrti în broască. Pulsul lui Anthony Nangala se acceleră. Prima dată după multe zile se deschidea nu doar fereastra prin care i se administra mîncarea, ci și ușa.

Erau cinci. Fiecare dintre ei cîntărea mai bine de o sută de kilograme. Bărbați care puteau fi considerați modele de atleți, pe ale căror fețe se mai oglindea puțină omenie. Totuși, îl priveau pe Nangala cu priviri de roboți. Doi dintre ei intrară în celulă și îl apucară pe Anthony de sub brațe. Încercă să se elibereze, dar primi un pumn în stomac. Nu mai opuse rezistență.

Cele cinci gorile îl tîrîră pe un culoar lung. De o parte și de alta a coridorului se aflau uși, toate închise. Nu putu să citească nici una dintre tăblițele atîrnate aici. Un miros care îi amintea de spital îi ajunse la nas. Dintr-un motiv oarecare acest lucru îi provoca teamă.

La capătul coridorului, grupul se opri. Unul dintre însoțitorii lui Nangala apăsă pe un buton și ușa se dădu la o parte zbîrnîind. În fața ochilor lui Nangala se înfățișă un laborator luminat și modern. Simți cînd îl împinseră de umeri și de spate, încercînd să-l transporte înăuntru.

Mirosul de spital se intensifică. Lumina neoanelor și a becurilor se reflecta pe mesele de crom lustruit și în vitrinele de sticlă. Pe mese erau așezate multe instrumente de laborator frumos ordonate – microscoape, centrifugi, pipete, baloane de sticlă și suporturi din lemn pentru eprubete. Un zbîrnîit se auzea venind dinspre un dulap aflat în colțul încăperii.

Nangala recunoscu printr-o fereastră lămpi de culoare roșie care încercuiau culturi de celule. Privirea sa colindă mai departe spre o ușă de sticlă, în spatele căreia se afla un al doilea laborator. Mai mulți

medici, cel puțin așa păreau, stînd în jurul unei mese de crom, asistau la o operație; doar că pacientul nu era o ființă, ci o oaie.

În timp ce Anthony căuta să înțeleagă logica acestui lucru, simți o împunsătură în braț. Tresări, se întoarse și văzu un ac care îi înțepa bicepsul. Brusc, laboratorul începu să se învîrtă în jurul său, și, o secundă mai tîrziu, se cufundă într-un întuneric impenetrabil.

Cînd se trezi, dori să-și maseze tîmplele cu mîinile, dar nu putu să se miște. Nici brațele, nici capul, nici restul corpului. Instantaneu, oboseala dispăru în favoarea spaimei.

Cel puțin putea să-și deschidă ochii. Neajutorat, își plimbă privirea prin încăpere. Se afla încă în laborator. Recunoscu o imagine în geamul vitrinei. Îl imobilizaseră de un fel de șezlong, utilizînd cel puțin o duzină de curele din piele. Mîinile și picioarele îi erau legate separat. Chiar și gîtul îi era înconjurat de o manșetă de piele.

Nangala auzi un zgomot lîngă el. Se întoarse pe o parte, atît cît putu și o privi pe sora medicală. Cel puțin așa arăta. Era îmbrăcată într-un halat alb, avea o bonetă albă pe cap, iar pe gură purta o mască de protecție pe care și-o trăsese pînă la nivelul gîtului.

Nangala dorise să spună ceva, dar își simțea limba amorțită. De pe buzele lui ieșeau doar murmure de neînțeles. Cel puțin îi atrase atenția femeii.

Nangala bănuia că avea douăzeci de ani. Avea ochii migdalați, închiși la culoare, iar trăsăturile feței erau regulate. Era evident arăboaică – chiar una foarte frumoasă. Doar pielea ei părea deschisă, aproape transparentă și oarecum bolnavă. Probabil că lucra deja de multă vreme în această lume a neoanelor.

Se aplecă asupra sa, îi ținu un ochi deschis pe care îl lumină cu o mică lanternă. Putea foarte bine să-i bată un cui în cap. Apoi, trecu la celălalt ochi.

– Ați putea fi un ajutor de călău de primă clasă, murmură el.

Treptat, sentimentul de amorțeală îi cuprindea limba și buzele.

Femeia nu răspunse nimic. Se îndreptă spre telefon și tastă un număr.

– S-a trezit, spuse ea în engleză. Reflexele sale sînt în ordine. Cred că este pregătit pentru intervenția dumneavoastră.

Închise telefonul și se îndreptă spre ușă.

Anthony Nangala avea impresia că intestinele sale se striveau. Involuntar începu să tremure.

– Ce planuri aveți cu mine? șopti el. Repetă mai tare și disperat: Ce vreți să faceți cu mine?

Femeia se opri din lucru și se întoarse.

Nangala crezu că citește compasiune, dar și neputință și slăbiciune. Privirea ei părea că-i spune: „Nu pot să vă ajut, îmi pare rău".

Incertitudinea transformă minutele într-o veșnicie chinuitoare. Anthony încercă cu toată puterea să se elibereze din șezlong, dar centurile de piele nu se mișcaseră nici măcar un milimetru. Renunță repede, epuizat. Își dădea seama că nu exista nici o scăpare.

Ușa se deschise și un bărbat îmbrăcat în halat intră în cameră. Avea aproximativ șaizeci de ani și mergea atît de drept de parcă ar fi înghițit un băț. Părul său alb, pieptănat peste cap, strălucea precum gheața la lumina artificială. Rîsul său părea doar la prima vedere prietenos – ulterior arogant, dacă nu chiar disprețuitor. Și, mai presus de orice, rece. Se prezentă ca fiind doctorul Goldmann.

„Un medic nu poate să-ți insufle teamă", se gîndi Nangala.

Goldmann deschise un dulap și scoase de față cu Nangala o bonetă, o mască. Apoi, își trase pe mîinile cu degete înguste, ca picioarele de păianjen, mînușile groase de latex.

– Sînteți pregătit? întrebă el.

Fără să aștepte vreun răspuns, împinse scaunul lui Nangala în sala de operații învecinată.

41

Ultimele raze ale soarelui care apunea colorau cerul în nuanțe de violet închis. Sergej Ljuschkin, cufundat în fotoliul comod al Learjet-ului, de lîngă locul copilotului, vedea în dreapta sa suprafața lucioasă ca oglinda, de culoare verde-cenușie a Mării Roșii. Pe partea stîngă se închidea o cîmpie lată, pietroasă, aproape deloc populată. În partea de est, trecea peste o zonă muntoasă săracă, ce părea întunecată și lugubră la căderea nopții.

În depărtare se zăreau luminile al-Quz-ului. În stînga, la periferia de est, Ljuschkin recunoscu palatul prietenului său, șeicul Assad.

Vladimir, pilotul, transmise prin stație că doreau să aterizeze. Două șiruri de lumini așezate în linie dreaptă în spatele palatului începură să pîlpîie. Un sfert de oră mai tîrziu, Learjet-ul rula pe pista de aterizare a șeicului Assad. Un pilot îi îndrumă spre hangarul unde îi aștepta deja un Jeep, care îl transportă pe Ljuschkin la palat. Ultimele raze ale soarelui dispăruseră deja cînd ajunse acolo. În pofida frigului cauzat de lăsarea nopții, Ljuschin nu simțea nici un fel de disconfort. Iernile dure moscovite îl căliseră.

Doi bărbați îmbrăcați în uniformă îl conduseră pe treptele palatului și printre coloanele frumos împodobite cu minunate ornamente, spre foyer-ul palatului. De aici trecu printr-un hol cu covoare roșii și ornamente orientale spre o ultramodernă sală de conferințe.

Un bărbat firav stătea cu spatele la el. Cînd Ljuschkin intră, bărbatul se întoarse spre el.

– Briggs, bătrîne! spuse Ljuschkin. Mă bucur să te revăd!

Doctorul Thomas Briggs veni spre el. Își scuturară mîinile.

– Bucuria este de partea mea, spuse Briggs.

Trebuia să-și ridice privirea pentru a-l privi pe rus, întrucît era cu un cap mai scund.

– Cît timp a trecut de cînd ne-am întîlnit ultima dată aici? O jumătate de an?

Ljuschkin se gîndi preț de cîteva secunde.

– Exact opt luni. Sper că acum vom avea mai mult succes decît data trecută.

Fața lui Briggs se întunecă.

– Și eu sper același lucru, spuse el. Să iei banii unui moș și să-l ucizi pentru asta se numește, în locurile civilizate, crimă. Am avut polițiști săptămîni în șir la sanatoriul meu din Santa Barbara.

– Dar nu au putut să dovedească nimic, replică Ljuschkin. Assad a ars cadavrele și le-a îngropat undeva în munți. Nu trebuie să mai fi rămas nimic din ele.

– În orice caz, am avut multe belele. Și nu știu cum aș putea să justific în fața poliției a doua oară că din clinica mea a dispărut un om fără urmă.

Ljuschkin îi puse o mînă de mărimea unei labe de urs pe umăr. Se îndreptară împreună spre o masă din lemn de trandafir, ornamentată cu intarsii, pe care erau așezate un ceainic și cîteva cești. Ljuschin turnă ceai pentru amîndoi.

– Sînt sigur că totul va fi bine acum, spuse el. Goldmann este un om conștiincios. Prima încercare a fost un eșec. Sînt sigur că a aranjat totul ca acest lucru să nu se mai repete. Opt luni constituie o bună perioadă de timp.

Sorbi din ceașcă.

– Cine este subiectul adus de dumneata acum?

– Numele său este Bloomfield. Wayne Bloomfield. Fost senator de Utah. Putred de bogat. În vîrstă de optzeci de ani. În mod normal îi mai dau șase, maximum douăsprezece luni.

– Pacientul perfect pentru scopul nostru, răsună o voce în spatele lor. La intrare stătea șeicul Faruq al-Assad.

Nu era mai înalt decît Briggs și la fel de firav. Totuși, statura sa delicată era ascunsă de dishdash-ul arăbesc, astfel încît arăta mai bine făcut. Veni spre cei doi bărbați și le întinse mîna. Mergea puțin aplecat, și degetele sale erau precum crengile unui stejar bătrîn. Avea cearcăne adînci. Totuși nu îți lăsa impresia că omul ar fi în vîrstă de optzeci de ani.

– Este adevărat că doctorul Goldmann a descoperit elixirul? întrebă Ljuschkin aproape cu venerație.

Assad aprobă, rîse strengărește și spuse:

– Firește, prietene. A făcut-o.

42

Telefonul suna. Emmet, care aţipise în pat, tresări şi îşi aruncă o privire la ceasul său de mînă. Se întinse după telefon.

– Da, vă rog.

– Avem o convorbire pentru dumneavoastră, domnule Fitzgerald, spuse femeia de la telefon.

– Mulţumesc. Vă rog să-mi faceţi legătura.

Se auzi un zgomot. Apoi o voce groasă de fumător îl întrebă:

– Camera 534? Brian Fitzgerald?

– Da. Cine sînteţi dumneavoastră?

– Acest lucru nu are importanţă acum. Vă sun din partea unui prieten comun pe care l-aţi rugat să culeagă cîteva informaţii pentru dumneavoastră.

Emmet înţelese. La telefon era un informator a lui Gamoudi, traficantul de arme pe care îl vizitase la prînz.

– Are prietenul nostru informaţii pentru mine?

– Da.

– Cînd pot să le primesc şi eu?

– Cînd doriţi.

– Este posibil în această seară?

– Bineînţeles. Dacă aveţi banii.

Emmet nu comentă nimic. Ceea ce el şi Lara ridicaseră din Scoţia le va mai ajunge o perioadă pentru diversele cheltuieli – facturile de la hotel, închirierea maşinilor, zborurile. Dar pentru a-l plăti pe Gamoudi nu le ajungea.

Emmet se gîndi. Un intermediar nu ar accepta să dea o asemenea informație pe credit. Singurul care ar putea lua această decizie ar fi Hassan Gamoudi.

– Va fi de față și prietenul nostru comun? întrebă Emmet.

– Nu știu.

– Transmiteți-i că pun mare preț pe acest lucru.

– Cît de mare?

– 50 000 $ este un preț destul de mare?

– Să văd ce pot să fac, spuse vocea fumătorului, neimpresionat. Vă iau în jumătate de oră de la hotel. Așteptați-mă la intrare.

– Cum vă recunosc?

– Vă recunosc eu.

Se auzi un clinchet și legătura se întrerupse.

Lara stătea într-un fotoliu și se uita la televizor. Mai bine zis, privea fix ecranul. Nu pricepu aproape nimic din știrea despre vijelia din golful Mexicului. În fața ei, pe masă, era așezată o bucată de hîrtie cu un număr de telefon, pe care i-o dăduse Tom Tanaka. Spusese că putea fi contactat la acest număr oricînd.

Întrebarea de ce omorîse Emmet un angajat al Interpolului pe șantier o chinuia. Se opunea vehement gîndului că era un criminal. În același timp știa că Tanaka nu o mințea. Un martor îl văzuse pe Emmet la locul faptei.

Aproape că plîngea. Un anumit motiv trebuie să fi avut să se comporte așa, dar imaginea lui tăindu-i beregata unui om neînarmat îi dădea fiori.

Cineva bătea la ușă. Lara ascunse numărul de telefon al lui Tanaka în buzunarul pantalonilor și se ridică să deschidă. Era Emmet.

– Ce se întîmplă cu tine? spuse el. Ai ochii roșii. Ai plîns?

Lara scutură din cap.

– Aerul condiționat, minți ea. E din cauza aerului uscat.

– Să mergem atunci afară. E o seară minunată.

– Acum ce mai e?

– E doar ora opt și un sfert.

– Sînt frîntă de oboseală.

Emmet îi aruncă o privire plină de înțelesuri.

– Ce ai? Vrei să mă lași singur?

Lara se străduia să-i arunce o privire din care el să înțeleagă că totul era în regulă. Nu era însă sigură că reușise.

– Și eu sînt obosit, Lara, spuse Emmet. Mai bine m-aș culca pe o ureche și aș dormi o săptămînă întreagă. Dar trebuie să eliberăm mai multe persoane răpite.

Făcu o pauză și îi povesti despre convorbirea telefonică.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse el. De cineva care vorbește limba arabă, în cazul în care nu ne descurcăm în engleză. Și, dacă ceva se întîmplă, doi luptă mai bine decît unul.

Lara își trecu mîna peste față. Nu se simțea tocmai fericită să negocieze de partea lui Emmet cu un traficant de arme și să ceară o amînare a plății. Pe de altă parte, Emmet avea dreptate. Veniseră aici pentru a afla ce se întîmplase cu Anthony Nangala și cu persoanele dispărute.

– Bine, hai că vin și eu, spuse. Sper doar că știi ce faci.

43

– Cît mai durează pînă cînd doctorul Goldmann ne va da detaliile? întrebă Thomas Briggs.

Stătea împreună cu Sergej Ljuschkin și cu șeicul Assad în fața unei lungi mese festive și se bucura de bunătățile pe care personalul de serviciu le aducea. Mirosul încîntător de prăjeală îi inundă nasul.

– Nu va mai dura mult, îl asigură Assad. Cred că va apărea după masă. Mai face cîteva pregătiri.

– Pentru tratamentul senatorului Bloomfield?

– Poate pentru cel mai important experiment din istoria omenirii, răspunse Assad.

Briggs nu mai avea răbdare să afle stadiul final, dar momentan foamea înlocuia curiozitatea.

Un lacheu îl servi cu mai multe felii de miel. Nu se zgîrci nici la garnitură. Imaginea farfuriei încărcate îi lăsă gura apă.

– Ai un apetit grozav pentru un bărbat de statura dumitale, comentă Ljuschkin, care stătea lîngă el. Dacă mănînci în fiecare zi așa, vei arăta în curînd ca și mine, Briggs.

Se bătu vesel cu mîna pe burtă și se întoarse spre Assad căruia i se luaseră deja tacîmurile.

– Ce se întîmplă cu dumneavostră, alteță? Postiți?

– De cînd am avut infarctul, trăiesc cumpătat. Din păcate, acest lucru presupune și o dietă strictă, prescrisă de consilierii mei.

– Nutriționiști? Ce știu ei?

Ljuschkin oftă și adulmecă cu poftă mîncarea din farfuria sa.

– Unii pretind ceva, alții altceva. Nu pot să îmi imaginez cum poate fi sănătoasă foamea. Un stomac gol nu poate fi sănătos.

Rîse, își duse furculița încărcată la gură și mestecă pofticios.

Assad îl privi zîmbind.

– Evident că studiile lui McCay și Comfort vă sînt necunoscute.

– Nu am auzit niciodată despre așa ceva, spuse Ljuschkin.

– Ambii au dobîndit o anumită celebritate cu experimentele lor în domeniul nutriției, spuse Assad în timp ce Ljuschkin își tăia o altă bucată de carne. McCay este american. Predă la Universitatea Cornell și efectuează, printre altele, și experimente cu două grupuri de șobolani.

– Dacă veți considera că povestea dumneavoastră fioroasă îmi va stica apetitul, vă înșelați.

Neclintit, Assad continuă:

– Una dintre grupe are permisiunea de a mînca tot ce se găsește în locul în care se efectuează experimentul, în ce cantitate doresc. McCay a prescris celeilalte grupe o dietă forțată. Primesc aceeași cantitate de proteine, minerale și vitamine, dar la un aport caloric mult mai scăzut. Această grupă a îmbătrînit uimitor de încet. După trei ani – cam o sută de ani de-ai noștri – această grupă de animale se afla încă în faza de creștere. De îndată ce McCay le-a administrat o doză normală, corpul șobolanilor a ajuns la maturitate. Aveau dublul vîrstei colegilor lor, dar o stare de sănătate excepțională. Celălalt cercetător pe care l-am menționat, un gerontolog pe nume Comfort de la Universitatea London, a făcut un experiment asemănător pe șoareci. Le-a administrat grupelor sale același aliment, orarul de hrănire a fost diferit; o grupă hrănită zilnic, cealaltă de cinci ori pe săptămînă.

– Lăsați-mă să ghicesc, spuse Ljusckin. Grupa căreia i-a fost administrată dieta a fost mai îmbătrînită.

– Cu aproximativ cincizeci la sută, răspunse Assad. De cînd știu acest lucru respect un plan alimentar strict: cinci zile pe săptămînă mănînc produse sărace în calorii, două zile pe săptămînă postesc. Îmi doresc să fi început mai demult.

– Uitați că nu sînteți nici șoarece, nici șobolan. Experimentele pe animale nu pot fi aplicate la oameni cu un raport de unu la unu.

– Din punct de vedere genetic, șoarecele este uimitor de asemănător omului. Nu degeaba lucrează laboratoarele de cercetare pe aceste animale. Dar să nu vă deranjăm la masă. Nici eu nu mi-am făcut prea multe griji în privința sănătății cînd am fost de vîrsta dumneavoastră.

Briggs văzu cum Ljuschkin își mai duse încă o dată, demonstrativ, furculița la gură. El însuși se simțea ca un fumător după o prezentare a cărei temă era cancerul la plămîni. Apoi realiză însă că discuția despre avantajele și dezavantajele anumitor metode de nutriție sînt oricum de prisos, presupunînd că Amadeus Goldmann va reuși.

În ușă își făcu apariția un bărbat cu părul de culoarea nisipului, cu ochii exagerat de albaștri și cu o figură cioplită. Purta un costum elegant, dar avea mînecile ridicate pînă la coate, fapt care îi dădea un aer de lejeritate. Mersul și mișcările sale erau hotărîte și suple.

Briggs știa cine era bărbatul: Mats Leclerc. Șeicul îl angajase pe luxemburghez în urmă cu ceva timp, la recomandarea lui Amadeus Goldmann. I se părea că bărbatul era un amestec între un model și un animal de pradă.

Pe de altă parte, trebuia să recunoască faptul că tocmai din aceste motive Leclerc era omul perfect pentru meseria sa. El coordona trupa personală a lui Assad și era responsabil de problemele de siguranță. În afară de acestea, se ocupa de sarcina cea mai neplăcută a proiectului: procura materialul de care Goldmann avea nevoie pentru experimentele sale. Nimeni nu ar fi fost mai potrivit decît Leclerc.

Luxemburghezul se îndreptă spre șeicul Assad și-i spuse:

– Golfstream-ul dumnevoastră s-a întors de douăzeci de minute din Zürich, Alteță.

Chipul lui Assad se lumină.

– Foarte bine, spuse el. Acest lucru înseamnă că cercul nostru va fi în curînd întreg. Fă-mi un favor, Leclerc, și încearcă să-l găsești pe doctorul Goldmann. Trebuie să fie în laborator. Roagă-l să se grăbească pentru a putea răspunde întrebărilor invitaților noștri după masă.

– Sînteți deja aici! spuse șeicul Assad. Se ridică, se îndreptă spre femeie și o îmbrățișă călduros. Sînt încîntat să vă pot primi cu

căldură în modesta mea locuință, după atît timp. Cum a fost zborul dumneavoastră? Sper că ați avut o călătorie plăcută.

– Jett-ul dumneavoastră nu lasă nici o dorință neîndeplinită, Alteță, replică ea. Vă mulțumesc că mi l-ați pus la dispoziție.

Briggs îi dădu întîietate lui Ljuschkin, apoi o salută și el pe femeie. Trebuia să recunoască că arăta excepțional. Cu buzele sale pline, surîsul luminos și tenul proaspăt, părea a nu avea mai mult de patruzeci de ani, deși trecuse deja de cincizeci de ani. Aparținea tipului de femei, care, deși în vîrstă, păreau tinere. Părul ușor cărunt și ramele bifocale aurite nu-i alterau deloc chipul.

– Donna Greenwood, spuse Briggs cu surîsul său șarmant. Mi se pare că a trecut o veșnicie de cînd nu ne-am mai văzut. Dar, spre bucuria mea, pot să vă spun că nu v-ați schimbat deloc.

Donna îi răspunse cu un surîs, dar pe chipul său se simțea o adiere de tristețe.

– M-am schimbat, Thomas, spuse ea. Poate nu în exterior, dar aici. Își atinse pieptul cu mîna. În adînc, aici, ceva s-a schimbat. Mi-am văzut prietenii murind în Scoția. Am văzut cum au ars în flăcări sau au fost zdrobiți de dărîmături. Am ajutat la uciderea lor. Sper doar că proiectul se va justifica.

44

Lara și Emmet stăteau în fața hotelului Jeddah Sheraton și priveau în ambele direcții ale North Corniche. Mulți pietoni se plimbau pe mal, iar restaurantele erau ocupate pînă la ultimul loc. Traficul era intens.

Un Opel Kadett vechi se opri pe marginea străzii, și un bărbat cu un chiștoc de țigară în colțul gurii coborî din mașină. Se opri în spatele mașinii, îi examină pe Lara și Emmet preț de un moment și apoi le făcu semn.

– El trebuie să fie, spuse Emmet.

El și Lara se strecurară printre două limuzine parcate și urcară în mașină – Lara, în spate și el, pe scaunul alăturat șoferului.

– Nu ați precizat că veniți însoțit, îi spuse bărbatul lui Emmet în timp ce pleca.

– Nu m-ați întrebat. Reprezintă acest lucru o problemă pentru dumneavostră?

– Pentru mine nu, poate pentru Gamoudi. Nu îi plac surprizele.

– Gamoudi, pe care eu îl cunosc, nu se teme de nici o surpriză. Mai ales de o femeie, spuse Emmet.

Alese tonul potrivit pentru această precizare. Șoferul nu mai comentă nimic în privința prezenței Larei.

Merseră doi kilometri de-a lungul țărmului și apoi cotiră spre centrul orașului. După o vreme, Lara observă de pe bancheta din spate cum țigara din gura șoferului începuse să ardă.

– Cred că sîntem urmăriți, spuse el, privind în oglindă. De cînd am plecat de la hotel, avem pe urme o mașină. Să nu vă mirați dacă o să fie puțin neconfortabil. Vă sfătuiesc să vă prindeți centurile, dacă nu ați făcut-o deja.

Într-adevăr, la următoarea intersecție apăsă atît de violent pe accelerație, încît roțile începuseră să scîrțîie și, în același timp, trase de volan spre dreapta. Lara de abia reuși să-și mențină poziția pentru a nu fi aruncată în colțul mașinii, cînd aceasta luă următoarea curbă. Cu motorul vuind, parcurse strada îngustă.

– Țineți-vă bine încă o dată, strigă șoferul.

Lara simți cum forța centrifugă o împinge în colțul banchetei și țipă.

Opelul se zdruncină pe pavajul de piatră, apoi spre o intrare. Mașina se opri într-o curte interioară și șoferul opri motorul și stinse farurile.

– O să așteptăm aici cîteva minute, spuse el, pînă cînd sînt sigur că ne-am descotorosit de cei care ne urmăresc. Între timp ar trebui să schimbăm mașina.

Urcară într-un Chrysler vechi. Un sfert de oră mai tîrziu părăseau curtea interioară. De aici, drumul fusese liniștit.

Mergeau spre est, în direcția orașului. După scurt timp, clădirile industriale mari, lăsate în paragină pe ambele părți ale șoselei dispărură în favoarea buruienilor ținutului arab sălbatic. Lara recunoscu un indicator pe marginea șoselei pe care scria: „Mekka – 80 Km“. După aproximativ zece kilometri, o luară spre sud, pe o șosea îngustă, asfaltată, dar neluminată. Douăzeci de minute mai tîrziu se opriră în fața unei case țărănești, prin ale cărei ferestre se vedea lumină.

Coborîră din mașină în aerul rece al nopții. Cîntecul greierilor și al cicadelor se putea auzi din toate direcțiile. Lara zări, la lumina lunii, mai multe capre pe o pășune îngrădită.

– Pe aici, spuse șoferul îndreptîndu-se spre casă, în timp ce își aprindea o altă țigară.

Lara și Emmet îl urmară. Bătu la ușă. Pe aceasta era montat un vizor. Simultan se aprinse lumina pe verandă. Pe vizor apăru o

pereche de ochi care îi examina cu atenție pe nou-veniți. Apoi se închise din nou. Mai multe zăvoare fuseseră trase și ușa se deschise.

Interiorul cabanei arăta curat și plăcut. Totuși, Lara nu se simțea confortabil, deoarece cei șapte bărbați care o înconjuraseră îi trezeau orice alt sentiment, dar nu de încredere. Nu trebuia să se chinuie foarte tare să-și imagineze cum vor reacționa cînd Emmet le va spune că nu le poate plăti informațiile.

– Veniți, spuse șoferul, mișcîndu-și capul.

Se îndreptă spre celălalt capăt al locului, unde se găseau treptele spre pivniță.

– Acolo jos se află sala noastră de discuții.

Cu strîngere de inimă, Lara coborî treptele. I se părea că se afla într-o gaură de șarpe. La capătul unui tunel slab luminat, intră într-o cameră mică, fără decorațiuni. În jurul unei mese modeste erau așezate scaune. Pe tavan ardea un bec cu un abajur de tablă.

– Luați loc, spuse șoferul. Hassad Gamoudi va veni imediat.

Apoi dispăru din cameră.

– Nu pot să îmi imaginez că vom supraviețui acestei zile, șopti Lara. Aici jos nu există nici o fereastră prin care am putea scăpa. Și de cei șapte lupi din sufragerie nu scăpăm fără arme.

– Știu, răspunse Emmet.

Lara ar fi vrut să primească un alt răspuns.

45

Lacheii strîngeau masa. Donna Greenwood simțea că tensiunea ei creștea treptat. Aruncă o privire peste masă spre Briggs și Ljuschkin, fiind sigură că și situația lor era aceeași. În lunile care trecuseră – de la ultima recidivă – rolurile celor trei se limitaseră, mai mult sau mai puțin, la cel de sponsori. Nici unul dintre ei nu fusese informat despre actualul status quo.

Donna auzi voci în spatele ei și privi peste umăr. Îl recunoscu în ușă pe doctorul Amadeus Goldmann, însoțit de un asiatic care împingea un scaun cu rotile, în care se afla un bătrîn uscățiv. Donna nu îl mai văzuse pînă acum.

– A, doctore Goldmann, spuse Assad solemn. Ați venit la fix. Domnișoara Greenwood și cei doi domni nu mai au răbdare să audă ultimele detalii ale proiectului nostru. Sînt, de asemenea, sigur că și dumneavoastră, domnule senator, doriți să aflați cîte ceva. Veți fi totuși primul om care va profita de tratamentul nostru.

– Lucrurile nu stau întocmai așa, spuse Donna. Cu opt luni în urmă experimentul a eșuat. Dumneavoastră nu ați fost atunci prezent, dar experimentul a coincis cu moartea pacientului. Să sperați că de data aceasta totul va decurge bine.

Asistentul împinse scaunul cu rotile al lui Bloomfield la masă. Briggs făcu o scurtă prezentare a fostului senator, apoi se ridică șeicul Assad pentru un scurt discurs.

– Pentru a duce proiectul la bun sfîrșit a trebuit să ne asumăm riscuri mari, începu el. Am adus victimele, am investit timp, bani și

energie. Probabil că unii dintre noi s-au întrebat dacă am luat-o pe drumul cel bun. Totuși, ne aflăm în fața unui eveniment istoric. Eforturile noastre, în ciuda tuturor greutăților și a piedicilor, au meritat. În curînd vom putea lua în primire producția noastră, după cum am plănuit de la început. Domnul Ljuschkin va prelua Asia și Australia, în afară de acest lucru va echipa toate laboratoarele noi cu tehnica necesară. Domnișoara Greenwood primește Europa și Africa, doctorul Briggs, America. Eu însumi voi participa de acum înainte doar ca simplu partener.

Făcu o scurtă pauză.

– Datoria doctorului Goldmann este de a consacra la nivel mondial știința sa. Și singurul de aici care are toate informațiile va primi cuvîntul acum. Doctore, vă rog să le comunicați musafirilor noștri ce progrese ați mai realizat în ultimele luni.

Assad se așează, și Goldmann se ridică de la locul său. La prima vedere nu părea a fi o persoană ieșită din comun. Era de statură mijlocie, părul cărunt pieptănat peste cap, și avea permanent adierea unui surîs pe buze. Dar ochii lui creau o magie aparte. Sclipeau precum două cristale întunecate, pline de mister. Emana o răceală care îți intra sub piele. Acești ochi erau respingători și atrăgători, în același timp. Periculoși și ademenitori. Fascinanți. Acești ochi îi confereau carisma.

Privirea sa se plimbă de la Briggs, la Ljuschkin și la Donna.

– Știu că v-am părut de multe ori un artist care nu dorește să își arate tablourile pînă cînd acestea nu sînt gata. Acest lucru este valabil în special pentru ultimele două luni. Vreau să vă mulțumesc azi pentru încrederea dumneavoastră. Mai mult decît atît, doresc să vă răsplătesc pentru acest lucru cu, poate, cea mai mare bătălie din istoria științei.

Își mai lăsă încă o dată privirea să se plimbe.

– Ce ne leagă pe noi, este viziunea noastră comună, continuă el. Dorim ca această viziune să poarte un nume deosebit, fie el elixirul vieții, Graalul sfînt, izvorul vieții... În principiu urmărim același scop: căutăm o modalitate de a prelungi durata vieții. Din punct de vedere științific este vorba despre un puzzle, a cărui îmbinare am

început-o acum treizeci de ani în clinica mea luxemburgheză de geriatrie. Totuși, aici, în laboratorul șeicului Assad am reușit, fără constrîngeri legale sau control din partea autorităților, să îmbin diferitele piese ale puzzle-ului. Mai lipsesc cîteva, dar întregul poate fi deja recunoscut.

Am fost inspirat în cercetările mele, printre altele, și de Vechiul Testament. Ați auzit cu toții de Metusalem, cel mai bătrîn om. Dacă ar fi să credem Biblia, el a trăit 969 ani. Și nu este un caz singular. Tatăl său, Enoch a trăit 365 ani, Lamech, strămoșul nomazilor, 777, fiul său, Noah, în jur de 500. Dacă pentru unii era importantă transmiterea tradiției biblice, pentru mine a fost un impuls al gîndirii și un stimulent.

– Am reușit realmente să lungesc drastic durata de viață la diverse organisme. La animale am reușit să obțin înzecirea duratei normale. Tradus pentru noi, ar însemna o vîrstă de aproximativ opt sute de ani. Din motive ușor de înțeles, ne lipsesc valorile bazate pe experiență, dar sînt convins că această valoare este realistă. De altfel, există un adevărat număr de experți, care îmi împărtășesc opinia – doar că cercetările lor nu sînt atît de înaintate.

Donna simți cum inima ei se încălzește. Sfîntul Graal. Viața veșnică. Cel puțin un pas decisiv în această direcție. Știința modernă permite unui mit străvechi să devină realitate. Și ea va fi printre primii care vor profita de pe urma acestui lucru.

Ljuschkin, evident la fel de fascinat, intră în ring.

– Dacă alchimia ar fi descoperit această substanță mai demult, imaginați-vă prin cîte ar fi putut trece un om! Cruciadele, Războiul de treizeci de ani, Revoluția Franceză...

– Greu de crezut că ați fi supraviețuit pînă azi dacă ați fi participat la o bătălie importantă din Evul Mediu, spuse Bloomfield amuzat. Dar vă dau dreptate. Este un joc de gînduri fascinant să fii martor la evenimente petrecute de-a lungul a mai multe sute de ani. Să trăiești politica mai multor regi, dezvoltarea și căderea mai multor națiuni, descoperirea Americii, a tiparului, revoluția industrială...

Donna observă surîsul fericit de pe chipul lui Bloomfield. Nu i-o putea lua în nume de rău, și ei i se întîmplase același lucru prima

dată cînd își imaginase o viață atît de lungă. Pentru completarea navei astronautice s-ar fi deschis noi uși, cînd astronauții fuseseră în situația de a construi la dimensiuni cosmice, pe durata unei vieți omenești. Și genii precum da Vinci sau Albert Einstein nu ar mai fi fost smulși de moarte din opera lor, ci ar fi perfecționat știința pe o durată de timp imensă. În aceeași situație erau cercetările lui Thomas Briggs – molecule de memorie, care puteau garanta capacități maxime pînă la vîrste înaintate. Fantezia nu avea nici un fel de granițe.

Totuși, Donna trebuia să recunoască faptul că această multitudine de aspecte, benefice tuturor, aveau la bază un motiv simplu: purul egoism. Dorința de a nu-ți pierde viața. Acesta era motivul ei. Nicidecum altul.

Totuși, fascinația pentru acest proiect nu i-a orbit pe participanți în fața problemelor care urmau să apară sau care apăruseră deja, cînd doctorul Goldmann își începuse cercetările – răpirea subiecților din Sudan, ținerea lor în captivitate în laboratoarele subterane, experimentele pe oameni. Toate acestea fuseseră necesare, însă Donna le considera totuși cumplite.

Mai exista și întrebarea: Cine va profita de tratamentul de prelungire a vieții. Oricine? Cu siguranță că acest lucru ar amplifica problema suprapopulației, a lipsei de alimente și de spațiu. Și dacă tratamentul s-ar reduce la doar cîțiva subiecți, cine va fi ales? Care ar fi criteriile de selecție? Ar fi aleși cei avuți, care ar fi pregătiți să plătească un preț mare pentru tratament? Aveau bătrînii un avantaj în fața tinerilor? Sau trebuiau privilegiați cei care posedau cea mai mare probabilitate ca în viitor să fie de folos umanității, cei cu talente științifice, politicieni promițători, pacificatori?

Mai existau multe de clarificat, dar Donna era totuși conștientă că acum nu era momentul potrivit pentru dezbaterea punctelor dificile. Azi se adunaseră pentru o dezbarere științifică.

46

Lara Mosehni își mușca buza inferioară nervos, în timp ce pașii dinspre gangul pivniței se apropiau și un bărbat îndesat, cu părul cleios și o barbă nerasă de trei zile apăru în ușă. Sub cămașa încheiată pînă la piept, Lara remarcă părul des și un lanț de aur. Bărbatul arăta ca un traficant de droguri columbian tipic.

Intră serios în cameră.

– După cum observ, domnule Walsh, ați venit însoțit, spuse el. Mă enervați. Chiar foarte tare.

Privirea sa se opri asupra Larei, apoi trecu la Emmet.

– Veniți însoțit de o doamnă atît de drăguță în Jeddah și mi-o prezentați de abia acum?

Buzele lui formaseră un zîmbet larg. Tensiunea din cameră dispăru.

– Îmi cer scuze, spuse el. Dar ce ar mai fi viața fără distracție?

Lara era ușurată că bărbatul doar simulase furia. Se părea că mica piesă de teatru îi plăcuse și lui Emmet. Chipul său se relaxă.

– V-o prezint pe Lara Mosehni, spuse el. Lucrăm împreună. Lara, pot să ți-l prezint pe Hassan Gamoudi?

– Enchanté, Madame, spuse arabul. Sînt încîntat. Și acum, că ne-am cunoscut, să trecem la afaceri. Vă rog, luați loc.

Se așezară, și Gamoudi puse pe masă un plic.

– Ați aflat așadar unde i-au ascuns pe răpiții din Sudan? întrebă Emmet.

– Ai dreptate prietene. Am totul aici. Gamoudi arăta plicul. Unde aveți banii?

Tonul lui era prietenos, dar simultan vibra și o amenințare serioasă. Bărbatul era la fel de imprevizibil precum un animal sălbatic.

Emmet așteptă cîteva secunde, apoi răspunse:

– Nu avem banii cu noi. Să fiu mai concret, nu avem nici posibilitatea de a ne apropia de ei. Mai bine zis, am fost furați.

Îi povesti despre jefuirea contului elvețian. Lara îl privea neîncetat pe Gamoudi cu coada ochiului, dar nu putu să îi citească impresia de pe fața de jucător de poker.

– Credem că Assad nu i-a răpit doar pe sudanezi, ci și pe un prieten de-al nostru, îi explică Emmet. Dacă nu mă înșel, Assad i-a smuls cîteva informații și ne-a golit contul.

– Îmi vine să plîng, replică Gamoudi sec. Am avut niște cheltuieli la obținerea acestor documente. Și acum nu mi se pare că o să stau cu mîinile în sîn. Spuneți-mi un motiv pentru care să nu vă ucid pe dumneavoastră și pe însoțitoarea dumneavoastră și să vă îngrop în deșert.

– Pentru că nu sînteți prost.

Lara se miră de stilul arogant al lui Emmet. Ea era atît de nervoasă, încît de abia mai putea sta liniștită pe scaun. Gamoudi avea nevoie doar de o mișcare a mîinii pentru a-și duce la bun sfîrșit amenințarea.

Bărbații se priveau peste masă. Tensiunea din încăpere era atît de mare, încît putea fi aproape atinsă cu mîna.

– Vă propun o afacere, spuse Emmet. Îmi înzecesc oferta, dacă mai așteptați pînă cînd îmi primesc banii. Pentru conținutul plicului nu veți primi două sute cincizeci de mii de dolari, ci două milioane jumătate.

Gamoudi îl privi atent. Apoi împinse, fără a scoate un cuvînt, plicul pe masă. Emmet îl luă, îl deschise și scoase un teanc de poze.

– Întîi m-am interesat dacă Harmattan-ul este ancorat în apropierea al-Quz-ului, dar nu a fost cazul, spuse Gamoudi. De aceea m-am adresat unei persoane care lucrează pentru armata americană. Un băiat de încredere, care de ceva vreme stă pe lista mea de corupți. De la el am primit aceste imagini. Sînt pozele unui satelit de supraveghere american.

Emmet îi arătă Larei prima poză. Nu se vedea nimic altceva decît o mică pată gri pe un fundal negru. În colțul din dreapta jos era însemnată data zilei precedente și ora: 5:42.

– Pata aceea este vasul, spuse Gamoudi. Nu a fost greu de detectat. Noaptea trecută a existat un singur vas de această mărime care a părăsit portul din Aqiq.

Lara primi de la Emmet următoarea poză. Pata se afla pe o linie de forma unei secere, între o suprafață neagră ca smoala, pe partea stîngă, și o formă nedefinită pe partea dreaptă.

– Acesta este țărmul arabic, explică Gamoudi. Harmattan nu a acostat ieri-dimineață în nici un port important, ci într-un golf, la aproximativ cincizeci de kilometri sud de al-Quz. O zonă extrem de părăsită. Următoarele poze sînt mărite.

Emmet așeză pozele pe masă, pentru ca toți să le poată vedea. Iahtul avea o mărime considerabilă acum, deși zoomul puternic îl făcea neclar, iar Lara putu să remarce cîteva detalii, nu doar conturul scheletului vasului și construcția, ci și puncte mici, închise la culoare, a căror poziție se modifica de la o poză la alta.

– Sînt oameni? întrebă ea.

Gamoudi aprobă.

– După cum vedeți, lasă barca de salvare în apă și încarcă lăzi în ea.

– În care transportă persoanele răpite, spuse Emmet. Și acesta este, cu siguranță, serviciul de preluare.

Arătă două patrulatere întunecate, care, în colțul drept, se apropiau de golf, deci dinspre uscat – camioane care-și croiau drumul. Următoarele poze prezentau încărcarea camioanelor.

Emmet scoase ultima poză din plic.

– Acesta este returul convoaielor, comentă Gamoudi. Extrem de plictisitor. Două camioane care conduc prin pustiu, pe drumuri pline de nisip și pe străzi înguste de țară.

Emmet răsfoi cu două degete pozele și ajunse la aceeași concluzie. Puse teancul neinteresant de poze înapoi în plic și împrăștie ultimele cinci poze pe masă.

– Aici se încarcă camioanele din nou, spuse Gamoudi. Aceasta este locuința șeicului Assad din al-Quz. După cum observați, camioanele trec de intrare și intră în curtea palatului. Aici se opresc și bărbații cară lăzile în această clădire. Indică locul. De aici li se pierde urma. Dar cred că din acest lucru se înțelege că persoanele răpite se mai află în interiorul palatului.

Emmet aprobă pierdut în gînduri.

– Nu pentru mult timp, spuse el încet. Deoarece îi vom elibera.

47

Senatorul Bloomfield fusese dus din nou în camera sa. Ceilalți îl invitară pe doctorul Goldmann la un tur de laborator pentru a-și face o părere despre ultimele evoluții ale proiectului.

– Înainte de a vă arată modificările pe care le-am făcut de la ultimul eșec, vreau să vă ofer o degustare a viitorului proiectului nostru, spuse Goldmann în drum spre trepte. Cercetări care acum se găsesc într-un stadiu incipient, dar care, cîndva, ne vor permite să ajungem la vîrste mai înaintate de opt sute de ani. Poate ne vor permite într-o zi chiar să trăim veșnic.

Prima oprire fusese într-o încăpere spațioasă, învăluită într-o lumină albăstruie, care se găsea în aripa stîngă a palatului, la o adîncime de aproximativ trei metri sub pămînt. Pe pereții laterali erau multe acvarii de diverse mărimi. Cele mai multe aveau corali de diferite culori și pești colorați – cu toții aduși din Marea Roșie. Totuși, Donna știa că peștii și coralii foloseau doar la simularea unui mediu cît mai natural posibil pentru subiectul principal al acestui laborator: caracatițele.

Donna privi cu atenție acvariul de mărimea unui om din partea ei stîngă. În mijloc se afla un recif bizar, cu multe nișe de forma unor cavități, în care se adăpostiseră animale. Printr-o crăpătură orizontală se puteau observa tentacule ieșind precum degetele, care presau o ușă glisantă. La umbra unei stînci suspendate se aflau mai multe trupuri roșiatice încolăcite.

Aproape cu teamă, Donna le urmări și pe celelalte prin gangul cu jocuri de lumini sclipitoare. Nimeni nu scoatea un cuvînt. Pașii lor se auzeau destul de tare.

Ajunseseră la locul de lucru, compus din mai multe computere așezate în cerc, care scoteau sunete înăbușite. În mijlocul spațiului cu computere se aflau mai multe mese de lucru. Pe una dintre ele se afla o trusă completă pentru operații – bisturiu, clești și altele. Lîngă ea, pe o altă masă de crom se afla o caracatiță lungă de o jumătate de metru, întinsă într-un pat de apă înalt de douăzeci de centimetri.

– Animalul se află încă în stare de narcoză, spuse doctorul Goldmann. A fost operată chiar cu o oră în urmă. Aici se mai pot vedea cusăturile.

Le indică pe corpul în formă de sac al caracatiței. Chiar deasupra ochiului, Donna observă o mică rană, dreaptă, care fusese frumos cusută.

– Experimentele noastre pe caracatițe sînt deschizătoare de drumuri, spuse Goldmann. Această femelă a depus ouă cu două zile în urmă. A depus aproximativ 150 000 de ouă și a preluat grija lor. Dacă am fi lăsat natura să-și urmeze cursul, femela nu ar mai fi mîncat nimic. Ar fi îmbătrînit repede și, la cîteva zile după apariția puilor, ar fi murit. Acest proces este valabil la toate femelele caracatiță – o moarte domoală, sfîrșitul, de îndată ce o nouă ființă ia naștere.

Își lăsă cuvintele să-și facă efectul un moment, apoi continuă.

– Am descoperit cu ajutorul experimentelor noastre și cauza: două glande hormonale, care sînt așezate în spatele ochilor. Glandele pineale. Prin simpla îndepărtare a acestei glande se împiedică moartea acestor animale după depunerea ouălelor, deoarece sistemul lor de sinucidere lipsește. Caracatițele operate de noi încep să se hrănească din nou și trăiesc în medie de șapte ori mai mult decît cele din natură. Între timp, am descoperit și la masculi aceleași glande. Mai există și alte organisme care posedă același mecanism de distrugere proprie. La viermele filiform și la musculița de oțet genele morții se activează în ADN, într-un anumit moment. Am reușit deja să distrugem gena responsabilă pentru moartea bruscă a celulelor. Rezultatul a fost o prelungire însemnată a vieții. Trebuie să aflăm dacă și

organismul uman posedă aceeași genă de autodistrugere. Deja este cunoscut că oamenilor cărora le lipsește segmentul de genă E4, ajung la bătrînețe extrem de sănătoși și plini de viață. Experimentele mele pe bătrînii din Wad Hashabi au confirmat aceste teorii. Nici unul dintre bătrîni nu poseda gena, acesta fiind unul dintre motivele longevității acestui sat, sînt sigur de acest lucru. Această caracteristică se transmite de la o generație la alta. Îmi imaginez că se mai ascund și alte gene ale morții în ADN-ul uman. Dar pînă cînd acestea vor fi localizate, vor mai trece cîțiva ani, după cum am precizat.

Părăsiră acvariul și intrară în complexul principal al zonei de cercetare. Doctorul Goldmann își conduse mica grupă într-un labirint bine iluminat, care mirosea a dezinfectant. Deși Donna mai fusese aici, își pierdu orientarea repede.

Trecură print-o ușă dublă cu canaturi, traversară un laborator rotund și ajunseră într-o garderobă în care se îmbrăcară cu haine de laborator sterile. De aici, se îndreptară spre o încăpere mică, plină de crom, albă, care amintea de o sală de operație.

În mijlocul camerei se afla Anthony Nangala, legat de pat. De îndată ce îi auzi pe nou-veniți încercă să se uite în direcția lor, dar capul său era ținut de o aparatură monstruoasă, astfel încît nu putea să-și miște decît ochii. O limitare a puterii unui bărbat condamnat la nemișcare totală. Imaginea sa era terifiantă și o îndureră pe Donna. Deși știuse deja că Anthony fusese capturat de oamenii lui Assad – nu știa cu ce scop însă.

Înconjurată de ceilalți, Donna se apropie de pat. Cînd bărbatul de culoare o recunoscu, fața lui se înăspri.

– Trădătoareo, spuse el. Sper că există un motiv bun pentru a explica ceea ce îmi faci!

Mușchii gîtului i se întinseră ca și cum se opunea înlănțuirii aparatului care îi fixa capul.

– Nu trebuie să vă obosiți, spuse doctorul Goldmann cu o voce aproape hipnotică. Acest lucru poate să dea peste cap rezultatele experimentului. Relaxați-vă, altfel va trebui să vă fac o injecție.

Ochii plini de ură ai lui Nangala erau încă ațintiți asupra Donnei, dar realiză că-și consuma forța. Musculatura gîtului i se încordă din nou.

– Pentru asta vei fi arsă în iad, strigă el.

„Da, se gîndi Donna, poate. Dar în multe, multe sute de ani."

Doctorul Goldmann acționă un comutator și patul lui Nangala se mișcă încet. Cînd ajunse într-un unghi de optzeci de grade, se opri.

– Poziția de lucru ideală, comentă el și se așeză în spatele lui Nangala. Apoi le spuse celorlalți: Veniți lîngă mine. De aici veți putea urmări intervenția mai bine.

Donna se așeză în spatele doctorului și privea „coroana" de pe capul lui Nangala, un mecanism pe care Goldmann îl utiliza și la tratarea pacienților care sufereau de Alzheimer. Baza era alcătuită dintr-un cerc de aproximativ trei centimetri, care era așezată adînc pe frunte, stînsă cu șuruburi de tîmplă.

– Mai bine zis, explică doctorul Goldmann, șuruburile ascuțite străpung pielea, astfel încît să atingă oasele.

În acest mod putea fi împiedicată alunecarea coroanei, o presupunere indispensabilă pentru intervenția planificată de el.

– Am măsurat capul bărbatului cu ajutorul unei tomografii computerizate și am poziționat deja suportul, spuse Goldmann.

Arătă spre o măsurătoare de metal, îndoită, de lățimea unui deget, care era montată pe o șină pe frunte și cu un fel de antenă arcuită spre spate, peste craniul lui Nangala. La capătul antenei se afla un inel de ghidaj pentru orientarea unghiurilor necesare aparatului în timpul operației. Era vorba despre un burghiu, al cărui vîrf se vedea pe un loc ras de pe ceafa lui Anthony.

Goldmann apăsă un buton. Burghiul se puse zgomotos în mișcare. Donnei i se ridică părul de pe ceafă cînd distanța dintre burghiu și pielea capului se micșoră. Putea să simtă frica lui Nangala. Pentru nimic în lume nu și-ar fi dorit să fie în locul lui. Dar trebuise el să se amestece în treburi care nu-l interesau!

– Veți primi un impuls dureros, îi spuse Goldmann lui Nangala. Nu pot să vă fac, din păcate, nici o anestezie, deoarece trebuie să

rămîneți perfect conștient în timpul intervenției. Dar vă asigur că durerea va trece repede.

Anthony Nangala strînse din pumni în timp ce burghiul se fixă, dar nu scoase nici un sunet. Puținul sînge care îi curse în timpul operației fusese îndepărtat de Goldmann cu un tampon steril.

După un minut, burghiul își reluă poziția. Lăsă o mică gaură rotundă în zona tîmplei.

– Acum urmează intervenția propriu-zisă, continuă doctorul Goldmann, în timp ce întindea un tubuleț de metal în inelul de ghidare. Prin acest tub voi ghida o canulă în creierul pacientului nostru, pentru a putea manipula hipotalamusul. Acesta este poziționat dedesubtul creierului mare – undeva deasupra nasului – și este responsabil pentru o serie de funcții ale corpului, ca, de exemplu, pentru starea de veghe și starea de somn, pentru tensiunea arterială, pentru schimbul de hidrogen și pentru multe altele. Chiar și pentru menținerea temperaturii constante a corpului. Hipotalamusul are grijă ca temperatura corpului nostru să fie păstrată la 37 grade Celsius. Tocmai de aceea este el extrem de interesant pentru cercetările noastre.

Împinse un ac lung de treizeci de centimetri prin țeavă exact în gaura făcută de burghiu.

– Tomografia computerizată a calculat în așa fel drumul canulei, încît să nu afecteze nici una dintre părțile creierului responsabile pentru supraviețuirea pacientului, explică Goldmann.

Se întoarse spre Nangala.

– Vă promit că de acum înainte operația va decurge într-un mod plăcut pentru dumneavoastră. Creierul uman nu este sensibil la durere. În orice caz, canula poate să afecteze vreun nerv. De aceea, voi pătrunde în creierul dumneavoastră foarte încet. Vă rog să îmi spuneți de îndată dacă veți simți o senzație de surzenie sau dacă simțiți că vă este afectată vederea.

Porni computerul. Pe ecran apăru imaginea din profil a creierului lui Anthony Nangala. În partea stîngă sus, exact deasupra meningelui lumina un punct roșu.

– Acesta este vîrful canulei, explică doctorul Goldmann. Un minitransmițător trimite un impuls, care este primit de coroană și apoi transmis mai departe calculatorului. Prin această metodă putem să urmărim cu precizie traseul acului. Străpung meningele și pătrund în creierul mare.

Roti cu grijă printre degete capătul superior al canulei, în timp ce creștea valoarea aerului din ac. Donna observă pe monitor cum punctul iluminat urmărea o linie trasată – traseul stabilit. Vîrful acului înainta rapid în regiunea din spatele ochilor. Acolo era adăpostit hipotalamusul, colorat în galben, legat de hipofiză, lipit de spatele meningelui.

Privirea ei se opri asupra lui Anthony Nangala, care își mișca neîncetat degetul. Avea lacrimi în colțurile ochilor, dar încă nu scosese nici un sunet.

Canula ajunse fără complicații la țintă. Cînd punctul roșu se află exact deasupra hipotalamusului, doctorul Goldmann strînse șurubul și fixă astfel acul. Într-un final, uni capătul superior cu un furtun gros din plastic transparent, care ducea la o consolă așezată pe perete.

– Ceea ce vedem acum a fost testat doar pe maimuțe, spuse Goldmann. Temperatura corpului a scăzut cu trei grade Celsius. La maimuțe acest lucru cauzează o încetinire a funcțiilor biologice ale corpului – și a procesului de îmbătrînire. Pînă acum nu mi-au apărut nici un fel de reacții negative, dar ne mai lipsește valoarea experienței.

– Nu există altă posibilitate de a scădea valoarea temperaturii corpului omenesc? întrebă Donna.

– Din păcate nu, răspunse Goldmann. Tastă ceva la computer, rezultînd o scurgere a unui lichid prin tubul de plastic. Pentru încetinirea procesului de îmbătrînire, funcția hipotalamusului trebuie reglată din nou. Acest lucru se întîmplă prin creșterea concentrației ionilor de calciu. Exact asta fac eu acum.

Thomas Briggs, care stătea lîngă Donna, păru puțin dezamăgit.

– Mi-e greu să cred că senatorul Bloomfield o să accepte de bunăvoie o asemenea operație, spuse el.

– Nu trebuie, răspunse Goldmann. Experimentul pe hipotalamus se comportă precum investigarea genelor morții la oameni: studiem, dar sîntem încă la început. Prelungirea promisă a duratei de viață de opt sute de ani se poate efectua chiar astăzi printr-o altă metodă. Gura i se schimonosi într-un zîmbet rece, tipic. Aveți încredere în mine.

48

Lara era încîntată să părăsească ferma dărăpănată. Aerul rece o liniștea treptat. De îndată ce Emmet îi spuse traficantului de arme că nu putea să plătească pentru informații, Lara văzu deja vulturul făcînd cercuri deasupra ei.

– Hei!

Vocea venea din spate. Lara și Emmet se întoarseră. Pe verandă stătea Hassan Gamoudi.

– Dacă se va dovedi că m-ați înșelat cu banii, o să vă găsesc, strigă el după ei. Oriunde. Nu uitați acest lucru.

Rîse, dar Lara nu se îndoi că amenințarea nu era reală. Nu avea acum doar Interpolul pe urmele ei, ci și un traficant de arme.

– Poți să îmi spui de ce m-ai lăsat atît timp singură, îi șopti lui Emmet, care dispăruse împreună cu Gamoudi mai bine de o jumătate de oră din pivniță.

Pentru nervii Larei, și așa întinși, acest lucru fusese oricum, dar nu benefic. Cînd Emmet se întoarse, căra un geamantan de aluminiu, pe care îl purta și acum în mînă.

– Am fost cu Gamoudi într-unul din depozitele sale, răspunse el. Ne-am ocupat de echipament.

Geanta era prea mică pentru arme.

– Echipament, repetă Lara.

– Pentru o spargere. Șperaclu, tăietor de sticlă, decodor pentru alarme, așa ceva.

– Nu cred că putem pătrunde în palatul lui Assad în acest mod.

– Nici eu. Doar în biroul lui Omar Larbi.

Șoferul lui Gamoudi nu îi ducea înapoi la Jedah, ci la Mecca, unde locuia Larbi.

– Gamoudi ne-a dat adresa, spuse Emmet. Nu a fost dificil, doar un clic pe internet a fost de ajuns. Larbi este un arhitect celebru aici.

Lara aprobă. Omar Larbi construise palatul lui Assad. El se ocupase și de anexe – de exemplu laboratorul caracatițelor, care, după toate probabilitățile, se afla sub grădina palatului. Lara investigase singură toate astea. Sperau să găsească acolo planurile de construcție ale palatului. Era clar că Emmet dorea să-și facă o imagine a interiorului palatului și să cunoască teritoriul dușmanului, pentru a pune la cale un plan de eliberare.

Era aproape miezul nopții cînd doctorul Goldmann termină turul laboratoarelor. Donna se simțea ușurată că, după operația lui Anthony Nangala, nu le mai prezentase detalii sîngeroase, ci se limitase la prezentarea spațiilor și a echipamentului lor.

Nangala nu-i mai ieșea din cap. Experimentul fusese oribil, ca de altfel toate experimentele lui Goldmann, dar Donna se rezumase pînă acum la citirea rapoartelor scrise. Și ororile răpirii subiecților. A fi realmente de față și a vedea cu proprii ochi cum un subiect neajutorat era luat drept obiect de știință – ca să nu mai punem la socoteală și că subiectul era o persoană cunoscută – era altceva. Un fior de gheață îi trecu prin spate.

Anthony Nangala intrase din întîmplare în proiectul Goldmann. Dorea, de fapt, să-i prindă pe traficanții de sclavi din Sudan. Dar, în urma investigațiilor sale, ajunsese în Wad Hashabi, satul din care, de luni de zile dispăreau oameni. Spionase zona de acolo cu aproape două săptămîni înainte ca Matt Leclerc și adjutanții săi să înceapă din nou vînătoarea. Observaseră că ceva nu era în regulă și se deciseseră să-și amîne acțiunea cu cîteva zile. Pentru a împiedica o nouă surpriză, patru dintre ei îl urmăriseră pe Anthony Nangala pînă la New York, îl răpiseră și îl aduseseră aici.

Sub influența drogurilor adevărului, Nangala le povestise tot ce știa despre proiectul Goldmann. Mult nu știa. Pînă la răpirea sa

crezuse că avea de-a face cu o bandă normală de răpitori. În afară de asta, le povestise și despre Ordinul Sabia Crestată. Precizase și numele Donnei. Cînd Assad o informase, instantaneu, situația îi devenise clară: cînd un membru al ordinului dispărea fără urme, ceilalți urmau să-l caute pînă cînd aflau ce s-a întîmplat exact cu el. Cu alte cuvinte: mai devreme sau mai tîrziu, ordinul ar fi aflat de proiectul Goldmann.

Exista doar o singură soluție pentru rezolvarea acestei probleme: ordinul trebuia distrus. Așa că Donna îl rugă pe Assad să trimită un elicopter de luptă în Scoția, pentru a incendia castelul Leighley în timpul întîlnirii. Promise, în schimb, să investească în proiect o parte considerabilă din averea ordinului, deoarece situația financiară a lui Assad, rezultată din rapoartele ziarelor, nu era una dintre cele mai bune. Greutățile lumii științifice îi dăduseră de furcă în ultimii ani. De aceea își căutase alți investitori.

Gîndul la surorile și frații ei morți îi dădeau palpitații la inimă. În același timp, știa că nu existase altă soluție. Ordinul nu ar fi acceptat niciodată acțiunile proiectului Goldmann. Mult prea mulți nevinovați au avut de suferit sau chiar au murit în numele științei. Dar suferința și moartea altora erau pentru Donna șansa de viață. Deși avea doar cincizeci și unu de ani, simțea deja sfîrșitul apropiindu-se. Părinții ei muriseră amîndoi la cincizeci și patru de ani din cauza unor probleme de inimă. Durata scurtă de viață era o caracteristică a generațiilor familiei ei. Era în genele lor. Donna se apropia cu pași repezi de moarte. Dar se simțea încă prea tînără ca să moară.

Cînd se întoarse în cameră și se aruncă în pat, își zise că succesul științei presupune o anumită lipsă de interes față de cei din jur. Nu era singura care urma să profite de pe urma proiectului.

Totuși, fusese chinuită de scrupule întreaga noapte.

Dimineața, cînd se trezi, se simți istovită. Imaginile operației craniene suportate de Anthony Nangala îi mai dansau insistent în fața ochilor. Ar fi dat orice să-și poartă șterge această imagine din minte. Reuși, în apa caldă a băii, să se mai destindă. La micul dejun, vechiul ei prieten Thomas Briggs veni lîngă ea.

– Pari căzută pe gînduri, spuse el.

– Sînt doar obosită.

– Ai dormit rău.

– Da. M-am gîndit neîncetat la ziua de ieri.

– Regreți că te-am implicat în acest proiect?

Se uită la Briggs și oftă. De-a lungul a mai mult de douăzeci de ani, între ei se crease o relație bazată pe încredere. Donna știa totul despre el, și invers. Cînd se întîlneau, purtau discuții despre bătrînețe și moarte, asta deoarece făcea parte din domeniul de activitate a lui Briggs. În timpul uneia dintre aceste discuții, în urmă cu aproximativ trei ani, Briggs o întrebase dacă era pregătită să își vîndă sufletul pentru a-și prelungi viața. La început crezuse că era doar un joc. Totuși, cînd el îi povesti că lua parte la un proiect de cercetare, Donna realiză că se afla cu siguranță în fața celei mai dificile decizii din viața ei. O lună întreagă meditase, apoi acceptă. La scurt timp, fusese cooptată în proiect.

– Nu regret nimic, spuse Donna. A trebuit să mă decid și exact asta am și făcut. Atîta doar că, spre deosebire de tine și de doctorul Goldmann, eu nu am nimic de a face cu operațiile. Acest lucru mă lovește direct în inimă.

– Bineînțeles. Dar crede-mă că în două sute de ani o să uiți.

La ora zece se întîlneau toți în sala răcoroasă de conferințe. De undeva se auzea zgomotul instalației de aer condiționat.

Donna stătea lîngă Thomas Briggs, iar șeicul Assad, Sergej Ljuschkin și senatorul Bloomfield, de cealaltă parte a mesei. Doctorul Goldmann luase loc în capul mesei.

– Vreau să comunic, în această dimineață, programul zilelor următoare, spuse el. Turul nostru de ieri nu a avut nici o legătură cu acest lucru. După cum am precizat, ceea ce ați văzut ieri poate fi viitorul proiectului nostru, și, în cel mai fericit caz, ne poate aduce viața veșnică. După situația actuală, doar opt sute de ani ar fi în discuție.

– Îmi ajunge, cel puțin pentru început, adăugă senatorul Bloomfield nerăbdător. Vă rog să ne povestiți. Cum doriți să readuceți vitalitatea în oasele mele bătrîne?

– Înainte de a vă răspunde la întrebare, doresc să vă arăt ceva, spuse Goldmann.

Apăsă cîteva butoane ale telecomenzii care era așezată în fața lui pe masă. Jaluzelele cu lamele acoperiră fereastra și un diaproiector vechi proiectă o imagine pe peretele de pînză de la capătul mesei.

Imaginea era împărțită în două și amintea de poza unui pușcăriaș. Prezenta un bătrîn de culoare, din față și din profil. Nu era îmbrăcat decît într-un șort. Riduri adînci îi brăzdau fața; era chel și încovoiat. Donna presupunea că era vorba de una dintre persoanele răpite din Wad Hashabi. Satul sudanez era atît de interesant pentru Goldmann întrucît acolo trăiau neobișnuit de mulți bătrîni. Wad Hashabi era o insulă înconjurată de un golf. Mulți dintre locuitori își petrecuseră întreaga viață acolo, aproape nici un străin nu se mutase aici. Gena longevității o transmiseseră de-a lungul multor generații. Satul era pentru cercetătorii din domeniul geriatriei un Eldorado.

– Nimeni nu știe ce vîrstă are bătrînul, nici măcar el. Credem că are în jur de nouăzeci. Domnule senator, vă rog să priviți cum funcționează tratamentul nostru asupra corpului omenesc.

Apăsă iar un buton de la telecomandă. Proiectorul prezentă o altă imagine pe peretele de pînză: același bărbat, lucru evident, dar ridurile, în comparație cu imaginea anterioară, se diminuaseră vizibil. În afară de acest lucru, bărbatul nu mai era atît de încovoiat, iar scalpul său, înainte chel, avea acum părul grizonat. Bărbatul părea a fi acum de șaizeci de ani. Bloomfiled era vădit impresionat.

– Metoda noastră acționează pe două planuri, spuse doctorul Goldmann. Ceea ce vedeți dumneavoastră aici este rezultatul primei faze, faza de revitalizare. Scopul ei este de a înlătura semnele bătrîneții. Din păcate se aplică într-o arie restrînsă. Nu îi mai putem face tineri. Dar cred că rezultatul vorbește de la sine.

– Firește, comentă Bloomfield. Ce aveți de gînd să faceți cu mine în această fază, doctore?

– Vom înlătura apariția procesului organic de îmbătrînire printr-o serie de măsuri, de exemplu alimentarea cu vitamine.

– Toată viața mea am mîncat legume. Nu m-au ajutat cu nimic. De altfel, nu vreau să cred că am plătit zece milioane de dolari pentru a fi îndopat cu portocale.

– Vitaminele se vor descompune mai departe ca regeneratori, replică Goldmann, fără a ține cont de tonul sarcastic al lui Bloomfield. Cel mai bine funcționează unul dintre preparatele de vitamina E, un foarte bun revitalizant. Pe lîngă vitamine vi se vor administra și hormoni, care acționează asupra glandei timus.

– Nu am știut pînă acum că am o astfel de glandă. La ce folosește ea?

– Asigură rezistența corpului dumneavoastră. Din păcate, funcțiile ei scad la maturi din ce în ce mai tare. Terapia noastră cu hormoni va intensifica funcționalitatea timusului și implicit va întări și rezistența dumneavoastră. De fapt, nu este vorba doar de prelungirea vieții cu cîteva sute de ani, ci de a petrece această perioadă în condiții normale, activ atît fizic, cît și psihic. De aceea, am introdus în această primă fază și un tratament cu celule noi. Nu una normală, ci una care pune în umbră toate celelalte metode utilizate pînă acum. Nu doar că veți arăta cu mult mai tînăr, precum persoana din imagini, ci vă veți simți tînăr. Organele dumneavoastră interne vor funcționa mai bine, țesutul dumneavoastră muscular se va restructura, structura osoasă va fi mai flexibilă. În paralel, la scurt timp după administrarea tratamentului cu celule tinere, procedura trece în al doilea stadiu, faza de întîrziere. În această fază, starea fizică revitalizată este stabilizată și procesul de îmbătrînire este încetinit.

Făcuse o mică pauză înainte de a da explicații mai detaliate.

– O celulă umană poate să se împartă în exact cincizeci de părți, după care moare. Acest fenomen se numește „efectul Hayflick", după cel care l-a descoperit. Moartea subită a celulei se produce deoarece ADN-ul se scurtează la fiecare divizare. Așteptă impresia lui Bloomfield pentru a continua: Cromozomii umani au la capăt un fel de capă. Ea este compusă din repetarea unei anumite baze, care protejează AND-ul de descompunerea stofei. Această capă are rol de protecție. La fiecare divizare ea se dezintegrează și apoi se reconstruiește. La celulele mature, baza se descompune din ce în ce

mai tare. Protecția se destramă. După a cincizecea divizare, capa este atît de deteriorată, încît ADN-ul se alterează. Informațiile ereditare din celule nu mai pot fi citite. Drept consecință, ele mor. Am găsit totuși o soluție care permite celulelor umane să se divizeze în aproximativ cincizeci de părți, fără probleme, mai bine zis: să îmbătrînească mai încet.

Bloomfield aprobă. Pe fața sa se oglindea triumful unui bărbat care era pe punctul de a-și îngenunchea destinul.

– Ce mai așteptăm? întrebă el. Nu mai am răbdare.

49

Anthony Nangala stătea într-o cameră mică în care mirosea a dezinfectant și privea în gol tavanul. Nu se prea putea mișca. Încheieturile mîinilor și ale picioarelor erau prinse cu manșete de piele, care erau legate de pat cu lanțuri de oțel. Avea mult mai mult spațiu decît ieri, în timpul operației.

Se simțea bine din punct de vedere fizic. Nu-și mai simțea degetele de la mîini și picioare înțepenite, dar poate acest lucru se datora faptului că nu se putea odihni. Nici rana de la cap nu-l mai durea. Simțea pulsări la tîmplă, dar nimic mai mult. Ca boxer la categoria grea trăise și altele mult mai urîte.

Se simțea însă rău din punct de vedere psihic. Intervenția de ieri a fost o experiență decisivă a vieții sale. Neputința lui, panica pentru ce se va putea întîmpla, faptul că nu știa ce făcea doctorul Goldmann – toate îl aduseseră în pragul nebuniei. La aceste trăiri se mai adăuga și dezamăgirea că Donna Greenwood – una dintre puținele persoane în care el avusese încredere – îi trădase. Poate mai erau implicați și alți membri ai ordinului. Dezamăgirea era profundă.

Nangala auzi cum se deschide ușa.

– Bună ziua.

Era tînara palidă, care îl tratase ieri după ce fusese scos din celulă. Pielea ei părea azi și mai transparentă. Îi era evident că femeia – conștient sau inconștient – își ferea privirea. Totuși, vedea ceva în ochii ei care îi dădea speranțe: căldură. În această catacombă fără ferestre ea părea singura care mai avea suflet.

– Ce faceți?

Era mai mult decît o stupidă întrebare de rutină. Ceva din vocea ei lăsa de înțeles că era realmente interesată de starea lui.

– Cînd vă văd pe dumneavoastră, mult mai bine.

Rîse timid, dar nu continuă. În schimb, își scoase un termometru dintr-un sertar.

– Deschideți gura, spuse ea.

Nangala o ascultă și ea îi împinse termometrul sub limbă.

– Cum vă cheamă? întrebă el cu termometrul în gură.

– Reyhan. Reyhan Abdallah.

– Eu sînt Anthony.

Rîse și se uită cu o lanternă la ochii bărbatului.

– Anthony? Un nume frumos.

Nangala dori să protesteze, dar ea-l întrerupse.

– Țineți-vă gura închisă, știu cum vă cheamă.

După cîteva secunde, termometrul începu să scoată niște sunete.

– 34,2 grade Celsius, constată femeia. Se pare că intervenția de ieri a avut succes.

Apăsă pe pedala de la patul lui Anthony și îl împinse într-un gang sterilizat, luminat de un neon. Ieșiră pe o ușă, aflată după colț, și ajunseră într-o încăpere care ieri folosise drept sală de operație. Într-o parte se aflau alte instrumente de tortură. Brusc, Nangala simți din nou cum îi creștea panica. Coșmarul continua.

Înainte de a apuca să spună ceva, femeia părăsi încăperea. Instinctiv, Nangala dori să o urmeze, dar faptul că era legat îl opri. Îl cuprinseră mînia și disperarea.

Auzi apoi pași pe hol, apoi un zgomot la ușă.

– Mă bucur că sînteți aici... spuse el ușurat.

Apoi observă că în cameră nu era Reyhan Abdallah, ci doctorul Goldmann.

– Vă bucurați de compania mea? întrebă omul de știință cu un zîmbet înfumurat pe buze. Foarte bine. Mă temeam că mi-ați luat comportamentul în nume de rău.

Ironia și batjocura îl făcură pe Anthony Nangala să-și încordeze pumnii. Dacă nu ar fi avut cătușele puse, ar fi sărit din pat la beregata acestui nebun. Dar în aceste condiții nu putea să facă nimic.

Goldmann își trase un scaun și se așeză lîngă patul lui Nangala. Apoi apropie o masă pe care erau pregătite deja cîteva injecții. Erau înșiruite paralel. Precizia cu care erau așezate îi dădeau fiori lui Anthony. În acest laborator, nimic nu era lăsat la voia întîmplării. Ce avea de gînd Goldmann să facă cu ele va afla în curînd.

Goldmann dezinfectă un loc din palma lui Nangala și introduse o canulă cu o perfuzie care conținea un lichid transparent. Apoi îi făcu o injecție în braț.

– E doar un relaxant muscular, îi explică el. Ca să vă mai destindeți puțin. Terapia mea acționează mai bine pe un corp relaxat.

Nangala simți într-adevăr după cîteva secunde cum spasmele musculare dispărură. Totuși, frica din capul său rămase, chiar crescuse în intensitate. Era la dispoziția lui Goldmann.

În timp ce doctorul își continua tratamentul, îi explica ce făcea: injecțiile și infuziile conțineau un număr mare de vitamine și hormoni. În cursul acelei zile, Anthony Nangala va fi tratat cu celule tinere.

Cu alte cuvinte:

– Parcurgeți complet prima etapă a terapiei mele, spuse Goldmann. Exact ca și senatorul Bloomfield, pe care l-am tratat acum cîteva minute. Cu operația de ieri, sînteți chiar cu un pas înainte. Puteți să fiți prima persoană care ajunge la vîrsta de o mie de ani.

Anthony Nangala nu mai înțelegea lumea aceasta.

– De ce faceți asta? întrebă el.

– E atît de greu de ghicit?

– Cercetare?

– Vă vom lua regulat probe de organe pentru a vedea cum se manifestă terapia mea, avînd în vedere scăderea temperaturii corpului.

„Probe de organe!“ Cuvîntul îi răsună ca un ecou în cap. Nu putea înțelege ce însemna acest lucru în opinia lui Goldmann.

– Chiar dacă terapia dumneavoastră reușește, lucru de care mă îndoiesc, spuse el, chiar credeți că stau la dispoziția cercetărilor dumneavoastră o mie de ani?

„Ce credea nebunul ăsta de cercetător? Că el, Nangala, îi va pupa picioarele în semn de recunoștință? De îndată ce va ieși de aici va avea grijă ca Goldmann și toți ceilalți care lucraseră cu el să ajungă în spatele gratiilor."

– Mă tem că nu aveți de ales, răspunse Goldmann rece. Sînteți prea important pentru știință ca să ratez un asemenea lucru.

Trecuseră cîteva secunde pînă înțelese. Simți cum îi urcă sîngele la cap.

– Vreți să mă țineți prizonier o mie de ani?

Goldmann rîse.

Reyhan Abdallah se simțea slăbită, cu mult mai slăbită decît în ultimele zile. De cînd începuse să lucreze din nou aici, simțea cum își pierde puterile.

De aceea, făcuse o pauză de aproape un an pentru a se menaja și a se reface. Din păcate nimeni nu crezuse cu adevărat că ea va mai părăsi vreodată spitalul. Totuși, luptase din greu și ieșise învingătoare, cel puțin în această rundă. Dar întunericul era învelit în ceață.

Se luptă cu lacrimile și își îndepărtă disperarea.

„Nu renunța", se încurajă ea. Dar acest lucru nu era ușor, fiecare mișcare însemna un efort și cea mai mică mîncărime a nasului îi inducea teama de moarte. Virusul HIV, care se dezlănțuise de opt ani, părea că dorea să o domine, poate pentru ultima dată. Simți cum începe să tremure.

Dar, atît timp cît făcea parte din echipa lui Goldmann, exista totuși un dram de speranță. Nu doar pentru ea și pentru soțul ei care era și el infectat, dar și pentru fiul lor, care se născuse cu acest virus. Reyhan Abdallah nu dorea să trăiască sute de ani. Unicul ei scop era acela de a ajunge la o bătrînețe normală. Dorea să-și vadă fiul crescînd și să aibă mai mult timp pentru a-i ierta soțului ei escapadele fatale. Își mai dorea copii, într-o zi chiar și nepoți. Și exact acest cadou l-ar fi făcut tuturor persoanelor infectate cu HIV:

speranța într-o viață normală. Acesta era motivul pentru care se angajase aici.

Doctorul Goldmann, care o angajase ca asistentă de laborator, știa de boala ei. Îi comunicase de la început că cercetările sale i-ar putea vindeca și pe cei infectați cu acest virus. Prin capacitatea îmbunătățită de divizare a celulelor, se încetinește extinderea imunității celulare scăzute și, implicit, avansarea bolii. Considera că durata de viață putea fi situată între cincizeci și optzeci de ani.

Reyhan simți o atingere pe umăr.

– E totul în regulă?

Se cufundase atît de tare în gînduri, încît uitase unde se afla. În sala cu celule tinere. Se întoarse. În fața ei stătea Mustil Massuf, un arab de aproape patruzeci de ani, a cărui fiică suferea de un sindrom de îmbătrînire rapidă. Fata avea doar nouă ani, dar arăta precum o femeie de șaptezeci de ani.

O glumă proastă a naturii, cunoscută sub numele de sindromul Hutchinson-Guilford sau, pe scurt, Progerie. Dar și la acest fenomen, predicțiile doctorului Goldmann erau favorabile, cel puțin privind încetinirea evoluției bolii.

„Dintr-un motiv sau altul, fiecare are propriile interese pentru reușita proiectului", se gîndi Reyhan. Îi spuse lui Mustil:

– Mulțumesc, mi-e bine. Astăzi mă simt doar puțin moleșită.

Mustil se întoarse la treburile sale. Desfăcu o bucată de material verde sterilizat pe o masă de crom, deschise un pachet învelit în folie conținînd o trusă de chirurgie și o aranjă pe bucata de material.

Reyhan își alungă oboseala și-și trase mănuși de latex peste mîini. Cu gîndul la colectarea de celule tinere, i se făcu pielea de găină. Mai participase o dată la această procedură, înainte de a se interna în spital, cu mai mult de un an în urmă. Pauza lungă îi sensibilizase însă nervii întinși. Gîndul la ceea ce o aștepta în următoarea oră și jumătate o făcea să se simtă jalnic.

„Gîndește-te la motivul pentru care te afli aici", își spuse ea. Își amintea totuși de dezgustul pe care îl simțise ultima dată. Cele mai multe celule tinere proveneau de la capre sau oi, dar reacția organismului uman la acestea era uneori adversă. Ultima oară, celulele

fuseseră preluate de la maimuțe, mai exact de la cimpanzei, pe care șeicul Assad îi adusese din Zair sau Congo. Doar din cauza înrudirii lor cu specia umană terapia decurgea cu mai puține complicații.

Pentru colectarea celulelor se utilizau doar femele în ultima fază de gestație și pui. Erau ucise și tranșate. Goldmann îndepărta de la femelele gestante doar embrionul, deoarece acesta deținea mai mult de șaizeci de feluri de celule. De la mamă și pui se foloseau diferite organe, care nu erau încă bine dezvoltate la embrion – ovarele, respectiv testiculele, hipofiza, glanda suprarenală și altele. Toate organele extrase erau descompuse celular, după care se prelucrau celulele tinere. La sfîrșit, preparatele celulare proaspăt obținute erau injectate pacienților. Acesta era pasul decisiv pentru cel mai bun rezultat.

Dar nici preparatele celulare provenite de la maimuțe nu interacționau bine cu corpul omenesc, existau reacții adverse. Pentru un organism sănătos acest lucru nu reprezenta o problemă. Nici celulele preluate de la capre sau oi nu aveau contraindicații periculoase. Totuși, pentru Reyhan și pentru alte persoane care erau infectate cu virusul HIV, această terapie nu intra în discuție, deoarece cea mai mică neregulă le putea cauza moartea.

Totuși, doctorul Goldmann o informase că în ultimul an experimentul său evoluase și se făcuseră mulți pași înainte. Progrese care o puteau ajuta și pe ea. Reyhan era curioasă despre ce era vorba.

Ca din senin, ușa de la sala de operații se deschise și doctorul Goldmann își făcu apariția. Era însoțit de un grup de medici, toți îmbrăcați în halate albe și cu măști la gură. Doi dintre ei împingeau paturi. Pe sub cearceafurile trase, Reyhan recunoscu trupurile animalelor deja ucise.

Își aminti că nu purta mască și se duse să își ia una. Cînd se întoarse la ceilalți care trăgeau cearceafurile de pe paturile de operație, inima lui Reyhan făcu aproape de un blocaj. În fața ei nu mai stăteau animale de laborator, nici maimuțe, ci o femeie însărcinată și un copil de aproximativ zece ani, ambii de culoare și dezbrăcați.

Reyhan înțelesese. În acea zi, celulele tinere vor fi preluate de la corpuri umane.

Cînd doctorul Goldmann începu să dea primele indicații și se întinse după bisturiu pentru a îndepărta fătul din corpul mamei, Reyhan simți că i se întoarce stomacul pe dos. Alergă din sala de operație pînă la prima toaletă, unde vomită.

Două ore mai tîrziu, nu reușise încă să-și revină. Stătea pe coridor cu o ceașcă de cafea într-o mînă și cu o țigară aprinsă în cealaltă. Renunțase de mulți ani la fumat, dar astăzi avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii. Pachetul de țigări aflat pe masă era deja pe jumătate gol. Totuși, nu se simțea mai bine.

Ușa se deschise și Mustil Massuf își vîrî capul pe ușa.

– Aici erai, spuse el.

Văzînd că Reyhan nu reacționează, veni lîngă ea și se așeză.

– Ai plîns?

Aprobă, fără să scoată vreun cuvînt. Da, plînsese aproape tot timpul în cele două ore. Atît de tare încît o durea capul acum.

– Nu te-a prevenit doctorul Goldmann? întrebă Mustil.

– Nu.

Mustil ezită.

– Știu că munca noastră provoacă nedreptăți, spuse el. Dar gîndește-te la mulțimea de oameni pe care îi putem ajuta. Gîndește-te la familia ta. Eu fac totul doar pentru fiica mea.

Reyhan suspină încet. Nu dorea să discute acum. Nici un sfat de-al lui Mustil nu o putea ajuta acum. Ceea ce văzuse nu era doar o nedreptate. Era o crimă îngrozitoare. Nici măcar șansa de a se vindeca pe ea, pe familia ei, chiar și pe un milion de oameni bolnavi nu putea justifica o asemenea faptă.

Mustil observă că nu avea nici un rost să discute cu ea. Se ridică. Din ușă îi spuse:

– Doctorul Goldmann te-a căutat peste tot. Dorește să îți vorbească.

Avu nevoie de o altă țigară și o altă ceașcă de cafea pentru a se simți pregătită să discute cu șeful ei. Se întreba ce dorea de la ea. Să o mustre? Să îi țină prelegeri deoarece nu se comportase profesional?

Fiindcă nu îl găsi nicăieri o întrebă pe o colegă, care o informă că doctorul Goldmann se afla în biroul său. Ajunsă acolo, Reyhan bătu

la ușa antecamerei, dar nimeni nu răspunse. Dori să se întoarcă și să îl mai caute, cînd i se păru că aude voci în cameră. Mai bătu încă o dată, dar fără rezultat. Se decise repede să intre.

Antecamera era goală. Secretara lui Goldmann nu era la locul ei, deși monitorul computerului ei era pornit. Reyhan se întrebă dacă trebuia să aștepte întoarcerea secretarei, dar auzi ceva. O conversație dură, evident din biroul doctorului Goldmann, a cărui ușă nu era bine închisă.

Conversația era în limba engleză, dar Reyhan înțelesese destul.

– Nu acum. Ea trebuie să sosească dintr-un minut în altul. Haideți să vorbim mai tîrziu despre asta!

Aceasta era vocea lui Goldmann.

– Nu putem să permitem nimănui să lucreze în laborator, atît timp cît această persoană reprezintă un pericol pentru noi, se auzi vocea șeicului Assad. În următoarele șase zile vrem să administrăm o nouă cură de întinerire. Nu vreau să se întîmple ceva, acum cînd sîntem atît de aproape de țintă.

– Femeia nu reprezintă nici un pericol. Nu a fost la curent cu ceea ce se întîmplă și este acum surprinsă. Pînă în prezent a avut de a face doar cu experimente pe animale.

Bănuiala lui Reyhan se confirmă. Vorbeau despre ea. Curioasă, se apropie de ușă.

Assad continuă:

– Știu că aveți o slăbiciune pentru această femeie. Dar aveți grijă să nu-și piardă cumpătul și să povestească ceea ce se întîmplă în acest laborator.

– Nu va face acest lucru deoarece dorește să profite și ea de pe urma acestui proiect.

– La un moment dat o să înțeleagă că nu putem face nimic pentru ea.

– O să am grijă să creadă în continuare în acest lucru.

Pe Reyhan nu o mai interesă ce se discuta mai departe. Ca paralizată, stătea în ușa biroului și încerca să-și recapete controlul. Doctorul Goldmann o mințise ani la rînd! Prima dată șocul cu operațiunea de colectare a celulelor vii și acum asta.

Reyhan avea impresia că îi fuge pământul de sub picioare și că urma să cadă într-o gaură neagră, fără fund.

„Nu există nici o metodă de salvare, se gîndi ea tulburată. Nici pentru familia mea, nici pentru mine, nici pentru toate persoanele din lumea aceasta infectate cu HIV." Dezamăgirea și disperarea îi aduseră lacrimi în ochi. Goldmann și Assad se jucaseră cu speranța ei și se folosiseră de ea într-un mod josnic.

Remarcă o schimbare în spatele ușii. Nu mai auzea voci, ci pași. Discuția se încheiase.

Capul lui Reyhan Abdallah era cufundat în gînduri.

„Dacă Goldamnn și Assad mă prind aici, vor crede că i-am spionat, își spuse ea. În acest caz vor considera că nu mai pot avea încredere în mine. Trebuie să dispar de aici!"

Pentru a nu face zgomot pe linoleumul alb, își scoase pantofii. Apoi alergă cît putu de repede pe coridor. Închise încet ușa în urma sa. După ce va trece de colțul următor, va fi în siguranță.

Dar, înainte de a ajunge pe hol, îi auzi pe cei doi bărbați intrînd în hol.

– Reyhan, dumneavoastră sînteți?

Se întoarse și se strădui să nu facă o impresie bătătoare la ochi. Doctorul Goldmann se întoarse spre ea în timp ce se despărțea de Assad. Șeicul o luă în direcția opusă.

– Am pus deja oamenii să vă caute, spuse Goldmann. Unde v-ați ascuns? Mi-am făcut griji în privința dumneavoastră.

– A trebuit să fumez cîteva țigări, spuse ea.

Goldmann aprobă și o fixă cu o privire îngrijorată.

– Îmi pare rău, spuse el. Trebuia să vă avertizez la ce să vă așteptați astăzi în sala de operații. Haideți să vorbim despre toate acestea la mine în birou, bine?

Îl urmă în camera fără ferestre, dar agreabilă. Aici nu exista linoleum, ci parchet. Biroul și scaunul său oriental erau așezate pe un covor persan, imens, lucrat manual. În spatele biroului se afla un impresionant perete, plin cu cărți.

Reyhan și Goldmann se așezară la masa de discuții.

– Vă simțiți mai bine? întrebă omul de știință.

– Puțin, minți ea.

Ce putea să spună? Că nu mai dorea în nici un caz să participe la oribilitățile petrecute în laborator?

– Reacția dumneavoastră este de înțeles.

În timp ce-i adresa aceste cuvinte, Goldmann își puse mîna peste a ei.

– Și eu sînt dezgustat de modul în care se petrec lucrurile, de faptul că sîntem nevoiți să ucidem oameni, pentru ca alții să poată să trăiască. Este îngrozitor, dar necesar.

O privi în ochi. Era cuprinsă de fiori în fața puterii aproape magice pe care Goldmann o emana.

– Sînt sigur că odată cu trecerea timpului vom putea găsi soluții mai umane. Dar, pentru moment, este unica soluție pe care o putem utiliza pentru a evita complicațiile.

Reyhan simți cum îi năvălesc lacrimile în ochi.

Goldmann o strînse încurajator de mînă.

– Gîndiți-vă la boala dumneavoastră, o sfătui el. Amintiți-vă ce v-am promis cînd ați început să munciți aici: într-o zi dumneavoastră, soțul și fiul dumneavostră veți putea beneficia de terapia noastră. Și această zi nu este departe.

Reyhan Abdallah respiră adînc și aprobă, pentru a-i da lui Goldmann impresia că a atras-o din nou de partea lui. Dar era, de fapt, exact invers. Goldmann nu o mințise doar în trecut, dar continua să o facă și acum. Dar de data aceasta nu mai credea în minciunile lui.

– Mai înainte, în sala de operații, a fost un mare șoc pentru mine, spuse Reyhan în speranța de a putea oferi un adevărat joc de teatru. Am nevoie de timp pentru a mă putea obișnui cu această nouă situație.

– Bineînțeles. Încercați, în timpul week-endului, să faceți acest lucru. Și săptămîna viitoare luați lucrurile mai ușor, pînă ce șocul va dispărea.

Se ridicară și se îndreptară spre ușă.

– Mă bucur că vom continua să lucrăm împreună, spuse Goldmann. Nu mi-ar fi făcut deloc plăcere să vă fi pierdut din echipă.

Reyhan rîse și părăsi camera.

Goldmann se uită după ea cu părere de rău. Îi plăcea de această femeie. Chiar foarte mult. Era o frumusețe, tînără, puternică și slabă. Cînd se afla în preajma lui avea nevoie de toate puterile să se stăpînească. Doar atingerea ușoară a mîinii ei îi dădea fiori în întregul corp. Ce bine era dacă nu ar fi fost bolnavă.

Goldmann își dorea cu adevărat să o poată ajuta, nu doar de dragul ei, ci și în propriul său interes. Bineînțeles că știa de familia ei, de fiul și soțul ei bolnav și era extrem de sigur că între el și Reyhan Abdallah nu ar fi putut exista vreodată nimic mai mult decît cîteva priviri și salutări. Dar o parte din el se întreba dacă dorea acest lucru sau nu.

Totuși, Assad avea dreptate: femeia le putea pune proiectul în pericol. Și, deși o făcuse să creadă acest lucru, nu avea încredere în ea. Șocul în privința celulelor tinere o marcase profund, mai mult decît arăta ea. Îi denaturase adevărul. Totuși, Goldmann era sigur că femeia avea de gînd să se liniștească, avînd în vedere faptul că dorea să lupte cu SIDA.

Dar trebuia să aibă grijă.

Se întoarse în biroul său, se întinse după receptor și formă cu inima îngreunată un număr de telefon. După ce acesta sună de două ori, ridică Mats Leclerc, consilierul pe probleme de siguranță a lui Assad. Goldmann îi explică aspectele problemei și îl rugă să o supravegheze pe femeie în următoarele zile.

După ce închise, se simți pustiit. Dacă femeia vorbea cu cineva despre ceea ce văzuse azi, Leclerc o va rezolva, era sigur de acest lucru. Fără îndoială că ar fi omorît orice complice, chiar și pe Reyhan Abdallah. Goldmann spera totuși ca femeia să nu facă vreo prostie.

50

Tom Tanaka căscă și se întinse atît cît îi permitea spațiul unei mașini de supravegehere. Se simțea ca și cum ar fi petrecut noaptea în canal. Era obosit, prost dispus și transpirat. Își simțea capul greu. Și cînd se gîndea la următorul raport pentru Lyon, simțea că îl cuprinde greața. Eșecurile i se adunaseră în ultimul timp.

– Ne-a înșelat, murmură el.

Jussuf Ishak, tehnicianul, îi aruncă o privire. Cearcănele negre îi subliniau ochii.

– Mosehni?

Tanaka aprobă.

– Ne-a tras țeapă. Nu vrea nicidecum să-l predea Interpolului pe Walsh. Nu a avut niciodată de gînd. A dorit de la început să dispară cu el. Nu trebuia să fi avut încredere în ea. Dumont o să mă omoare că nu am arestat-o pe loc.

Tanaka își frecă fruntea și căscă. Îl durea capul cînd se gîndea la mașina care îi luase ieri pe Mosehni și Walsh, la cursa de urmărire, dezamăgirea pe care au simțit-o cînd el și Ishak au pierdut-o de sub ochi.

De atunci așteptau, în fața hotelului Jeddah Sheraton, întoarcerea celor doi, dar pînă în acel moment, fără succes.

„Următoarea avansare se va lăsa mult așteptată“, se gîndi Tanaka deprimat.

Ridică receptorul pentru a forma numărul centralei din Lyon.

– De ce să aștept execuția mea, cînd pot să o am acum, spuse sarcastic.

Dar Ishak îl prinse de mînă și-i arătă cu capul videomonitorul din centrul consolei de supraveghere. Simți cum o piatră i se ia de pe inimă, de îndată ce îi recunoscu pe Lara Mosehni și pe Emmet Walsh, care intrau în camera de hotel.

– Mă întreb unde au fost cei doi toată noaptea, spuse el.

Lara și Emmet își puseră documentele pe masă și se așezară.

– Sînt complet epuizată, spuse Lara în timp ce își rotea capul ca să se mai destindă. Să comand cîte o cafea?

– Bună idee. Cel mai bine o găleată întreagă pentru fiecare.

Lara rîse obosită, se îndreptă spre telefon și comandă cafeaua.

– Va fi adusă în cîteva minute, spuse ea și se cufundă în scaun.

Emmet studie între timp documentele pe care le furaseră noaptea din biroul lui Omar Larbis.

Pe coala mare de hîrtie era planul palatului șeicului Assad. Mai multe foi mici prezentau planuri detaliate ale clădirii. Planul exterior dezvăluia un dreptunghi perfect, în direcția sud-vest, de trei sute cincizeci de metri lățime și șapte sute de metri lungime, înconjurat de un perete, iar la fiecare colț, un impresionant turn de apărare. Pe flancul de vest, peretele trecea peste construcția palatului, care era flancat de încă două turnuri impozante. Spre est se întindea grădina.

– Peretele dinspre sud are o poartă, constată Emmet. Probabil pentru livrări. Sau pentru personal.

Lara observă că de abia își mai putea ține ochii deschiși. Nici ei nu-i era mai bine și se întreba cît trebuia să mai aștepte pînă cînd cafeaua își va face efectul.

Studie următoarele planuri – etajele palatului. La fel ca și parterul, existau aici multe camere, fiecare de mărime impresionantă, cu multe ferestre, total improprii pentru a reține una sau mai multe persoane. Mai interesantă li se păru pivnița, situată de cealaltă parte. De îndată ce luară în mînă o hîrtie pe care scria „Laborator“, își dădură seama că găsiseră cu siguranță ceea ce căutau.

Data din colțul drept trăda faptul că această aripă a clădirii fusese construită ulterior. Lara aflase deja această informație cînd căutase pe internet. Totuși simți brusc un fior. Așeză hîrtia pe planul pivniței și constată că intrîndul se potrivea perfect. Laboratorul era așadar o construcție subterană.

– Se pare că are doar o intrare, spuse Lara. Peste acest spațiu – acvariul.

Emmet aprobă absent, era prea obosit pentru a-și spune părerea.

Cineva bătea la ușă: roomservice.

Lara se ridică, deschise și luă de la tînăra angajată o tavă cu două cești aburinde.

– Treceți factura în contul camerei, vă rog, îi spuse fetei și îi puse bacșișul în mînă.

Cînd se întoarse la masă, Emmet dormea în scaun. Mîinile îi erau încrucișate peste corp, capul îi era aplecat într-o parte, peste umeri. Modul în care, de fiecare dată cînd respira scotea un șuierat, îi amintea Larei de bunicul ei. Emmet arăta precum blîndețea în persoană – nicidecum ca cineva care ucisese un polițist.

Lara oftă. „Criminalii nu arătau a fi criminali, se gîndi ea. La naiba, Emmet, de ce ai făcut asta?“

51

Pe căruciorul pe care Reyhan Abdallah îl împingea se afla o supă proaspăt gătită, din care ieșeau aburi, dar mirosul îi provoca greață. Se gîndea încă la femeia însărcinată și la copilul din camera cu celule noi. Cel mai bine ar fi fost să plece de îndată acasă, dar se străduia să continue, pentru a nu trezi nici o bănuială. Întîi trebuia să-și limpezească gîndurile. Apoi se putea hotărî ce să facă mai departe.

Intră în camera lui Anthony Nangala. Era încă legat în patul său.

– V-am adus ceva de mîncare, spuse ea.

– Nu am poftă de mîncare.

– Trebuie să mîncați.

– A, da? De ce?

Vocea lui era diferită de cea de dimineață, cînd îl văzuse ultima dată. Mult mai dură. Disprețuitoare.

– Pentru a vă recăpăta puterea, răspunse ea.

Era iritat.

– De ce? Pentru ca doctorul Goldmann să nu își piardă cobaiul?

Reyhan își înghiți o observație și se așeză cu farfuria în mînă pe patul lui Nangala.

– O să vă hrănesc eu.

– Dacă vreți neapărat să îmi faceți un serviciu, omorîți-mă, șopti Nangala. Nu doresc să fiu pentru restul vieții prizonierul lui Goldmann. Cu atît mai puțin cîteva sute de ani.

Treptat începea să înțeleagă ce era în capul lui.

– Asta v-a spus doctorul Goldmann? întrebă ea. Că veți rămîne prizonierul lui?

Bărbatul îi aruncă o privire de gheață.

– Scutiți-mă de ipocrizia dumneavoastră. Știți al naibii de bine ce planuri are cu mine.

Reyhan nu știuse pînă acum, dar după experiența din sala de operație nu se mai mira deloc. Lacrimile îi năvăliră în ochi din nou. „Ce fel de om era Goldmann?"

„Nu, nu era un om, se gîndi ea. Era un nebun. O bestie. Un monstru. De ce nu am remarcat acest lucru mai repede?"

Își răspunse singură la întrebare imediat: deoarece nu abuzase de nici o persoană din cele internate în spital pentru cercetările sale. Și, în al doilea rînd, deoarece își închisese ochii în fața realității. „Da, se gîndi ea, acesta este tristul adevăr." Speranța că putea, cu ajutorul lui Goldmann, să învingă SIDA, o orbise.

– Vă rog, ajutați-mă, spuse Nangala. Cred că nu aparțineți acestor roboți fără suflet care lucrează aici. Aveți un suflet bun, știu acest lucru. Sînteți unica mea speranță.

„Speranță, se gîndi Reyhan. Ce era asta?" Și ea avusese speranțe, pe care însă trebuise să le îngroape. Dar știa că Anthony Nangala avea dreptate. Dacă ea nu-l ajuta, cu siguranță că nici altcineva nu va putea.

Anthony Nangala simți că Reyhan Abdallah era de partea lui.

Totuși spuse:

– Nu pot să vă scot din laborator. Nu vom putea face nici măcar o sută de metri. Accesul la această aripă de clădire este supravegheat video. Chiar dacă ajungem în palat, acolo există o mulțime de paznici.

Acest lucru era o problemă. Dar femeia dădea cel puțin semne că dorea să îl ajute.

– Probabil că o să anunț poliția, spuse ea. Eu... Se opri.

O lacrimă îi curse pe obraz.

Nangala bănui că ceva se întîmplase. Femeia nu ar plînge din cauza lui. Dar se temea să o întrebe care era motivul pentru a nu-i zgîndări rănile și mai tare. Mai repede ar fi strîns-o în brațe și ar fi consolat-o, dar cătușele nu îi permiteau.

– Ne aflăm deci în vecinătatea unui palat? întrebă Nangala.

Femeia aprobă și îi explică situația.

Nangala medită.

– Assad nu ar lăsa nicidecum de bunăvoie poliția în laborator, spuse el. Asta înseamnă că ar trebui să intre cu forța. Imaginați-vă cum ar fi o trupă de polițiști pe lîngă paznicii palatului. Asta ar dura cu siguranță mult timp. Astfel, Goldmann și Assad ar avea timp să ascundă toate dovezile.

Femeia înghiți în gol.

– Vă referiți la furnal?

– Nu m-am referit la ceva anume, spuse Nangala. Dar la ceva de genul acesta, da.

– Așadar fără poliție?

– Fără.

– Ce mă sfătuiți?

Nangala se gîndi insistent. Se întrebă dacă doar Donna Greenwood era implicată sau mai erau la mijloc și alți membri ai ordinului. În cine putea avea cea mai mare încredere?

Se gîndi la Lara Mosehni, nu doar pentru că formau o echipă și pentru că avea o bună impresie despre ea, ci pentru că intrase în ordin de cîteva luni. Nu putea fi convinsă atît de repede să renunțe la noile sale idealuri.

– Ați putea să trimiteți un e-mail pentru mine? o rugă el.

Reyhan aprobă.

– Ce să scriu? Cui?

– Aveți ceva de scris?

Femeia scoase un pix din buzunarul de la piept și folosi un șervețel. Anthony Nangala îi dictă adresa de mail a Larei Mosehni și un mesaj codificat, întrucît nu știa dacă Donna sau altcineva îi verifica poșta electronică. Nimeni, în afara de Lara, nu i-ar fi putut desluși mesajul.

– Deoarece eu nu pot să părăsesc patul, mai există o problemă, spuse Nangala ezitînd. Puteți să îmi faceți o favoare?

– O altă favoare? Ce?

– Sună aiurea, dar zburați pentru mine în Franța? Vă implor.

52

Lara dormea precum un bolovan în patul de hotel cînd sună telefonul. Somnambulă, ridică.

– Da.

– Aici Tanaka.

Într-o fracțiune de secundă, Lara se trezi. Un telefon de la Tanaka nu putea fi vestitor de bine.

– Ce este? întrebă ea.

– Acest lucru aș dori să-l aflu eu de la dumneavoastră.

Lara nu înțelegea absolut nimic.

– Ce vreți să spuneți?

– Interpolul a detectat de o jumătate de oră un e-mail pentru dumneavoastră. Unul chiar straniu. Aș dori să știu ce înseamnă.

Lara își îndepărtă o șuviță de păr de pe față.

– Vă ascult.

– E-mailul a fost, cel mai probabil, trimis de pe un telefon mobil cu conexiune la internet. Nu am putut să aflu cui aparține telefonul. E-mail-ul sună așa: „Ne vedem mîine la ora 16 în fața băii turcești, ca data trecută. A.N.“. Nu am putut afla cui aparține telefonul mobil. Cine este A.N.

Larei nu-i venea să creadă.

– Anthony Nangala, murmură ea.

„Era într-adevăr în viață? Și, în plus, liber?“

– Un membru al ordinului căruia îi aparțin. Sîntem un fel de parteneri.

– Iubiți?

– Dumnezeule mare, nu. Parteneri... precum o echipă de polițiști. Lucrăm împreună, ne informăm reciproc, ne ținem spatele unul altuia uneori.

– Și unde se afla această baie turcească, în fața căreia trebuie să vă întîlniți?

Aceasta era problema. Nici Lara nu-și dădea seama despre ce vorbea Anthony.

– Nu ne-am întîlnit niciodată în fața vreunei băi, spuse ea. Nu am idee la ce se referă.

– Domnișoară Mosehni, nu sînt în toane bune ca să pot fi dus de nas.

Tonul lui Tanaka devenise brusc grav.

– V-am pierdut din ochi ieri-seară. A doua oară nu se va mai întîmpla. Nu uitați cine sînt. Dacă vreau, pot să vă arestez în orice moment. Așadar repet: Unde vă veți întîlni?

Lara simți cum se înfurie. Nu știa de unde să pornească. Ultima dată se văzuseră în Paris. „În fața băii turcești, ca și ultima dată." Dar nu existase nici o baie turcească în apropiere.

Se mai gîndi încă o dată la toate întrunirile lor. De cînd intrase în ordin, se întîlniseră de exact șase ori. În Roma, Bergen, Davos, Toronto și, ultima dată, în Paris. În timp ce discutau, au făcut un tur al orașului, au urcat în tunul Eiffel, au fost pe Sena și apoi...

– Paris. Bineînțeles! răbufni ea. În sfîrșit își aminti. Trebuie să merg la Luvru!

Lara merse în recepția hotelului Jeddah Sheraton și își rezervă un bilet pentru următorul zbor spre Paris. În afară de asta îi făcu ochi dulci recepționistului pînă cînd îl convinse pe acesta să o lase să utilizeze PC-ul hotelului. Povestea ei cu un tată bolnav de cancer, pe pat de moarte, funcționase pentru a-l înduioșa pe bărbat.

Cincisprezece minute mai tîrziu se afla în camera lui Emmet, care o întrebă cum primise știrea lui Anthony, dar ea avea deja o explicație pregătită: intuiția feminină. Nu foarte originală, dar

Emmet părea mulțumit. Și dacă dorea să verifice această informație, recepționierul își aducea cu siguranță aminte de ea.

Emmet era la fel de surprins de veste ca și ea.

– Dacă Anthony nu a fost răpit în New York, spuse el, de ce nu a participat la întîlnirea noastră de la castelul Leighley?

– Nu am idee. Îl voi întreba cînd ne întînim.

Emmet aprobă gînditor.

– Ai grijă. Poate să fie o capcană.

– E-mailul este cu siguranță de la el. În afară de mine și de el, nimeni nu știe unde ne-am întîlnit ultima dată.

– Poate l-au forțat să vorbească. Ai mare grijă de tine!

Insistența sa o convingea pe Lara de seriozitatea lui. Îl asigură că nu i se va întîmpla nimic.

– Voi fi foarte atentă.

Cîteva ore mai tîrziu stătea într-un avion Boeing 737 cu destinația Paris. Dormise aproape tot drumul. Deoarece era deja miezul nopții cînd ajunse în Paris, se cază într-un hotel din apropierea aeroportului. De acolo, porni sîmbătă dimineața spre oraș.

Ajunse la piramida de sticlă a Luvrului cu puțin înainte de ora 13 și se așeză la coadă. Două ore mai tîrziu trecuse de intrarea unuia dintre cele mai importante muzee de artă din lume.

Avusese nevoie de ceva timp pînă să găsească locul pe care îl căuta. Mai bine zis tabloul. Baia turcească de Ingres. La ultima lor întîlnire, Anthony Nangala îi povestise uimitor de multe despre pictură și pictor. Tocmai din această cauză își amintise.

„Ne întîlnim mîine la ora 16 în fața băii turcești, ca și data trecută."

Aruncă o privire la ceasul de mînă. Ora 15:33. Aproape încă o jumătate de oră. Se hotărî să utilizeze acest timp pentru a se uita prin jur. Nu era tocmai interesată de tablouri și busturi, cu atît mai puțin de vizitatorii muzeului. Totuși, putea să dea de Anthony Nangala sau de cineva care i s-ar fi părut suspect.

Cu puțin timp înainte de ora 16 se întoarse la locul de întînire. Se postă în fața tabloului lui Ingres și-l privi de parcă ar înțelege ceva

din capitolul artă. Un sfert de oră mai tîrziu, Anthony Nangala încă nu apăruse. Lara nu presimțea nimic bun.

Totuși, în timp ce se gîndea la acest lucru, simți o atingere pe umăr. Se întoarse. În fața ei stătea o femeie cu un șal pe cap. Femeia era cu cel mult doi sau trei ani mai tînără decît Lara și bătător la ochi de palidă, dar arăta cu siguranță ca o arăboaică.

– Mă scuzați, sînteți Lara Mosehni?

Lara aprobă. Femeia se prezentă apoi ca fiind Reyhan Abdallah. Îi spuse o poveste care îi dădu Larei fiori.

Fiind consilierul pe probleme de siguranță al șeicului Assad și conducătorul micii sale armate private, era atribuția lui Mats Leclerc să fie umbra altor persoane. Totuși, în acest caz făcea o excepție, deoarece proiectul Goldmann avea prioritate maximă. Dacă Reyhan Abdallah dovedea că face mișcări greșite, o va reduce la tăcere pentru totdeauna.

Dacă ar fi depins de el, i-ar fi tras de mult un glonț în cap. Dar Goldmann a fost categoric, trebuia să o execute doar în caz de extremă urgență. Și, întrucît dorea să intre și el în posesia unei prelungiri a vieții, trebuia să respecte instrucțiunile lui Goldmann. De ieri o urmărea pe Reyhan Abdallah precum o umbră invizibilă.

Femeia se comporta extrem de ciudat. Zburase subit în Franța. Își lăsase soțul și copilul singuri. Dar pînă acum nu făcuse prostia de a vorbi cu altcineva despre experimentele pe oameni din laboratorul palatului. Locuința sa din al-Quz era supravegheată. Astfel aflase Leclerc că Reyhan nu dezvăluise absolut nimic familiei sale. Iar în drum spre Paris nu vorbise cu nimeni. Avionul fusese doar o treime ocupat. Reyhan era singură pe un șir de trei locuri.

Leclerc o urmărise degeaba prin Paris. O supraveghease cu atenție chiar și în timpul turului de trei ore prin Luvru. Nimic ieșit din comun, pînă cînd intrase în vorbă cu o altă vizitatoare a muzeului.

Leclerc se străduise mult să tragă cu urechea la discuția animată dintre cele două femei. Dar păstrase distanța pentru a nu bate la ochi. Nu dorea să-l enerveze pe doctorul Goldmann, omorînd-o pe Reyhan Abdallah. Dorea să aștepte cît de mult era cu putință.

Lara o convinse pe Reyhan să zboare împreună cu ea spre Jeddah pentru a-i povesti chiar ea lui Emmet ce se întîmplă în spatele pereților palatului lui Assad.

Lara îl observă pe bărbatul ce le urmărea, în aeroportul King Abdul Aziz: un tip blond, de aproximativ patruzeci de ani, bine construit. Figură marcantă. Tom Tanaka pusese un paznic pe urma ei. Cînd te aflai pe lista Interpolului nu mai puteai să faci nici măcar un pas fără a fi supravegheat.

Reyhan mai povestise încă o dată, în hotelul Jeddah Sheraton, tot ce știa despre proiectul Goldmann. Emmet asculta cu atenție, în timp ce femeia povestea într-o engleză stricată, iar el îi punea din cînd în cînd întrebări. Chipul lui Emmet rămase împietrit cînd femeia termină.

– Am înțeles că doctorul Goldmann, șeicul Assad și încă vreo cîteva capete de onoare ale proiectului s-au lăsat tratați joi, spuse ea.

– Cine sînt ceilalți membri?

– Nu știu. Unul dintre ei este american. Se numește Briggs, cred. Un altul este rus. Nu știu cum îl cheamă. Și mai este și o femeie. O englezoaică, din cîte știu. Încă nu i-am văzut.

– Așadar cinci în total, constată Emmet.

– Cel puțin. Și pentru tratamentul fiecăruia trebuie să moară o femeie în ultimele luni de sarcină și un copil, pentru a putea beneficia de suficiente celule proaspete.

Vizibil dezgustat, Emmet își trecu ambele mîini peste față. Lara se simțea, de asemenea, orpilată, deși mai auzise povestea o dată. Stătea la fereastră și privea cufundată în gînduri.

„Cu ce fel de oameni aveau de-a face aici? Un lucru era sigur, cu niște adevărați nebuni. Cu persoane care nu mai posedau nici un fel de scrupule, pentru a se ridica la statutul de Dumnezeu. O viață de opt sute de ani! Cerule!“

O mașină claxonă pe stradă, ceea ce o trezi pe Lara din gînduri. În timp ce căuta, instinctiv, sursa zgomotului, observă un bărbat care stătea jos, sub cerul liber, la o masă mică, rotundă, de bistro. Bărbatul bea cafea și răsfoia un ziar. Înalt, blond, alură sportivă. Figură marcantă. Omul din aeroport.

În spatele ei, Emmet spuse:

– Pentru fiecare persoană care dorește să își prelungească viața trebuie așadar să moară trei oameni – o femeie însărcinată, embrionul ei și un copil. Dumnezeule, unde se va ajunge cînd cura de întinerire a lui Goldmann va fi aplicată la scară mare?

Întrebarea rămase fără răspuns, dar Lara simți cum i se ridică părul pe ceafă.

După o vreme, Emmet spuse:

– Am studiat planurile palatului și am descoperit cîteva posibilități de a pătrunde acolo. Dacă persoanele răpite vor fi ucise joi, vom ataca miercuri. Pentru a-i elibera, nu trebuie să lăsăm nimic la voia întîmplării. Reyhan, trebuie să ne ajutați, pentru a avea o imagine exactă, mai ales asupra construcției laboratorului.

Întinse un plan pe masă și Reyhan își trase un scaun. Avu nevoie de un moment pentru a se orienta pe planul clădirii. Fața ei se lumină și apoi își trecu degetele peste hîrtie.

– Prin această ușă se ajunge din pivniță în acvariu. Apoi urmează acest gang. Pe partea dreaptă și stîngă sînt cîteva debarale, apoi urmează laboratoarele...

Lara aruncă o ultimă privire pe stradă, unde individul blond mai bea cafea. Apoi, se așeză lîngă cei doi la masă pentru a-și face o imagine clară a laboratorului.

Înainte ca Reyhan să plece spre casă, o călătorie de patru sute de kilometri cu autobuzul spre sud, își stabiliră o nouă întîlnire pentru a doua zi după-amiază, în hotelul Baibar din al-Quz. Femeia rezervă telefonic două camere pentru Lara și Emmet.

– Nu este la fel de confortabil ca și aici, spuse ea, dar este curat și agreabil. Sora mea a lucrat mai demult acolo ca telefonistă. De la hotelul Baibar mai este o aruncătură de băț pînă la palat.

Emmet îi dădu bani pentru autobuz și îi plăti și pentru călătoria la Paris, apoi el și Lara o conduseră jos, unde femeia urcă în taxiul care o ducea la gară.

Cînd Lara urmări taxiul cu privirea, își aruncă un ochi și spre cafeneaua situată vizavi. Sportivul cu părul de culoarea nisipului nu mai era acolo.

Emmet îl sună pe Assad Gamoudi, traficantul de arme, din cabina telefonică, și-i dădu o listă întreagă de lucruri pe care dorea să le cumpere.

– Se pare că ai deja o idee exactă despre cum va decurge operațiunea de eliberare, constată Lara după ce Emmet puse receptorul în furcă.

Spre suprinderea ei, Emmet spuse:

– Nu, nu am. În orice caz, nu încă. Dar dacă dorim să fim mîine în al-Quz, trebuie să ne mișcăm repede. Așa că am comandat din toate.

Zîmbi.

– Ce naiba. Oricum nu putem plăti.

– Și Gamoudi face acest lucru de bună voie?

Emmet aprobă.

– Cît timp ai fost la Paris, am făcut niște cercetări. Șeicul Assad și-a dotat armata sa cu arme de la Hassan Gamoudi. Nu doar cu arme, ci cu tot tacîmul. În orice caz, Assad nu i-a plătit nimic pentru acest lucru, deoarece știe că Gamoudi nu va îndrăzni să-i pretindă banii. Assad este prea puternic pentru o înfruntare directă. Așa că Gamoudi folosește un drum lateral: ne pune la dispoziție întregul arsenal și noi îi rezolvăm problema.

– De ce nu ne-a dezvăluit Gamoudi acest lucru?

– Deoarece este un om de afaceri. Nu își dă armele cadou cînd poate să primească bani pe ele.

Emmet ridică încet din umeri.

– Vrei să rămîi în hotel și să pui la cale un plan de eliberare sau mai bine mergi să ridici tu armele?

Gîndul la Gamoudi și la slugile sale murdare îi provoca tot atîta plăcere cît o extracție de dinte. Dar un plan privind luarea cu asalt a unui palat nu-i făcea o mare plăcere.

– Tu ești strategul, spuse ea și oftă. Așa că mă voi întîlni eu cu Gamoudi. De unde pot să ridic lucrurile?

Emmet îi întinse o hîrtie cu indicațiile pe care Gamoudi i le dictase la telefon.

– O să te descurci? întrebă el.

– Ocupă-te de planul de eliberare. Eu o să am grijă de arme.

Pentru puțini bani, reuși să își achiziționeze de la un comerciant de mașini second-hand o mașină combi veche. Vopseaua mată era plină de zgîrieturi, iar ușa alăturată șoferului avea adîncituri. Din punct de vedere tehnic însă mașina funcționa și, mai presus de orice, nu bătea la ochi. Era exact tot ceea ce avea nevoie Emmet pentru un transport secret de arme de la Jeddah la al-Quz.

De îndată ce Lara intră în traficul de seară, spre ieșirea din oraș, în sud, crezu brusc că îl vede pe Emmet într-o mașină de teren de culoare crem. Dar, din cauza traficului îngreunat, trebuia să privească în față. Cînd se uită a doua oară în oglinda retrovizoare, figura dispăru.

Scutură din cap. Doar un astfel de gînd era absurd! De ce ar fi urmărit-o Emmet? Apoi își aminti că o mai făcuse încă o dată. Chiar nu avea de loc încredere în ea? Credea că o va lua la sănătoasa cu armele lui Gamoudi?

Neliniștea Larei crescu atunci cînd trecu pe stradă spre sud, pe lîngă periferia lăsată în paragină, unde joia trecută un tînăr polițist fusese ucis de Emmet. Se întreba ce nenorocire se va mai întîmpla astăzi. Se decise repede să întoarcă mașina la următoarea intersecție. Nu mai putea continua în această manieră. Trebuia să-l provoace pe Emmet la o discuție.

Opri la culoarea roșie a semaforului. Văzu în oglinda retrovizoare o femeie la volan. Cînd aceasta se aplecă, lăsă preț de un moment un spațiu liber ca Lara să poată vedea mașina din spatele femeii. Lara trebui să privească cu atenție. La volan era un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, cărunt și cu barbă. Semăna puțin cu Emmet, dar nu era el. O piatră i se luă de pe inimă. Se înșelase.

Se întoarse la următoarea intersecție, conduse înapoi și coti iar pe strada principală. Dar, după cîțiva kilometri, remarcă din nou mașina de teren de culoare crem în spatele ei. Acest lucru nu putea fi nicidecum o coincidență.

Probabil că bărbatul era înlocuitorul sportivului cu păr blond. Un al doilea cîine de pază al lui Tanaka.

Explicația i se părea plauzibilă. Se înfurie în același timp, deoarece știa că Gamoudi nu va fi deloc entuziasmat să vadă că Lara se afla în suita unui angajat al Interpolului.

De îndată ce văzu prima cabină telefonică pe marginea străzii, parcă mașina, scotoci prin buzunarul pantalonilor după bucata de hîrtie pe care Tanaka i-o dăduse la prima lor întîlnire și formă numărul. Telefonul sună doar o dată pînă cînd Tanaka răspunse.

– Dacă nu vă retrageți omul, s-ar putea să nu supraviețuiesc zilei de astăzi, șopti ea indignată. Îmi puneți viața în pericol.

– Nu am idee despre ce vorbiți.

– Nu vă mai jucați! Prima dată blondul arătos, acum unchiul amabil în alb. Mă considerați oarbă? Tot ce vă rog este să îmi acordați puțină încredere. Dacă nu mai doream să colaborez cu dumneavoastră, aș fi dispărut de mult, și eu și Emmet. Posibilități au existat.

Știa că Tanaka a înțeles aluzia. După noaptea în care ea și Emmet s-au întîlnit cu Gamoudi și după ce au furat planurile palatului din biroul arhitectului Larbis, nu fusese obligatoriu să se întoarcă în Jeddah Sheraton. Ar fi fost ușor pentru Lara să-l convingă pe Emmet să se mute în altă parte. Ar fi trebuit doar să-i spună adevărul, cu alte cuvinte că Interpolul era pe urmele lor. Dar nu făcuse acest lucru.

La celălalt capăt al firului, Tanaka începu să vorbească.

– Nu am pus pe nimeni pe urmele dumneavoastră. Nu, deoarece am încredere în dumneavoastră. Cred că sînteți o femeie inteligentă care nu dorește să fugă tot restul vieții de Interpol pentru că a ajutat un ucigaș să fugă. De aceea, știu că nu o să fugiți. Așadar, nu trebuie să vă urmăresc. Nu știu pe cine ați văzut, dar nu este un angajat al Interpolului.

Lara avu nevoie de un moment pentru a înțelege importanța acestei vești. Fără un alt cuvînt în plus, așeză receptorul în furcă.

Se întrebă dacă bărbatul cărunt era unul dintre oamenii lui Gamoudi. La întîlnirea nocturnă de la fermă nu fusese de față. Se hotărî să scape de el, doar ca să fie sigură.

Brusc îi veni o idee: nu era asemănarea cu Emmet prea bătătoare la ochi ca să fie o coincidență? Dacă bărbatul nu o urmărea doar de azi?

O bănuială îngrozitoare o încolți.

Se urcă în mașină și plecă. O bună bucată de vreme, Jeep-ul de culoare crem fusese încă în trafic, în urma ei.

Cu puțin înainte de a ajunge la destinație, Lara întoarse pe o stradă laterală. Conducea pe lîngă o zonă industrială aparent părăsită. În spatele unui gard cu plasă de sîrmă, Lara recunoscu mai multe silozuri de oțel înalte, unite printr-o împletitură de țevi ruginite și benzi de transport deșirate. Lîngă ele se afla un depozit mare cu geamuri sparte.

Parcă mașina lîngă gard și trecu prin ușa întredeschisă a fabricii. Fără a se întoarce să-și vadă urmăritorul, se îndreptă spre depozit.

„Am nevoie de cîteva răspunsuri, spuse ea hotărîtă. Și le voi primi."

Tom Tanaka se simțea ca într-o celulă de închisoare. Spațiul strîmt al mașinii îl agita treptat. Se simțea ca și îngropat pentru vecie. Din cînd în cînd mai făcea o plimbare pentru a nu înțepeni complet. Totuși, Jussuf Ishak, tehnicianul, era flexibil precum o bucată de piele. De cînd supravegheau hotelul Jeddah Sheraton, nu se plînsese nici măcar o dată de căldură, de spațiul strîmt sau de orice altceva. Băiatul era rezistent. De aceea, Tanaka trebuia să strîngă din dinți și să pară fericit. Pînă la urmă, fusese ideea lui să le dea mînă liberă celor doi.

Telefonul sună. Tanaka ridică.

– Eu sînt.

– Domnișoară Mosehni?

– Da. Nu o să credeți, dar am un cadou pentru dumneavoastră.

Tanaka ezită. „Un cadou?"

– Da. Ucigașul polițistului. Stă într-un container de gunoi gol, legat frumos ca un pachet.

– Știu cine este criminalul. Îl am chiar acum pe monitorul camerei de supraveghere. Stă într-o cameră de hotel și studiază planuri.

– Vă înșelați.

– Am deja un martor ocular, ați uitat?

– Acest martor nu l-a văzut pe Emmet Walsh, ci pe cineva care seamănă cu el – individul din containerul de gunoi.

– De unde știți acest lucru?

– A fost foarte vorbăreț cînd i-am băgat picioarele în polizor și am ținut degetele pe tasta „Start".

– Ce ați făcut?

– Stați liniștit, nu am făcut nimic grav. Amenințarea a fost de ajuns. A ciripit precum o privighetoare.

Tom Tanaka scutură din cap. Lara nu utilizase cea mai finuță metodă, dar trebuia să recunoască succesul avut de metoda ei Dirty-Harry.

– Ascultați, vreau să vă fac o propunere, spuse femeia. Vă spun unde mi-am ascuns pachetul – puteți așadar să puneți mîna pe un ucigaș fără mult efort. În schimb, ne lăsați pe mine și pe Emmet liberi.

Propunerea nu era tocmai pe gustul lui Tanaka. Era deja de multă vreme pe urmele Larei și a complicilor ei, ca să renunțe acum atît de ușor. Pe de altă parte, dacă Emmet Walsh nu omorîse polițistul, nu exista nici un lucru pe care Tanaka să-l poată folosi împotriva lui. Emmet era la Interpol o foaie goală. Nici împotriva Larei Mosehni nu putea demonstra ceva concret. Poate că îi mai trebuia cîțiva ani să o urmărească.

Gîndindu-se la cariera lui, oferta femeii i se păru brusc cea mai bună alternativă. Mare parte din banda Sabia Crestată era îngropată sub dărîmăturile castelului Leighley. În acest caz nu avea decît de cîștigat. Încătușarea unui polițist va arăta foarte bine în actele sale.

– De acord, spuse el. Cu două condiții. Prima: Chiar l-ați legat pe criminal?

– Bineînțeles. Care este a doua?

– Încetați imediat căutarea persoanelor răpite.

– Dar trebuie să-i salvăm.

– Nu mai este problema dumneavoastră, ci a Interpolului. Am auzit discuția dumneavoastră din hotel și am făcut deja pregătirile necesare. În trei zile, un comando special va veni în al-Quz, bine dotat și destul de puternic pentru a face față soldaților lui Assad. Îi vom elibera, vă promit.

Tanaka luă tăcerea femeii drept consimțămînt.

– Unde ați lăsat exact pachetul?

Lara Mosehni îi dădu adresa. Apoi încheiară convorbirea.

Lara stătea în cabina de telefon și medita. Ce să facă? Poate că era într-adevăr mai bine ca Interpolul să-i elibereze pe răpiți. Pe de altă parte, nu putea să ia această decizie singură. O discuție cu Emmet era inevitabilă. Acest lucru însemna că trebuia să-i facă o mărturisire.

Se întinse mulțumită spre receptor, dar îl puse repede în furcă. Ar trebui să vorbească între patru ochi cu Emmet. Cîștigase acest lucru. În afară de asta, Tanaka auzea totul la telefon.

Cu un sentiment straniu în stomac, Lara urcă în mașină. În loc să o ia spre sud, se întoarse și porni spre oraș.

Emmet stătea la masa din camera sa, adîncit încă în planurile palatului. Cineva bătea la ușă.

– Roomservice.

– Intră.

Ușa se deschise și intră un curier. Avea în mînă un buchet de flori proaspete pe care le schimbă cu cele vechi.

– Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră, domnule? întrebă el cînd termină.

– Nu, mulțumesc.

Curierul se opri în ușă.

– În bar se cîntă muzică live. Poate aveți chef să ascultați. Cîntăreața este excelentă, poate ați auzit de ea. O franțuzoaică – Roberta Monferrat.

Într-o fracțiune de secundă, atenția lui Emmet se trezi. Asemănarea numelui cu cel al fondatorului ordinului, Robert de Monferrat, nu putea să fie o coincidență.

– Mulțumesc pentru sfat, spuse Emmet. Cred că puțină muzică și o băutură n-ar pica rău.

Lara stătea în bar la o masă, în spate.

– Ce faci aici? întrebă Emmet. Ai luat deja armele? Și ce a fost cu Roberta Monferrat?

– Trebuia să te scot din cameră, fără să bată la ochi, spuse ea.

Emmet avea o presimțire stranie. Privirea Larei și tonul serios indicau greutăți.

– Să mă scoți din cameră? Lara, ce se întîmplă?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Își lăsă privirea în jos, se uită la masă, ca atunci cînd îi mărturisise, la castelul Leighley, că evadase dintr-o închisoare iraniană.

După cum se părea, presimțirea lui Emmet se adeveri. Lara îi dezvăluia știri tulburătoare. Cînd termină, Emmet se simți profund rănit.

– M-ai considerat așadar un criminal, întrebă el.

– Am crezut că ai făcut-o ca să ne protejezi.

– Și eu credeam că ne cunoaștem mai bine.

Priveau amîndoi masa. Preț de cîteva minute nici unul nu scoase vreun cuvînt.

– Îmi pare rău, Emmet, spuse Lara într-un final. Tanaka avea un martor. Ce ai fi făcut în locul meu?

Nu știa. Poate același lucru. Totuși, îl durea să știe că Lara îl bănuise de așa ceva.

– Ce se întîmplă mai departe? Mă refer la răpiți. Să lăsăm terenul liber în favoarea Interpolului?

Emmet se gîndea.

– Nu, spuse el. Poliția trebuie să respecte niște reguli. Oamenii lui Assad însă nu. Dacă Interpolul defilează în forță, se va ajunge la o luptă în care vor muri mulți polițiști.

– Dar noi sîntem doar doi. Cu Reyhan și Anthony, patru.

– Tocmai aceasta poate să fie avantajul nostru. Uneori o gherilă mică este mai eficientă decît o armată. Avem nevoie doar de o tactică bună.

În ciuda tuturor speranțelor, Emmet era sigur că nu-i așteaptă o plimbare.

Soarele dispăruse deja de pe cer cînd Tom Tanaka și Jussuf Ishak găsiră containerul pe care Lara îl menționase. Bărbatul care stătea înăuntru, era legat după toate regulile artei. Urinase în pantaloni, dar, în rest, era sănătos. Deși refuzase orice fel de declarație, se dovedi în aceeași seară că era persoana căutată. Copilul care fusese martor la crimă îl identificase fără probleme.

53

Luni dimineața Reyhan intră la timp în laborator pentru schimbarea turei. Mai simțea încă în oase călătoria la Paris și drumul de ieri cu autobuzul de la Jeddah la al-Quz, dar nu regreta nimic. Se simțea chiar întreprinzătoare. Întîlnirea cu Emmet și cu Lara îi dăduse aripi.

După ce își efectuă munca de dimineață, dori să-i facă o vizită lui Anthony Nangala ca să îi dezvăluie că misiunea ei decursese bine. Dar patul lui nu mai era în cameră.

Înainte să apuce să-și facă griji în această privință, auzi o voce în spatele ei:

– Doamnă Abdallah?

Se întoarse și văzu un bărbat pe care nu-l mai cunoscuse pînă atunci, dar care i se părea oarecum familiar.

– Numele meu este Leclerc, spuse el. Mats Leclerc. Nu ne-am mai văzut.

Îi întinse o mînă. Părea oricum, dar nu prietenos.

– Sînt responsabil cu securitatea palatului. Vreți să mă urmați în biroul doctorului Goldmann?

Nu era o întrebare, ci un ordin. Reyhan simți cum i se strînge stomacul.

– Bineînțeles, spuse ea, încercînd să nu-și arate teama.

„Ce dorea doctorul Goldmann de la ea? Și de ce trimitea un om responsabil de siguranță și nu una dintre asistentele sale?“

Răspunsul la întrebare îl primi cîteva minute mai tîrziu.

– Mă bucur să vă revăd, Reyhan, spuse doctorul Goldmann, cînd intră în birou, în spatele lui Leclerc.

Se ridică de pe scaunul său, o salută dînd din cap.

– Cum a fost week-endul dumneavoastră?

– Foarte frumos, răspunse ea și rîse. Prea scurt, ca întotdeauna.

Goldmann rămase serios.

– Am auzit că ați fost la Paris.

– De unde știți acest lucru?

Goldmann îi aruncă o scurtă privire lui Leclerc.

– L-am rugat să vă supravegheze puțin, spuse el. Vineri ați părut slăbită. Apoi, și noua metodă de cultivare a celulelor noi... Voiam să fiu sigur că vă simțiți bine.

Din cauza izbucnirii ei din sala cu celule tinere, îi trezise neîncrederea lui Goldmann, era sigură de acest lucru. Sperase să-l fi convins atunci cu simularea ei, dar se așteptase la posibilitatea de a fi urmărită. Nu era deloc surprinsă.

– Știu că v-ați întîlnit cu o femeie la Paris și mă întreb cine este această femeie, spuse Goldmann. Cel mai mult mă interesează ce ați făcut în Paris.

O privea dur, semn că aștepta un răspuns.

Ryhan aprobă. Își pregătise deja o poveste pentru cazul în care trebuia să se justifice.

– Aveți dreptate, îi spuse doctorului Goldmann. Nu m-am simțit în ultimul timp prea bine, asta deși, în ultimele douăsprezece luni, am stat aproape numai în pat. Simt că puterea îmi dispare pe zi ce trece.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu erau deloc impresionați.

– Am auzit vineri o parte a conversației dumneavoastră cu șeicul Assad, recunoscu ea. După cum am auzit, boala mea nu este vindecabilă prin terapia dumneavoastră. De aceea am zburat în weekend la Paris. Voiam să îmi îndeplinesc visul din tinerețe, să văd măcar o dată în viață orașul, Luvrul, meșterii vechi – chiar dacă pentru scurt timp.

– Și femeia de la muzeu?

– Ne-am cunoscut din întîmplare. Nu o cunoșteam dinainte. Fusese interesată de o pictură, așa am intrat în discuție.

Leclerc și Goldmann doreau mai multe detalii, așa că Reyhan minți mai departe. Că femeia era critic de artă. Că de la Paris a plecat spre Mecca cu o mică oprire la Jeddah. Că o invitase la o cafea la ea în hotel.

Continuă în acest fel un timp. Pentru fiecare întrebare avea un răspuns pe măsură. În final, cei doi bărbați părură mulțumiți.

– Vă rog să mă iertați, spuse doctorul Goldmann, la sfîrșitul discuției cînd îi strînse mîna și îi arătă din nou simpatia. Trebuia să am mai multă încredere în dumneavoastră. Dar povara responsabilității nu este întotdeauna ușor de purtat.

– Nu trebuie să vă scuzați.

– A, ba da. V-am făcut speranțe exagerate în privința bolii pe care o aveți. Probabilitatea ca terapia mea să-și facă efectul la dumneavoastră este foarte scăzută. Dar aveți totuși o șansă.

O privi în ochi.

– Pentru a vă demonstra cît de serios sînt, vă rog să vă alăturați primelor persoane tratate. Ce aveți de pierdut?

Reyhan scutură din cap energic și făcu un pas înapoi, dar Goldmann o prinse de încheieturi.

– Ce aveți de pierdut?

Era atît de insistent.

– Istoria medicinei este plină de succese neașteptate. Nimeni nu poate ști cum ar funcționa terapia la dumneavoastră. Nici eu nu știu. Dar chiar și în cel mai rău caz, nu vă poate dăuna. Nu aveți decît de cîștigat.

Era muzică pentru urechile ei. O simfonie. O dulce minciună. Dar cînd își imagina că alți oameni trebuiau să moară pentru a-i da ei șansa de a-și prelungi viața, îi era ușor să ia o decizie.

Goldmann îi bănuia deja răspunsul, dar nu era nicidecum mulțumit. Îi aruncă o privire hipnotică.

– Gîndiți-vă puțin. Nu veți face o favoarea doar dumneavoastră și familiei dumneavoastră, ci și mie. Vă plac.

Așadar, acum ieșea la iveală. Reyhan nu știa cum să reacționeze. Înainte îl privise cu admirație. Dar, de cînd îi văzuse adevărata față, nu simțea față de el decît dezgust.

– De ce ezitați? se interesă Goldmann. Vă e frică de intervenție? Nu trebuie să vă fie frică, veți fi pe mîini bune. În afară de Leclerc și de șeicul Assad, vor mai fi tratați trei membri ai proiectului și eu. Începem chiar mîine-dimineață. Prima fază este planificată să înceapă la ora opt. Faza a doua urmează imediat după aceea. Așa că mai gîndiți-vă încă o dată la acest lucru. Dacă îmi dați un răspuns în această seară, voi mai avea la dispoziție destul timp pentru pregătiri.

Îi lăsă mîinile. Reyhan avu impresia că totul începuse să se învîrtă în jurul ei.

„Încep deja mîine."

„Ce putea să însemne asta? Oare înțelesese ea greșit cînd Goldmann și Assad vorbiseră despre acest lucru? Sau modificaseră brusc termenul? Dar acest lucru nu mai era important acum. Dacă terapia începea la ora opt, acest lucru însemna că procedeul de colectare a celulelor va avea loc la ora șapte și jumătate, cu o oră și jumătate mai devreme. Numărătoarea inversă începea.

– Minte, spuse Mats Leclerc serios, după ce Reyhan Abdallah părăsi camera.

– De unde știți acest lucru?

– Deoarece nu s-a întîlnit cu o oarecare arăboaică în Luvru, ci cu o anume Jennifer Watson. Cel puțin acesta este numele cu care s-a înregistrat la hotel.

– Jennifer Watson? Nume ciudat pentru o arăboaică, spuse Goldmann. Ce este atît de special în privința ei?

– Este partenera scafandrului care i-a surprins pe oamenii mei de pe Harmattan.

Goldmann își încreți fruntea. Era un om de știință strălucit, dar nu înțelegea decît ceea ce intra în raza laboratorului său, în rest, nimic.

Leclerc îi explică:

– Scafandrul de pe iaht nu a fost ucis. Am sperat să fie așa, și, ca să fiu sigur, am lăsat un supraveghetor în Aqiq. L-a urmărit pe necunoscut pînă în Jeddah. Numele lui este Fitzgerald. Brian Fitzgerald. În Jaddah s-a întîlnit cu Jennifer Watson. Sînt sigur că cei doi plănuiesc ceva. Cred că sînt pe urmele persoanelor răpite din Sudan.

– Unde sînt cei doi?

– Acest lucru ne este încă necunoscut.

– Sînt de-ai lui Nangala?

Leclerc scutură din cap.

– A spus mai multe nume sub influența drogurilor. Fitzgerald și Watson nu au fost printre ele.

– Polițiști?

– Nu. Polițiștii le suflă în ceafă de cînd au ajuns în Jeddah. Și, ca acest lucru să nu se schimbe, l-am pus pe Olaffson să omoare un polițist.

– Cine este Olaffson?

– Unul dintre oamenii mei. Seamănă puțin cu Fitzgerald. Am vrut doar ca Fitzgerald și Watson să se abată de la planul lor, adică de la căutarea oamenilor răpiți din Wad Hashabi.

– Și planul a funcționat?

– Da. Dar între timp a intervenit altceva. Olaffson nu m-a mai contactat nici ieri-seară, nici azi-dimineață. Mă tem că acest lucru nu miroase a bine.

– De ce nu i-ați ucis pe cei doi imediat?

Reproșul din tonul lui îl provocă pe Leclerc.

– Acest lucru este evident, răspunse el caustic. Cei doi sînt urmăriți de Interpol. Uciderea lor ar putea atrage atenția asupra noastră. Cred că șeicul Assad nu ar fi foarte încîntat de acest lucru.

Chipul lui Goldmann se întunecă.

– Unde sînt Fitzgerald și Watson acum? Mai sînt în Jeddah?

– Întrucît nu am primit nici un fel de raport de la Olaffson, nu aș putea să spun. Poate mai sînt încă în Jeddah sau poate deja pe drum încoace.

– Cu Interpolul pe urmele lor.

– Posibil. Dar Interpolul nu ne are cu nimic la mînă, altfel am fi fost deja de mult după gratii.

– Totuși povestea asta nu îmi place.

Leclerc își stăpîni un comentariu. Nu Interpolul era problema. Fără ceva concret, polițiștii nu puteau să facă nimic. Mai multe bătăi de cap îi dădeau Jennifer Watson și Brian Fitzgerald. Practic, nu știa

absolut nimic despre ea. Dar faptul că intraseră în contact cu Reyhan Abdallah însemna că știau deja mai multe despre palat decît era cazul. Pe de altă parte, ce puteau să facă cei doi împotriva unei armate de soldați extrem de bine pregătite și înarmate pînă în dinți? Doar gîndul acesta și îl apuca rîsul.

– În cazul în care își fac totuși apariția aici, vor exista destule șanse să-i înlăturăm, spuse Leclerc. În orice caz, ar fi bine să aflăm mai multe despre planurile lor. Lăsați-mă să mai vorbesc încă odată cu domnișoara Abdallah.

– Vă cunosc deja metodele! replică Goldmann. Dar atît timp cît nu aveți consimțămîntul meu, nu-i veți atinge femeii acesteia nici măcar un fir de păr, ați înțeles? Altfel, mi s-ar putea strecura o mică eroare în timpul terapiei dumneavoastră.

Leclerc strînse furios din dinți. Cunoștea riscurile unei erori de terapie. Doar gîndul la eventualele consecințe îi dădea fiori.

– După cum văd, ne-am înțeles, remarcă Goldmann. Totuși, sînt de acord. Trebuie să o facem pe Reyhan Abdallah să vorbească. Dar nu vreau ca acest lucru să se întîmple sub influența violenței.

Rămase un moment pe gînduri. Apoi spuse:

– Aduceți-l pe fiul ei.

O întreagă armată de angajați era ocupată cu pregătirile pentru dimineața care urma. Soluțiile cu vitamine fuseseră pregătite, injecțiile cu hormoni preparate, laboratoarele curățate și echipamentul tehnic verificat. Nimic nu era lăsat la voia întîmplării.

Doctorul Goldmann supraveghea procesul minuțios. Era totuși vorba despre viitorul său. Era încrezător că faza întîi a tratamentului – cura de întinerire – va decurge fără dificultăți. Simulările computerului îi arătau culoarea verde. Pericolul ca ceva să se întîmple era aproape zero.

Faza a doua arăta mai critic. Dacă toate etapele erau urmate cu precizia necesară, nu vor exista nici aici probleme. Dar, la cea mai mică eroare, putea să aibă consecințe tragice pentru fiecare pacient. De aceea, doctorul Goldmann dorea să mai treacă prin etapele fazei

a doua cu cele două persoane de încredere ale sale, senatorul Bloomfield și Anthony Nangala. Doar probe generale.

Anthony Nangala era legat pe o masă de operație și își dorea să se trezească odată din acest coșmar. Doctorul Goldmann stătea lîngă el, înconjurat de două asistente. Un drac îmbrăcat în alb și ajutoarele sale.

– Nici un semn de întinerire remarcabil după tratamentul cu celule tinere de vineri, murmură Goldmann, stînd foarte aproape de Nangala. Dar acest lucru nu înseamnă nimic. Scăderea temperaturii corpului determină o încetinire a tuturor reacțiilor biochimice și procesul de revitalizare. Mai așteptăm cîteva zile. Sînt sigur că o să vedem atunci primele rezultate.

Se ridică.

– În paralel, vom începe chiar astăzi faza a doua. Ea urmărește o importantă îmbunătățire a capacității de separare a celulelor, mai mult decît în cele cincizeci de posibile părți. Altfel spus, azi va fi vorba despre menținerea procesului de îmbătrînire la jumătate.

Făcu o pauză.

– Îmi dau seama că vă întrebați cum vom realiza acest lucru. Considerați că viziunea mea este doar o himeră, nu-i așa? Dar trebuie să vă dezamăgesc. Longevitatea sau chiar nemurirea nu sînt o poveste, ci sînt realitate. Mai mult, ea există sub forma celei mai crunte boli care a lovit omenirea: cancerul.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, spuse Nangala.

– Celulele cancerigene sînt, de la natură, nemuritoare, îl lămuri Goldmann. Se pot diviza fără limite – tocmai de aceea sînt celule cancerigene. Despărțirea lor se produce total necontrolat, astfel încît tumorile netratate reprezintă, de cele mai multe ori, amenințări aduse la adresa vieții.

Nangala nu putea nici acum să înțeleagă despre ce vorbea Goldmann. Totuși îl enerva la culme.

– În a doua etapă a terapiei mele mă voi folosi de proprietățile mortale ale celulelor cancerigene și le voi inversa. Un paradox, nu-i așa? Transform cancerul într-un elixir al vieții, spuse Goldmann.

În același timp, cele două asistente ale sale începuseră să amestece niște substanțe.

Nangala simți cum intră în panică.

– Ce aveți de gînd să faceți cu mine? întrebă el speriat.

– Vă vom infecta cu o soluție conținînd celule cancerigene, îi explică omul de știință, de parcă ar fi fost vorba despre un vaccin. Această soluție este o variantă a virusului Epstein-Barr, unicul virus care s-a dovedit că poate declanșa cancerul. I-am făcut niște mici modificări. Funcționează mai rapid și este mai eficient. Se extinde în cîtevea zile în întregul organism și acționează cancerul.

Nangala își simțea limba ciudat, ca și cum nu ar fi făcut parte din corpul său.

– Vreți să mă omorîți? strigă el.

– Nici vorbă. Într-o săptămînă, virusul își va face treaba. Apoi, vă vom supune unui tratament regulat. Virusul provocat artificial de noi este sigur vindecabil. În afară de asta, vom ucide virusul. Cu alte cuvinte: Veți fi complet vindecat – tratamentul va fi cu precizie efectuat. Nu vă faceți griji. Sînteți pe cele mai bune mîini. Tot ce lasă virusul cancerigen în urma sa este o lungă, foarte lungă viață.

Cineva bătu la ușa. Un bărbat blond, cu părul tuns scurt băgă capul pe ușă.

– Am băiatul, spuse el.

Goldmann aprobă.

– Unde este?

În camera de lîngă birou. L-am liniștit cu un tranchilizant.

– Excelent. Transmite-ți doamnei Abdallah că doresc să mai vorbesc cu ea încă o dată în jumătate de oră.

Se întoarse din nou spre Nangala.

– Să ne întoarcem la dumneavoastră acum, spuse el în timp ce primi o injecție de la asistentă. Lichidul din interior era roșiatic precum moartea.

54

Hotelul Baibar din al-Quz era așezat la doar cîteva sute de metri distanță de palatul șeicului Assad. De la fereastra camerei sale de la etajul patru, Lara putea vedea, la capătul unei străzi lungi, zidurile cetății.

Oftă și se întrebă dacă vor reuși realmente să-i elibereze pe răpiți. Emmet stătea în spatele ei și medita adîncit în planurile palatului. Nu mai părea atît de convins de reușită, deși nu dorea să recunoască acest lucru.

„Poate că este încă posomorît din cauză că am colaborat cu Interpolul", se gîndi Lara. De cînd îi povestise acest lucru, relația dintre cei doi era tensionată.

Auzi un zgomot pe culoar, apoi o voce:

– Sînteți acolo? Eu sînt, Reyhan. Deschideți!

Lara deschise. În fața ei stătea Reyhan Abdallah. Ochii îi sclipeau și erau roșii, de parcă ar fi plîns. În afară de asta, privirea ei era precum a unui animal hăituit.

– Haideți înăuntru, spuse Lara și o trase înăuntru. Ce s-a întîmplat?

Suspinînd, femeia își spuse necazul. Goldmann îi răpise băiatul și îl folosea pentru a o obliga să coopereze. La insistențele sale îi povestise că Emmet și Lara vor să pătrundă în palat și să elibereze persoanele răpite.

– Crede că veți ataca miercuri, după cum am plănuit, spuse ea. În schimb, pot să vă spun că Goldmann și ceilalți vor să înceapă mîine

terapia. Mîine li se vor administra și celulele noi. Acest lucru înseamnă că trebuie să reprogramăm atacul mai devreme.

Emmet își trecu mîinile peste față.

– Ne rămîne foarte puțin timp pentru pregătiri, planul meu se dă astfel peste cap.

– Nu avem altă soluție.

Emmet aprobă.

– Aveți dreptate. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință. Pentru a avea o șansă de a-i elibera pe răpiți este foarte important să lucrăm cot la cot. De ce avem nevoie momentan este un program. Cît timp puteți să rămîneți?

– Sînt momentan în pauză, dar Goldmann îmi supraveghează locuința. A trebuit să mă strecor printr-un geam lateral pentru a putea veni aici. Trebuie să fac același traseu, altfel intru la bănuială.

Se opri gînditoare și calculă.

– Schimbul meu începe la ora 20. Trebuie să fiu cu o oră înainte acasă. Pentru a ajunge acolo am nevoie de o jumătate de oră. Acest lucru înseamnă că am timp pînă la șase și jumătate.

– Așadar încă trei ore, constată Emmet. Nu foarte mult, dar ar trebui să ne ajungă. De acum înainte să improvizăm.

Reyhan ajunse la timp în laborator. Cînd se gîndea ce avea să urmeze în această noapte, îi urca inima în gît. În afară de asta, trebuia să își păstreze mintea limpede pentru copilul său. Încerca să-și învingă temerile, spunîndu-și că făcea un lucru bun.

În timp ce își îndeplinea mecanic munca, se tot gîndea la orarul pe care-l stabiliseră. În exact cinci ore va izbucni un adevărat foc de artificii în palat. Știa deja că fiul ei era închis în camera de lîngă biroul lui Goldmann. Nu avea însă idee unde se aflau Anthony Nangala și sudanezii. Trebuia să-i caute.

La ora nouă și jumătate se învoi pentru pauza de cafea. În realitate, începu să spioneze. Deoarece toți ceilalți erau ocupați cu pregătirile pentru intervenția de mîine, intrările erau oarecum părăsite. Reyhan putea să privească nestingherită. Nu trebuia totuși să

piardă prea mult timp, deoarece cineva i-ar putea simți lipsa și vor intra la bănuieli.

Prima dată cercetă spațiul din aripa de sud. De cînd începuse să lucreze aici, încă nu pusese piciorul în acest loc. Se grăbi spre capătul gangului și deschise o ușă. Era deschisă, ca majoritatea ușilor din laborator. Palatul era atît de bine asigurat, încît aici, jos, utilizaseră măsuri de siguranță suplimentare.

Reyhan privi cu atenție zona de cercetare, supraîncărcată cu vitrine de sticlă, în care se plimbau mii de șoareci. În pofida măsurilor de igienă, mirosea a excremente și a urină.

Următoarea cameră prezenta o imagine asemănătoare, doar că animalele pentru experiment erau de această dată șobolani. Cu o cameră mai încolo se afla un spațiu îngrădit cu paie, în care se aflau capre și oi.

Următoarele trei camere erau cu cimpanzei. Cele mai multe animale erau anesteziate. Din capetele lor ieșeau electrozi către unitățile de măsurare. Computerele afișau date. I se făcu milă cînd văzu peisajul tulburător. „Sărmanele creaturi", se gîndi ea.

Totuși, încă nu văzuse ce era mai rău: pe cealaltă parte a gangului nu se afla un spațiu pentru experimente cu animale, ci o sală mare care amintea de un spital de campanie. Nu, asemănătoare unei camere imense de terapie intensivă. În cel puțin douăzeci de paturi se aflau bătrîni, femei, copii, nemișcați, ca și cum ar fi fost morți, legați la perfuzii și toți conectați la o baterie, un sistem care îi ținea în viață. Enervată, dar și curioasă, Reyhan se apropie de un pat. O fată de nici zece ani stătea întinsă, cu ochii închiși. Respira încet și regulat cu ajutorul unei foale dintr-un tub de sticlă al mașinăriei pentru plămîni și inimă.

Reyhan privi micul chip de înger. Apoi, se așeză pe marginea patului și simți o dorință arzătoare de a-i dărui acestei făpturi nevinovate puțină tandrețe. Îi luă mîna cu grijă și i-o strînse în a ei. Brațul îi era pătat și umflat, degetele, pline de înțepături. Reyhan își mușcă buza inferioară. Trebuia să se stăpînească să nu izbucnească în lacrimi.

Se ridică, simțindu-și picioarele nesigure, pentru a se îndrepta spre următorul pacient, un bărbat de culoare înaintat în vîrstă. Brațele

sale erau desfigurate, fața sa era acoperită de mai multe umflături de forma cartofului, una deasupra ochiului stîng, alta pe obraz și una pe bărbie. Femeia de pe patul vecin nu arăta nici ea mai bine. Reyhan își duse mîna la gură și se năpusti la ușă. Acolo aproape că se lovi de Mustil Massuf, colegul a cărui fiică suferea de sindromul Hutchinson-Guilfort.

– În numele lui Allah, m-ai speriat, spuse el.

– Și tu pe mine, murmură Reyhan încă aflată parcă în transă.

Mustil o atinse cu grijă pe umăr.

– Se pare că doctorul Goldmann nu ți-a explicat încă tot ce facem noi aici?

Femeia scutură din cap.

– Da, cîndva trebuia să afli și tu, de ce nu acum, spuse Mustil.

Părea îngrijorat.

– Pe acești oameni se testează a doua fază a terapiei. Fără rezultat, după cum observi. Umflăturile pe care le vezi sînt tumori. Incurabile. Dintre toți cei experimentați în prima grupă a ieșit o catastrofă. Virusul Epstein-Barr și-a făcut treaba, dar au existat probleme la tratamentul regulat. Acestea sînt urmările.

Își lăsă privirea să se plimbe prin sală.

– Le-am indus coma artificială, iar unicul lucru care-i mai poate ține în viață este un aparat. Fără acest aparat pentru inimă și plămîni ar muri. Chiar și conectați la aparat, s-a ajuns deja la decese, cinci săptămîna trecută.

Reyhan tremura.

– Dacă nu există nici o șansă de vindecare pentru acești oameni, de ce mai sînt ținuți în viață? întrebă ea.

– Știu că sună îngrozitor, dar sînt utilizați drept cobai. Realitatea este că virusul nostru modificat Epstein-Barr nu a fost încă cultivat în alimente, ci exclusiv în corpul omenesc. Din sîngele acestor oameni se pregătește preparatul pentru faza a doua. Preparatele necesare intervenției de mîine vor fi pregătite azi.

Reyhan murmură un „mulțumesc“ și se grăbi să părăsească sala, deoarece avea senzația că va vomita. Citise deja, cu cîteva zile în urmă, un studiu despre faza a doua, scris de Goldmann, în care prezenta

într-o manieră simplă și nevinovată procedeul pe care îl utilizase, de parcă era cel mai inocent joc de copii. Reyhan era nervoasă acum pe ea, pe ușurința cu care crezuse totul. Succesele științifice se bazează în primul rînd pe multe încercări eșuate.

Șocată de cele aflate, se întoarse la locul de muncă. În drumul ei trecuse din nou pe lîngă laboratorul de virusologie și începu, fără să vrea, să tremure. Epstein-Barr. Cancer. Cîtor oameni le dăduse doctorul Goldmann acest destin îngrozitor? Pentru a ajunge la jumătatea drumului privind cercetările sale, avusese nevoie de sute de pacienți. Unde se aflau aceștia?

„Probabil arși în furnal, își spuse Ryhan îngrozită. Așa cum procedaseră înainte cu cadavrele animalelor."

O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Furia și deznădejdea o cuprinseseră. Gîndul că Goldmann și ajutoarele sale provocaseră atît de multă suferință și că pentru acest lucru vor fi răsplătiți cu o viață mai mult decît lungă i se părea insuportabil. Această mare nebunie trebuia pedepsită. Dar cum, cînd în spatele pereților palatului nu exista nici o lege?

Plăcuța de pe perete îi sări în ochi. Virusologie. Îi veni o idee.

„Să mă ierte Allah, se gîndi ea. Sau să mă binecuvînteze pentru această faptă."

Se asigură că nu era nimeni pe hol și se strecură înăuntru.

La douăsprezece și jumătate era deja cu colegii ei în laboratorul cu celule tinere. Cu fiecare bătaie a inimii îi creștea agitația. În jumătate de oră începea acțiunea de eliberare.

Între timp, aflase de la Mustil Massuf unde se aflau Anthony Nangala și sudanezii. Mustil nu era doar bine informat, ci și extrem de săritor dacă era prins în mrejele cuiva. Reyhan reușise să conducă discuția într-o direcție bună, astfel încît să afle tot ce dorea.

Mai lucră în sala de operație încă douăzeci de minute, mai mult sau mai puțin concentrată. Apoi, veni timpul să treacă la acțiune. Își părăsi colegii fără un motiv anume, spuse doar că se întoarce repede. Dar nu avea de gînd să se mai întoarcă vreodată. Urma să părăsească pentru totdeauna palatul – și nu singură.

Se strecură prin gang spre garderobă și aduse o pungă de plastic. Se grăbi apoi spre camera lui Anthony Nangala. Nu-și întoarse deloc capul spre ea, privea fix în tavan.

– Am venit să vă eliberez, spuse ea. Ce se întîmplă cu dumneavoastră? Nu vă bucurați deloc?

Nangal respiră zgomotos, iar ochii săi sclipiră umezi.

– Am primit azi o infuzie. Epstein ceva. Un virus care provoacă cancerul. Doar o anumită iradiere cu unde magnetice mă poate vindeca. Acest lucru înseamnă că dacă părăsesc palatul voi muri.

Reyhan nu luase în calcul acest lucru. Reyhan văzu cum mușchii faciali îi tremurau. Dorea să poată să-i spună ceva încurajator, dar nu-i veni nimic în cap.

– Și eu voi muri în curînd, murmură ea, ținîndu-i încă mîna. Am SIDA. Ultimele speranțe ale mele sînt în această terapie. Dar am văzut cum a ajuns doctorul Goldmann la acest scop. Se folosește de corpuri, în adevăratul sens al cuvîntului. Trebuie să îi salvăm pe cei răpiți din Sudan.

Nangala privea încă tavanul cu o privire goală.

Reyhan își privi ceasul.

– Mă ajutați sau nu mă ajutați? Trebuie să vă decideți. Nu mai avem mult timp la dispoziție. În cîteva minute trebuie să pornim.

Simți că bărbatul se mișcă puțin. Pentru a-i liniști sufletul, îl trezise la realitate.

– Vă rog... ajutați-mă, repetă ea.

Trecură cîteva secunde. Apoi Anthony Nangala își întoarse fața spre ea și o privi în ochi.

– Ce mai așteptați? spuse el. Scoateți-mi nenorocitele de cătușe.

Temperatura scăzută a corpului și infectarea cu virusul de care Anthony Nangala suferise îl făceau mai slab decît crezuse în pat. Acum, cînd stătea în picioare, pentru prima dată după multe zile, simțea slăbiciunea în fiecare os. Totuși, știa că în acest moment nu își putea permite această slăbiciune. Strînse din dinți.

„Ai fost odată campion la categoria grea! îi strigă o voce din interior. Ai fost «Tornada Neagră». Demonstrează-le nenorociților

că poți să o faci! Chiar dacă te simți fără vlagă, trebuie să reziști! O să reușești, nu trebuie să cedezi!"

– Ce facem acum? întrebă el în timp ce-și freca încheieturile mîinilor.

– În primul rînd trebuie să vă îmbrăcați cu altceva, spuse Reyhan și îi întinse punga de plastic. Lucrurile sînt ale bărbatului meu. Sper că vi se potrivesc.

Nangala se îmbrăcă repede în jeanși și într-un tricou. Ambele i se potriveau de minune. Chiar și pantofii.

– Prima dată trebuie să mergem în camera cu chei, spuse Reyhan și deschise ușa.

Privi atentă pe coridor.

– Este liber. Veniți!

Nangala o urmă prin labirintul subteran. Își pierduse de mult orientarea cînd Reyhan intră în încăperea care semăna cu cameră de paznici: două monitoare de supraveghere, un telefon, un dulap cu arme cu grilaj. La masă stătea un bărbat cu aspect de gorilă care avea un pistol la curea. Îi făcu semn cu ochiul lui Reyhan. Cînd îl recunoscu pe Nangala nu mai fu atît de prietenos.

– Reyhan... ce faci cu prizonierul...?

Nu apucă să spună mai multe, deoarece Reyhan îi făcu o injecție în umăr. Înainte de a apuca să se ridice de pe scaun, adormi adînc.

– Este scos din luptă, murmură ea.

Cutia cu chei era pe perete. Anthony Nangala nu întîmpină nici o greutate cînd o sparse. Se pare că ei luaseră în calcul doar pericolele exterioare, nu și dușmanii aflați printre rîndurile lor.

– U12 și U13, spuse Reyhan. Acestea sînt cheile de care avem nevoie. În U12 sînt închiși sudanezii. Iar în U13 este fiul meu.

Dori să iasă din nou pe coridor, dar Nangala o opri. Privind la dulapul cu arme, o întrebă:

– Ce cheie se potrivește aici?

Ceasul arăta ora 1:30 cînd cei doi părăsiră camera.

55

Emmet stătea întins pe acoperișul unei case cu trei etaje, ascuns în spatele unui horn. Cu ajutorul lunetei armei sale privea pe cealaltă parte a străzii, unde se afla palatul. Din păcate, pereții erau atît de înalți, încît nu putea vedea decît o parte a grădinii, dar nu și restul. Putea totuși să vadă ieșirea din spate a palatului. Pe aici trebuiau să apară, în orice moment, Reyhan Abdallah și prizonierii, pentru a trece prin grădină spre peretele din est. Pentru a distrage atenția gărzilor asupra lui Reyhan și a celorlalți, Lara și Emmet urmau să organizeze un minunat haos în imediata apropiere a clădirii palatului. Utilizaseră timpul de la căderea serii pentru a mînui camerele de supraveghere externe și pentru a plasa în puncte strategice încărcătura explozivă. Cînd se gîndea că avuseseră la dispoziție doar cîteva ore, Emmet era foarte mulțumit de ceea ce făcuse.

Grijile începuseră să îl macine întrucît timpul care fusese stabilit pentru ca Reyhan să apară aproape se scurse și ea nu era de văzut nicăieri.

– Grăbește-te, strigă Reyhan. Acolo în față.

Lui Anthony îi era greu să țină pasul cu ea. Simțea arma din mîini atît de grea, de parcă ar fi fost de plumb. Se simțea ca și cum ar fi boxat douăsprezece runde.

Ajunseră la o ușă pe care scria U12. Agitată, Reyhan băgă cheia în ușă. Dar înainte să o poată învîrti auziră o voce de bărbat dîndu-le

un ordin. Nangala nu înțelese, dar observă că Reyhan înțepeni. Nici el nu se mai mișcă.

Vocea din spate mai spuse ceva.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse Reyhan. Încet.

Asta și făcură. În fața lor stătea un tînăr arab, de cel mult optsprezece, douăzeci de ani, înarmat. Mai dădu încă un ordin.

Reyhan îi traduse.

– Lăsați arma jos. Și nu faceți, în numele Cerului, vreo mișcare greșită.

Nangala ascultă. Mișcîndu-se încet, se aplecă în genunchi și puse arma pe podea. Cînd se ridică, observă că Reyhan își ridicase mîinile. Îi urmă exemplul.

– Și acum? șopti el.

La 1:01 nu era nimeni de văzut în grădina palatului. Nervozitatea lui Emmet era deja greu de stăpînit. Ar fi putut, cu ajutorul unei telecomande, să dea drumul focului de artificii, un foc pe care acest oraș nu-l mai văzuse, totuși se abținu. Atît timp cît Reyhan, Anthony și sudanezii nu ajunseseră încă în grădină, era periculos să dea drumul expoziilor, întrucît nici măcar un om experimentat precum Emmet nu putea să preconizeze ce pagube putea produce.

– Îi vezi? întrebă el în microfonul căștii.

– Nu, din păcate.

Vocea Larei era clară prin micul microfon din ureche. Ea se afla de cealaltă parte a palatului, nu departe de zidurile de nord, deoarece de acolo putea observa o altă zonă a palatului.

– Ceva nu este în regulă, spuse Emmet.

– Și eu cred același lucru.

– Eu intru.

Urmă o scurtă pauză.

– OK.

– Mai acordă-mi două minute.

Apoi ridică arma. Atenția îi fusese atrasă de o mașină care parcase la cincizeci de metri de palat, pe marginea străzii. Emmet puse sub

rezervorul de benzină puțin explozibil. Nu se vor produce pagube, ci va atrage doar atenția.

Își puse rucsacul pe spate și coborî cît de repede putu de pe acoperișul casei pe cealaltă parte a străzii. Aruncă o privire la ceas. Încă o jumătate de minut. Destul. Respiră adînc, cînd simți cum inima începe să-l înțepe.

„Orice, dar asta nu. Nu pot să-mi permit un atac de cord chiar acum."

Ignoră durerea și-și scoase din rucsac o frînghie la capătul căreia era un pinion. Așeză pinionul în arbaletă, întinse coarda și ținti crenelul zidului. Exact cu o secundă înainte ca Lara să producă explozia, Emmet apăsă pe trăgaci. Cablul trecu peste zid, pinionul lovi peretele și se înțepeni. Zgomotul fusese însă acoperit de detonare.

Tînărul paznic fusese atît de uimit de pocnitură și de brusca zguduitură, că rămase uluit un minut. Anthony Nangala profită de șansă și se aruncă asupra lui fără să ezite. Dacă ar fi fost într-o formă mai bună, l-ar fi putut adormi pe tinerel dintr-o lovitură. Dar așa, lupta se încinse. Amîndoi bărbații căzură și se rostogoliră pe podea. Nangala primi lovituri dure în zona rinichilor. Cel mai tare simți însă pericolul armei care se afla în zona coastelor sale. Știa că era de ajuns un glonț ca să moară. Cu toată forța, apucă arma pentru a o îndepărta de lîngă el. În acest moment, se auzi o împușcătură.

Reyhan Abdallah tresări. Preț de o secundă, lupta dintre cei doi păru că îngheață și era sigură că Anthony Nangala fusese rănit. Dar respiră ușurată dîndu-și seama că se înșelase. Nangala părea că este învingător. Reușise să îl dezarmeze pe paznic și îi aplică o lovitură serioasă în tîmplă, încît îl azvîrli pe tînăr la pămînt. Acesta rămase nemișcat.

Respirînd greu, Nangala se întinse după armă și o ridică. Reyhan observă că avea nevoie de o pauză ca să-și tragă răsuflarea, dar știu că nu era timp pentru așa ceva. Împușcătura nu trecuse cu siguranță neobservată.

Deschise repede ușa. U12 era realmente celula prizonierilor. Exact douăzeci și patru de oameni erau strînși aici într-un spațiu strîmt – copii, femei însărcinate, bătrîni. Chipurile de culoare o priveau pe Reyhan cu teamă și disperare.

– Nu vă fie teamă, spuse ea cu o voce blîndă. Veniți.

Deoarece știa că oamenii nu o pot înțelege, le făcu semne din mînă.

– Haideți! Repede!

Un bătrîn se ridică și îi vorbi.

– Ce spune? întrebă Nangala.

– Nu am idee.

Începu să facă iar semne cu mîinile să părăsească celula. De data aceasta se puseseră în mișcare.

Pe hol se aflau mai mulți lucrători ai laboratorului care discutau agitați. În afară de acest lucru, Reyhan mai auzi tropote de cizme. Zgomotul se apropia de ei cu repeziciune.

– Gardieni, constată Reyhan și remarcă că tremura de emoție.

Îi eliberase pe Anthony Nangala și pe sudanezi, dar fiul ei încă lipsea. Nu putea să părăsească palatul fără el.

– Pe aici, strigă ea și arătă spre coridor. După mine! Mai repede!

Alerga înainte, cu ceilalți pe urmele ei.

În spatele lor se auzeau împușcături. Lucrătorii laboratorului țipau și se aruncau la pămînt sau se năpusteau în camerele apropiate. Reyhan riscă o privire în spate. Văzu o armată de cinci paznici la celălalt capăt al culoarului. Începură iar să tragă. La un metru lîngă ea sări tencuiala de pe perete.

– O să ne ucidă pe toți, concluzionă ea.

Totuși, o privire în jos îi redă speranțele. Anthony Nangala se aruncase la podea și deschise și el focul. Doi soldați căzură la pămînt, ceilalți trei se adăpostiră după un colț.

Acest lucru le dădea un avans de cîteva secunde. Reyhan împinse o ușă de sticlă și intră în următoarea aripă a laboratorului. Aici se găsea una dintre camerele unde se afla fiul ei. Se ruga lui Allah ca doctorul Goldmann să nu îl fi mutat în altă cameră.

Emmet se strecură încet prin grădina palatului. În umbra copacilor și a tufelor de înălțimea unui om, se contopi cu noaptea. Distragerea atenției – explozia mașinii– funcționase. Pînă acum, atacul lui Emmet rămăsese neobservat.

Atenția paznicilor nu se mai concentra la mașina în flăcări aflată în fața palatului, ci la ce se întîmpla înăuntru. Nu erau semne bune.

– Avem nevoie de mai multe pocnituri, strigă Emmet în microfon.

– Am înțeles, spuse Lara. În secunda următoare alte detonări zguduiră pămîntul.

Emmet observă cum baloane de foc se ridicau spre cerul înstelat.

– Ajunge deocamdată, spuse Emmet. Te contactez eu mai tîrziu.

Partea din spate a palatului era complet părăsită. Puținii bărbați care supravegheaseră grădina prinseră momeala și se grăbiră la locul exploziilor. Emmet se întreba cît timp va mai dura pînă cînd se vor trezi.

Se strecură cu grijă pe terasă. În spatele ferestrelor late nu se vedea nici o lumină. Emmet știa că ușa de la terasă ducea la un fel de sală de bal. Studiase atît de mult planurile, încît putea recunoaște palatul și legat la ochi, fără a fi fost vreodată acolo.

– Încă două lovituri de tun, te rog, șopti el. La trei. Unu... doi...

La trei, o nouă explozie tulbură liniștea nopții. Simultan, Emmet lovi geamul. O ploaie de cioburi lovi podeaua. Putea acum să intre în voie în clădire.

Traversă sala festivă întunecată și ascultă cu mare atenție la ușă. Știa că se afla în spatele coridorului de intrare. Voci neliniștite demonstrau că acolo era o mare agitație. Emmet se decise să meargă pe alt drum. Se strecură printre două camere vecine pline de decorațiuni și ajunse în final într-un salon. Acolo ascultă din nou la ușă. Era liber. Putu chiar să vadă paznicii de la intrare care păreau prea ocupați ca să-l observe.

Emmet ieși pe ușă și se opri lîngă trepte. Fără zgomot, coborî în pivniță. Parcă cobora într-o lume subterană.

– Mamă?

– Ali, fiul meu. Te vom scoate de aici, îți promit.

Vocea ei se sparse din cauza emoției. Introduse cheia inscripționată cu numărul U33 în broască, învîrti și deschise. Nu fusese niciodată mai fericită să-și strîngă fiul în brațe.

Se auziră împușcături din nou. Sudanezii stăteau ghemuiți la pămînt, Anthony Nangala îi împingea spre ușă și trăgea și el cu arma. Acolo se baricadaseră doi sau trei paznici înarmați.

– Exact pe acolo trebuie să mergem noi, dacă vrem să ajungem sus, se gîndi Reyhan disperată. Cum vom face acest lucru?

La capătul coridorului se întîmpla ceva. Nangala dorea să tragă, dar arma scotea doar un sunet metalic.

– Magazia este goală, spuse el nervos.

Disperarea o cuprinse pe Reyhan. Ajunseseră atît de departe pentru a capitula acum? Gîndul de a fi iar față în față cu Goldmann și Assad îi dădea fiori pe șira spinării.

În timp ce stătea acolo cu fiul ei care se lipise de ea și aștepta, la capătul culoarului apăruseră paznicii. Trupuri impozante în pantaloni de militari și tricouri de culoare kaki, fiecare dintre ei înarmați. Apropiindu-se de evadați cu grijă, nu păreau să creadă în ideea de pace.

Brusc, ceva trosni în spatele lor, undeva pe podea și se strecură printre picioarele lor. Arăta ca un ou de culoare neagră. O grenadă. Brusc, panica se instală printre bărbați. Precipitați, alergau înapoi pentru a se adăposti.

Oul negru se transformă într-un bliț, dar zgomotul detonării nu se auzi.

– Un fumigen, strigă Anthony.

Dinspre capătul gangului venea un zgomot tumultuos, o luptă, dar norul era atît de dens, încît nu se putea vedea nimic. Lupta se opri preț de un minut. Apoi împușcături, țipete și pași grăbiți.

– Ce se întîmplă acolo? întrebă ea încet.

– Cred că sînt întăriri, răspunse Nangala.

În mijlocul norului de fum apăru o figură foarte cunoscută – Emmet Walsh. Își ținea protector o mînă pe gură. Cînd îi recunoscu pe Nangala și pe Reyhan chipul său se luminase.

– Drumul este liber, spuse el.

Se întorceau în grabă. Reyhan cu fiul ei în brațe alerga în fruntea grupului. Anthony Nangala, care își luase un Uzi de la unul dintre paznicii inconștienți, îi flanca pe cei doi, la fel ca și sudanezii care rămăseseră mult în spate. Fumul grenadei cuprinse întregul laborator și îngreuna orientarea urmăritorilor.

Trecură pe lîngă acvariu și ajunseră la pivniță fără incidente. Chiar și urcarea treptelor decurse fără probleme. Parterul necesită o neașteptată pauză, deoarece activitatea în coridorul de intrare, chiar și în aripile laterale se intensificase. Oameni înarmați alergau în toate părțile și își dădeau unul altuia ordine. Alții încercau să îndepărteze dărîmăturile de piatră din drum sau să stingă flăcările. Un adevărat haos.

Emmet, aflat la capul treptelor, îi depăși pe sudanezi pentru a se sfătui cu Anthony.

– Mă furișez pînă la capătul treptelor și aprind ultimele două grenade fumigene, spuse el. Apoi protejez eu zona aceea, iar tu salonul. Cînd e liber acolo, îi trimit pe ceilalți aici.

Emmet o privi pe Reyhan.

– Puteți să îl mai duceți pe fiul dumneavoastră în brațe?

– Da.

– Spuneți-i că în cîteva minute se va termina totul.

Femeia îi spuse ceva în arabă. Băiatul aprobă curajos.

Emmet se furișă sus. Patru soldați patrulau pe coridor, dar nu-l observară pe Emmet. Atent, îi privi pe bărbații din spate. Dispăruseră printr-un gang în aripa de nord. Drumul era liber acum, cel puțin în această direcție. În sala de la intrare mai era agitație, dar paznicii palatului își concentrau atenția la presupusul atac de afară. Emmet folosi această ocazie pentru a-și arunca grenadele pe hol, una spre stîngă, cealaltă spre dreapta. Se aprinseră aproape simultan și formară, în cîteva secunde, un nor gros de fum. O barieră perfectă.

Emmet își îndreptă alternativ arma spre ambii nori de fum și îi făcu semn lui Nangala, care stătea în spatele lui. Bărbatul de culoare se îndreptă spre coridor și apoi intră în salonul aflat vizavi și dispăru în întunericul camerei. La scurt timp, ieși pe ușă și le făcu semn cu degetele ridicate că totul era în regulă.

– Reyhan, dumneata acum, spuse Emmet.

Cu copilul în brațe, se repezi pe coridor. Sudanezii se grăbeau în urma ei. Reușiră toți să treacă în salon.

Emmet respiră și dori să-i urmeze și el, cînd auzi țipete din pivniță. Într-o fracțiune de secundă se auzi o salvă asurzitoare venind spre el. Se aruncă la pămînt. Pe ultima scară recunoscu un soldat care îi urmărea din laborator. Dacă Emmet alerga acum în salon, i-ar fi condus pe bărbați direct la pradă și ar fi putut periclita acțiunea de eliberare.

Luă o decizie și îi făcu lui Nangala un semn clar cu capul: Dispăreți de aici – fără mine. Nangala aprobă și închise ușa salonului. Pe chipul lui se citea regretul.

Emmet trase în pivniță cîteva focuri într-o altă direcție pentru a putea să-și ia un avans. Apoi alergă cît de repede putu pe trepte în sus.

– Mai ai ceva în dotare? strigă el în microfon.

– Bineînțeles, spuse Lara de la celălalt capăt al firului.

– Dă-i drumul atunci. Ceilalți sînt în drum spre grădină.

– Ce se întîmplă cu tine?

– Vă urmez de îndată ce pot.

Alte explozii atinseră fațada palatului. Podeaua de sub picioarele lui Emmet se cutremură, ferestrele se făcură țăndări. O coloană de lumină se ridică în fața lui.

Emmet auzi din nou focuri de armă în spatele lui. „Foarte bine, mă urmăresc pe mine și nu pe ceilalți“, se gîndi el. În același timp era conștient că șansele sale de evadare scădeau cu fiecare minut în plus petrecut în această clădire.

Mats Leclerc urla ordine pentru a controla haosul, dar totul era în zadar. Prin stația sa se auzeau doar vești proaste: explozii, aripi de clădire în flăcări, căderi de curent, oameni răniți. Avînd în vedere întregul peisaj, era oarecum o minune că nu existau pînă acum decît trei morți.

Pentru a avea o imagine mai bună, se grăbi spre treptele care duceau în turnul de nord. Pe platforma de observare găsi doi paznici, unul inconștient, celălalt cu o rană la picior. Lîngă ei erau dărîmături care căzuseră din acoperișul de forma unei cepe. Leclerc luă din mîna soldatului inconștient un binoclu și se uită în împrejurimi.

Oamenii săi se adăpostiseră în spatele copacilor și al mașinilor parcate și păzeau locul din fața palatului. Nimeni nu era de văzut pe lîngă case. Nici la ferestre. Totuși, atacatorii trebuiau să fie undeva.

Brusc, lui Leclerc îi veni o idee. Toate exploziile fuseseră concentrate în fața palatului. Doreau atacatorii să concentreze atenția paznicilor săi spre fațada palatului pentru că ei se aflau în spatele lui?

Cu binoclul la ochi, Leclerc privea spre blocul din aripa de nord a palatului. Privirea lui se opri pe intrarea în clădire, la ferestre și apoi la acoperiș. În spatele unui horn remarcă un corp întins. Reglă binoclul și se străduí să-l țină nemișcat. Imaginea era clară. Totuși, putu să-și remarce ținta: Jennifer Watson.

La al doilea etaj, Emmet reușise să scape de urmăritorii săi, deoarece curentul căzuse aici și lumina care venea de pe hol era aproape inexistentă, totuși umbrele puteau fi remarcate. Așteptă pînă se simți în siguranță și porni înapoi.

La etajul întîi îi bloca drumul un foc de pe hol, astfel că se simți obligat să o ia pe treptele care duceau spre nord. La jumătatea drumului se opri brusc văzînd o figură foarte cunoscută, care apăru din neant din una dintre camere: Donna Greenwood.

De îndată ce îl recunoscu, femeia păru la fel de uluită ca și el. Amîndoi se opriră brusc și se priveau unul pe celălalt buimăciți. Un moment, timpul păru că se oprise. Nu mai existau explozii, focuri de armă, paznici înarmați.

Emmet nu putea să își exprime bucuria. Femeia pe care o iubise atîția ani în secret și pe care o credea moartă în atacul asupra castelului Leighley, trăia. Simțea o dorință arzătoare să o ia în brațe. Totuși, ceva din privirea ei îl făcu să ezite.

– Am crezut că ai murit, spuse el. Îngropată sub dărîmăturile castelului Leighley.

Donna scutură din cap.

– Același lucru l-am crezut și eu despre tine. Ce faci aici?

– Îți explic asta mai tîrziu. Hai mai întîi să o tăiem de aici.

O apucă de mînă, dar ea se desprinse și se îndepărtă. Îngrozit, Emmet observă că ea îndreptase un pistol spre el.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, spuse ea. Dar nu mai sîntem demult de aceeași parte a baricadei.

Inima lui Emmet se chinuia să accepte ceea ce rațiunea îi dicta – Donna era o trădătoare.

– De ce? Mai multe nu putu să spună.

– Deoarece Graalul Sfînt a devenit realitate, replică ea. Nu pocalul cu sîngele lui Isus ne aduce viața veșnică, ci știința modernă. O asemenea ocazie nu trebuie ratată! Nu doresc să mor încă, Emmet!

– Acest lucru înseamnă că știi ce s-a întîmplat aici?

– Mai mult decît atît, am contribuit și eu.

– Și cu atacul din Scoția? Ai fost și tu implicată?

Emmet simți cum ceva se schimbă în interiorul lui. Avea sentimentul că inima i se pietrifică. Își dorea moartea doar pentru a nu trebui să mai simtă dezamăgirea. Donna îi luase tot ce era mai important pentru el. Castelul Leighley, frații și surorile sale, idealul ordinului. Chiar și credința în dragoste.

Lara Mosehni stătea pe un acoperiș, nu departe se zidul din nord al palatului. Lîngă ea se afla o cutie de plastic cu mai multe butoane. Lara se juca cu ea ca și cum ar fi atins clapele unui pian, doar că butoanele scoteau aceleași sunete – bubuituri asurzitoare.

Din zona în care stătea, majoritatea exploziilor aveau loc în dreapta ei, unde se afla clădirea palatului. Blițuri de lumină se aprindeau în noaptea întunecată, limbi de foc se ridicau spre cerul senin, înstelat, nori de fum urcau deasupra orașului, purtați de o briză răcoroasă.

Privirea Larei se îndreptă spre grădina palatului. Deoarece acolo era întuneric pentru a putea identifica ceva cu ochiul liber, își luă binoclul. Observă de îndată grupul de evadați. În fruntea lor era Reyhan Abdallah cu fiul ei în brațe, apoi sudanezii și, în urma lor, Anthony Nangala, înarmat cu un Uzi. La umbra copacilor, ei se îndreptau în linie dreaptă prin grădină spre zidul din sud, dar păstrau distanța față de foc.

Pentru a-i ține pe soldații șeicului Assad ocupați și departe de evadați, Lara dori să mai provoace ultimele explozii asupra palatului.

Dar, înainte de a apăsa butonul, auzi un zgomot metalic lîngă ureche. O voce i se adresă:

– O mișcare greșită și sînteți un om mort, domnișoară Watson!

Lara își luă mîna încet de pe cutia de plastic.

– Întoarceți-vă, spuse vocea dură.

Lara se întoarse și îl privi pe bărbatul înarmat. Era blond, musculos, de aproximativ patruzeci de ani. Era bărbatul care o urmărise pe ea și pe Reyhan în Jeddah.

Emmet se simțea gol. Modul în care Donna îl înfruntase îl rănise mai rău decît un cuțit. Se simțea ca taurul căzut la pămînt, pe care Rodrigo Escobar îl prezentase în filmul său de la castelul Leighley la ultima lor întîlnire. Rănit, fără putere, fără speranță. Mai aștepta lovitura finală.

– Știu ce simți pentru mine, spuse Donna brusc, cu pistolul încă îndreptat spre el.

Emmet o privi tăcut. „Ce importanță mai avea acest lucru acum?"

– Și eu simt același lucru, continuă Donna. Auzi, Emmet? Te iubesc.

– Ai vrut să mă omori în Scoția. Un ciudat mod de a iubi.

– Trebuia să distrug ordinul, altfel m-ar fi distrus el pe mine. L-au urmărit pe Anthony, mai devreme sau mai tîrziu ar fi descoperit acest proiect și ar fi încercat să îl oprească.

– Exact cum am procedat eu.

– Încă nu este prea tîrziu, Emmet. Tu nu ești ordinul, ești o ființă. Poți încă să decizi. Gîndește-te la inima ta slăbită. Terapia cu celule noi a doctorului Goldmann te poate ajuta. Putem să mai petrecem împreună multe sute de ani. Dă-ne o șansă. Lasă-ne să recuperăm timpul pierdut.

Îl fixa cu o privire stăruitoare. Continuă încet:

– Nu vreau să te ucid.

Cu ce plăcere ar fi crezut-o. Cum ar fi strîns-o în brațe, ar fi lipit-o de el, ar fi sărutat-o. Dar totuși ceea ce făcuse cîntărea mai mult decît atașamentul lui.

– Iartă-mă, spuse el și privi spre pistolul ei, dar va trebui să apeși pe trăgaci.

Blondul o legase pe Lara Mosehni. O mînă i-o ținea în păr și îi trăgea capul spre ceafă. În cealaltă mînă ținea un pistol cu țeava îndreptată spre tîmpla ei.

– Cîți complici aveți? întrebă blondul. Și unde sînt ei?

Lara tăcu.

– Vorbește, la naiba, altfel...

În loc să-și termine fraza, își duse pistolul la genunchiul Larei.

– Nu am toată noaptea de pierdut, se răsti el. Ori îmi spui tot ce știi, ori trag. Și dacă nu vorbești după ce te împușc în primul genunchi, voi continua cu al doilea.

Lara strînse din dinți. Anthony, Reyhan și sudanezii se aflau în grădina palatului, în drum spre zidul din sud. Emmet se mai afla încă în clădire. Trebuia să tacă, altfel făcuseră totul degeaba. În același timp îi era groază.

– Cum dorești, continuă blondul. Dacă îți place durerea...

Degetul lui se îndreptă spre trăgaci. Lara strînse din dinți.

Cineva strigă:

– Nici o mișcare!

Înainte ca Lara să realizeze ce se întîmpla, blondul se ridică și se întoarse cu pistolul. Un foc de armă se auzi în noapte. Blondul se clătină. În pieptul lui apăruse o gaură mică, sîngerîndă.

Tom Tanaka coborî de pe acoperiș și veni spre Lara. Un fum negru îi ieșea din armă.

– Poliția, prietenul și ajutorul meu, spuse Lara ușurată. Vă mulțumesc. Ce căutați aici?

– Doream să pregătesc razia planificată cu autoritățile din al-Quz. Dar ce faceți dumneavoastră aici? Credeam că ne-am înțeles că Interpolul va elibera prizonierii! În cel mult patruzeci și opt de ore, un comando perfect organizat ar fi atacat, respectînd toate regulile poliției.

– În patruzeci și opt de ore ar fi fost toți deja morți, îi explică Lara.

– Trebuia cel puțin să mă anunțați! spuse Tanaka. Vedeți cum arată orașul! Ați declanșat infernul.

– Infernul o să urmeze dacă nu mă ajutați. Altfel, mulți oameni nevinovați o să mai moară. Și acum tăiați-mi frînghiile.

Japonezul ezită.

– Nu pot să fac acest lucru. Veți fi răspunzătoare pentru acest lucru, dacă mai faceți ceva.

– În acest palat au fost abuzați și uciși oameni pentru înfiorătoare experimente medicale. Vrem să-i eliberăm pe puținii care au mai supraviețuit înainte de a fi prea tîrziu. În numele lui Allah, dacă de asta vă împiedicați – voi răspunde pentru actele mele. Dar ajutați-mă să-i eliberez pe acești oameni.

Îi aruncă o privire rugătoare, dar simți că el nu se hotărîse încă.

– Aveți o echipă a Interpolului aici? întrebă ea. Dacă da, făceți-o cu ajutorul lor. Dar grăbiți-vă! Dacă nu începeți acum, o să fie prea tîrziu.

Tanaka se lupta cu el. Lara înțelese din privirea lui că nu exista nici o echipă a Interpolului care să-i ajute. Trebuia să aleagă între legislație și dreptate. Amîndouă odată era imposibil.

Îngenunche lîngă Lara și îi tăie sforile.

– Acest lucru mă costă cariera mea, murmură el.

– De la mine nu o să afle nimeni nimic, spuse Lara.

Se întinse după cutia de plastic. Tanaka o urmă.

– Și acum?

– Și acum, spuse Lara, să înceapă show-ul.

Emmet privi pistolul din mîna Donnei.

– Nu doresc să terminăm așa, șopti ea.

În același moment începu o serie de explozii în clădire. Undeva în spatele Donnei pătrunse un nor de foc drept prin gang. Imediat moment tavanul căzu peste ei.

– Pleacă de aici, urlă Emmet, dar observă că era prea tîrziu.

Lara Mosehni auzise discuția prin căști. Dar legătura se întrerupse brusc. Știa ce însema acest lucru și simți starea de șoc.

– Unde merg? întrebă Tanaka, care era așezat lîngă ea pe acoperiș și supraveghea evadații din grădina palatului.

Lara își alungă durerea. Trebuia să se concentreze pentru ca cel puțin Reyhan, Anthony și ceilalți să aibă o șansă.

– Se îndreaptă spre zidul din partea de sud, spuse ea.

– Nu există nici o ieșire acolo.

– Încă nu, dar în curînd va exista.

Lara arătă telecomanda de plastic.

– Acesta de aici este ultimul buton. Cînd îl voi atinge, peretele din spate va face o mică și frumoasă gaură.

– Și ce mai așteptați?

– Nu vreau ca gărzile să-și dea seama despre ce e vorba aici. Veniți cu mine?

– Unde?

– La mașină.

Lara coborî de pe acoperiș pe scări. Pe stradă, parcase un camion furat. Urcă, porni motorul și plecă atît de repede încît Tanaka de abia apucă să urce. Lara nu aprinse farurile. La colțul străzii trase volanul spre stînga. Scoțînd zgomote ciudate, mașina intră în curbă. Lara apăsă accelerația pînă la maximum și merse de-a lungul zidului din nord al palatului. Trecu pe lîngă ultimele case din al-Quz, aflate în stînga ei. La mică distanță recunoscu hangarul avioanelor. În spate, se ridicau munții Tihamat-as-Sam, luminați de lună – destinația ei.

„Dacă reușim să ajungem acolo sîntem în siguranță", se gîndi ea.

– Aruncați pereții în aer, strigă ea ca să acopere zgomotul motorului. Sîntem aproape acolo!

Tanaka, cu telecomanda în mînă apăsă butonul.

Nu se întîmplă nimic.

Anthony Nangala se ghemui împreună cu ceilalți în spatele unei tufe decorative. Sudanezii vorbeau în șoaptă. Unii dintre ei plîngeau încet, în special copiii. Ali Abdallah era la fel de curajos ca și mama lui.

– De ce durează atît de mult? întrebă el nervos.

– Nu am idee, spuse Reyhan. Planul era ca acești pereți să sară în aer cînd noi vom fi aici.

– Tufele ne acoperă de privirile celorlalți, dar nu și de gloanțe. Cînd gărzile ne vor descoperi, se va termina povestea.

– De aceea nu trebuie să ieșim deloc în evidență și să ne rugăm.

Nangala dori să comenteze, dar se abținu cînd auzi zgomote venind dinspre palat. Privi cu atenție printre două tufe. Un grup de șase sau șapte gărzi se apropiau de ei.

– Rugăciunea este o idee excelentă, șopti el. Dacă Allah sau Dumnezeu, sau mai știu eu cine nu face repede o minune, vom muri cu toții.

Lara trase de volan spre dreapta, dar nu opri motorul. Cu roțile scîrțîind înconjură turnul din nord-est, care se ridica spre cer precum un deget negru, părăsit, întrucît gărzile îl abandonaseră deja după primele explozii, pentru a se grăbi spre palat. Lara observase acest lucru de la postul ei de supraveghere.

– Mai încercați o dată, strigă ea.

Tanaka apăsă încă o dată pe butonul telecomenzii.

– Nu se întîmplă nimic. Ce facem acum?

Lara nu trebui să stea mult pe gînduri. Pentru cazul în care ar fi fost urmăriți în munți, Emmet îi comandase lui Gamoudi un mic arsenal suplimentar, care se afla într-o ladă de lemn în spatele mașinii. Lara apăsă atît de brusc pe frînă încît roțile se blocară. Mașina se opri pe asfalt.

– Așezați-vă la volan și nu opriți motorul, îi strigă Lara lui Tanaka. Știți să conduceți un camion, nu-i așa?

Tanaka aprobă. Lara coborî, alergă în spatele mașinii, trase zăvorul și ridică prelata. În grabă, sări pe suprafața de piele și luă capacul lăzii cu arme. Cu un proiectil pe umăr înconjură mașina. Luă pereții în vizor, fixă mijlocul ca țintă și apăsă pe trăgaci. O umbră fumurie se dezlănțui în noapte. Apoi, în momentul impactului, se declanșă o lumină violentă care crăpă zidurile.

Anthony Nangala își duse protector mîna la ochi din cauza luminii orbitoare. De îndată ce norul de lumină dispăru și putu să vadă din nou, observă o gaură mare în zid.

– Să-i dăm drumul acum, țipă el și se ridică. Grăbiți-vă! Nu avem timp de pierdut!

Sudanezii nu înțeleseseră ce spunea, dar cînd o văzură pe Reyhan că sare și începe să alerge, o urmară și ei. Anthony își îndrepta des arma spre grupul care îi urmărea și trăgea focuri de armă asupra lor.

La jumătatea drumului un glonț îl atinse pe un bătrîn. Doar o rană superficială la picior, care avu drept consecință imposibilitatea bătrînului de a mai merge. Anthony Nangala îl apucă de mîini și-l ridică, sprijinindu-l în timp ce se grăbeau pe potecă spre zid. În spatele lor se auzeau zgomote de arme. Nangala rămase uimit. În mijlocul dărîmăturilor de piatră o recunoscu pe Lara Mosehni. Cu o armă în mînă, încerca să le faciliteze trecerea.

Reyhan, Ali și cîțiva sudanezi ajunseseră deja la ea. Își căutau drumul printre dărîmături. Lara mai trăgea încă focuri de armă. Era imaginea modernă a unui luptător al ordinului din Evul Mediu. Curajoasă, mîndră, hotărîtă. O adevărată membră a ordinului.

Bătrînul rănit venea obosit printre dărîmături din cauza piciorului pe care abia și-l mai mișca. Anthony Nangala trebui să-și adune ultimele puteri pentru a-l ajuta pe bătrîn.

„Mai avem cîțiva metri, se gîndi el. Aproape că am reușit."

Simți o lovitură în spate. Reuși să-și mențină echilibrul și să rămînă în picioare. Cînd își privi spatele și văzu o pată mare, închisă la culoare pe tricou își dădu seama că fusese împușcat. Respiră greu, dar nu simți nici o durere. Era aproape recunoscător. Un glonț era mai bine decît să fie măcinat încet și în chinuri de cancer.

– Ajută-mă, strigă el gîfîind. Ajută-l tu pe bătrîn.

Lara parcurse puținii pași care-i despărțeau în fugă și îl apucă pe bătrîn de umeri. Nangala căzu în genunchi.

– Ce se întîmplă cu tine? strigă Lara.

O auzea înăbușit, ca printr-un filtru.

– Nu vin cu voi!

– Ridică-te! Afară ne așteaptă un camion.

– Chiar dacă reușesc... pentru mine nu există salvare.

– Nu te las aici!

Alte focuri de armă ale gardienilor se auziră în noapte. Nangala le simțea ca pe niște lovituri înăbușite în timpan.

– Mă întorc imediat! strigă Lara. Cu bătrînul lîngă ea, se grăbi să plece.

Nangala luă o decizie. Nimeni nu îl mai putea ajuta. Dar poate reușea el să îi ajute pe ceilalți care îi aveau pe gardieni suflîndu-le în ceafă. Se întinse după Uzi, se ridică și începu să tragă.

Lara se întoarse și nu îi veni să creadă ochilor. Anthony Nangala trăgea împotriva gardienilor din grădină. Gardienii cădeau la pămînt, dar nici el nu rămăsese neatins. Într-un nor de praf căzu la pămînt precum un copac retezat.

Lara nu mai putea face nimic pentru el.

Vedea negru în fața ochilor, dar se lupta cu slăbiciunea amenințătoare. Întîi Emmet, acum Anthony. Lara își mușcă buza inferioară. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Ar fi căzut în genunchi pentru a se cufunda în durere și jale, dar știa că există mulți oameni care depind de ea și care au încredere în ea. Îl ajută pe bătrîn să urce pe rampa camionului, unde se aflau deja și ceilalți sudanezi. Reyhan și fiul său se aflau, de asemenea, acolo. Lara ridică de clapa mașinii, și trase prelata. Apoi deschise ușa soferului și urcă în cabină.

– Sîntem toți? întrebă Tanaka.

– Da, răspunse Lara. Totuși, în interiorul ei, se simțea singură și părăsită.

Doctorul Goldmann se plimba nervos prin salonul aripii de sud a palatului, una dintre puținele încăperi care rămăsese întreagă în urma exploziilor. Îi aruncă o privire șeicului Assad, care se așezase pe un scaun de mahon; era chiar umbra sa. În ultimele cincisprezece minute îmbătrînise mult. Lîngă el stătea Briggs cu gamba pansată, probabil luxată. Ljuschkin avea capul bandajat. Nu exista nici o informație despre Donna Greenwood. Iar senatorul Bloomfield

fusese răpus de un atac de cord din cauza emoției. Noaptea aceasta fusese un coșmar.

Un soldat sosi și salută.

– Doriți un raport, maiestate?

Șeicul Assad aprobă absent și soldatul începu să vorbească. După cum se pare, lucrurile se liniștiseră. Mai multe locuri erau cuprinse de flăcări, dar nu mai existau explozii și toți intrușii fuseseră dați afară din palat. Lipseau sudanezii.

– Unde este Leclerc? dori să știe Goldmann.

La un moment dat, în timpul haosului, îl scăpase din ochi.

– Nu știu, doctore, răspunse soldatul. Nimeni nu știe.

– Transmiteți-i să vină aici cînd îl găsiți, spuse Assad. Asta a fost tot. Puteți să plecați.

Soldatul mai salută încă o dată și părăsi camera.

Preț de cîteva secunde liniștea domină încăperea. Apoi, Goldmann spuse:

– Atacul a distrus palatul, dar nu și laboratorul. Acolo sînt doar mici pagube. Zonele antiseptice sînt în stare ireproșabilă.

Își plimbă privirea de la unul la altul și simți cum încrederea în marea reușită îl cuprindea din nou.

– Putem să ne atingem încă scopul, dacă ne folosim de pacienții în comă pentru celulele tinere, spuse el. Acest lucru va solicita ceva timp, deoarece trebuie să le folosim organele sănătoase, dar va funcționa.

Șeicul Assad sări de pe scaun.

– Sînteți nebun? izbucni el. Poliția va ajunge aici în orice moment, ca să nu mai vorbim despre reporteri. La un moment dat, unul dintre angajați va ciripi, din frică sau pentru bani. Nu sîntem în siguranță aici. Cu oameni ca noi, legea arabă nu va fi tocmai prietenoasă. Nu ne rămîne nimic de făcut decît să dispărem de aici.

Se îndreptă spre ușă și vorbi cu paznicul de acolo. Apoi se întoarse către ceilalți.

– În cinci minute ne va prelua un Jeep de la poarta de sud și ne va duce la hangar, spuse el. Cînd vom fi ieșit din țară ne vom gîndi la ce este de făcut.

Toate instinctele lui Goldmann îi spuneau că nu trebuia să părăsească acest loc. Trăise mulți ani doar pentru experimentele sale, acum dorea să strîngă roadele muncii sale. Faza întîi a terapiei sale era eliminată, își dădea seama de acest lucru. Extragerea organelor de la pacienții care sufereau de cancer, amestecul celulelor și extragerea injecțiilor de celule tinere ar fi durat prea mult. Totuși, faza întîi nu era decisivă. Rezultatele acestui tratament erau întinderea pielii, creșterea părului și întinerirea organismului. Dar faza a doua nu depindea de aceste rezultate. Un corp sănătos putea să beneficieze de longevitate și fără faza întîi, cu ajutorul preparatului Epstein-Barr. Goldmann pregătise totul de ieri.

Îl privi pe Ljuschkin.

– Cîte prototipuri de aparate cu frecvența de vindecare a cancerului mai avem, Sergej? întrebă el. În afara celor din pivniță.

– Încă unul, răspunse rusul. În atelierul meu din Moscova. Asta în cazul în care cele de aici nu funcționează.

– Cît timp durează să reglezi aparatul într-un spațiu steril?

– Două zile. Poate trei.

– Excelent! Virusul Epstein-Barr trebuie să acționeze o săptămînă în corpul uman ca să provoace cancerul și să îmbunătățească capacitatea de separare a celulelor. Dacă ni-l administrăm acum, ne rămîne destul timp să ne vindecăm în Moscova.

Briggs îl privi uimit.

– Și dacă se întîmplă ceva pe drum? Nu vreau să crap ca un drac sărac pe care dumneavoastră v-ați făcut primele experimente. De ce nu luați preparatul Epstein-Barr cu noi ca să ni-l administrați de îndată ce sîntem siguri că mașinaria lui Sergej funcționează realmente?

– Deoarece varianta noastră de virus este instabilă în exterior. Limita de viață este de maximum două zile într-o substanță nutritivă. Dacă virusul nu este implantat într-un organism în această perioadă, moare.

– Atunci vom face un nou preparat.

– Nu aveți idee cît de complicat este! Avem nevoie de oameni pentru experimente. Într-un laborator din Arabia, protejat de un

palat îngrădit de ziduri, se poate construi o sală de tratare. Dar în Moscova va fi extrem de dificil!

Privirea hipnotică a lui Goldmann se îndreptă spre Briggs.

– Cît timp ai așteptat acest moment, Thomas? întrebă el. Chiar dorești să ratezi o asemenea șansă?

Privirea lui Briggs se plimba în toate direcțiile. Goldmann știa că-l convinsese.

– Dumneata, Sergej? întrebă Goldmann.

– Sînt de acord, presupunînd că mașina ne va aștepta.

Goldmann se întoarse spre Assad, care mai ezită un moment.

– Bine, spuse șeicul. Avem la dispoziție douăzeci de minute. Atît timp vor putea gardienii mei să țina poliția ocupată. Este de ajuns?

Goldmann aprobă.

– Absolut!

De aici, totul se desfășură rapid. Goldmann și Ljuschkin îl ajutară pe Briggs, care avea piciorul rănit. Assad dădu noi instrucțiuni șoferului și trimise cîțiva oameni să o caute pe Donna Greenwood.

În laborator, Goldmann se ocupa personal de pregătirea preparatului Epstein-Barr. Își făcu și lui o injecție cu lichidul roșu-închis. Procedura decurse fără probleme și nu dură mai mult de șaizeci de secunde la fiecare pacient.

Cînd se întoarseră în palat, un soldat îi anunță că Donna Greenwood fusese găsită la primul etaj, moartă. Strivită de dărîmaturi aprinse. Assad le dădu oamenilor săi ultimele ordine. Apoi dispăru cu Goldmann, Ljuschkin și Briggs prin ieșirea din spate, în grădină.

La poarta de sud îi aștepta un Jeep care îi transportă la hangar. Dupa cincisprezece minute se aflau în aer.

Se crăpa de ziuă peste munții Tihamat-as-Sam, o dungă argintie așternîndu-se spre spre răsărit.

Lara își freca degetele ca să-și îndepărteze frigul și privea din ascunzătoarea ei spre vale. Acolo, jos, la umbra munților, domnea

încă întunericul. Lumina se instalase doar în casele din al-Quz. Orașul nu-și găsise liniștea în acea noapte.

Lara privi prin binoclu activitatea intensă din jurul palatului. Majoritatea focurilor fuseseră stinse, în unele locuri mai sclipea jarul. Polițiști și oameni de pază mișunau precum furnicile și încercau să instaleze ordinea în haosul creat.

– Acest lucru o să mai dureze un timp, se gîndi ea.

Lîngă ea, pe jos, era lada cu arme. Dar drumul pînă aici decursese fără greutăți, așa că Lara nu mai avusese probleme cu urmăritorii. Camionul era parcat la distanță, la capul pantei, într-un loc din care să nu poată fi observat din vale.

Tom Tanaka se apropie de Lara.

– Ceai?

Îi întinse o cană pe care ea o luă mulțumită. Cîteva minute priviră amîndoi valea.

– Nu mai vine, spuse Tanaka.

Lara aprobă, mirată de cît de bine putea un japonez să-i citească gîndurile. Se rugase toată noaptea ca Emmet să apară. Această grotă era punctul de întîlnire stabilit. Dacă nu apăruse pînă acum, nu mai existau speranțe să o mai facă.

– Ce fac răniții? întrebă Lara.

– Au doar o rană superficială, spuse Tanaka. Totuși, trebuie tratată. O infecție poate avea urmări grave.

Lara oftă. Știa că Tanaka avea dreptate. Trebuia să-i ducă pe sudanezi cît mai repede la spital. Nu doar pe cei împușcați, pe toți. Toți aveau o condiție fizică critică.

– Hai să mergem, spuse Lara. Nu mai are rost să așteptăm aici.

Stinseră focul din peșteră și se îndreptară spre camion. Ajunși acolo, Larei nu-i venea să creadă ochilor: în spatele mașinii stătea Emmet. Era plin de cucuie și zgîrieturi și putea cu greu să-și miște brațul stîng. Dar trăia.

56

Două săptămîni mai tîrziu,
Moscova

Doctorul Goldmann era nervos.

Sergej Ljuschkin reușise să pună la punct un laborator și să pună în funcțiune al doilea aparat cu frecvențe. De o săptămînă, el, șeicul Assad și Goldmann se trataseră cu radiații electromagnetice. Nu apăruseră nici un fel de probleme.

Totuși, Goldmann nu se simțea bine.

În această dimineață își luase probe de sînge, atît lui cît și celorlalți. Acum făcea teste cu un laborant rus de renume. Prima oară testul ieșise negativ. Răsuflă ușurat. Apoi, virusul Epstein-Barr fusese doborît și cancerul, care se instalase în corpul lui de șapte zile, fusese învins.

O oră mai tîrziu primiră toate rezultatele. Un doctor pe nume Borsow îi întinse o pagină de calculator listată.

– Nu înțeleg alfabetul chirilic, spuse Goldmann și-i întinse foaia înapoi. Uitați-vă pe ea. Sau spuneți-mi dacă este în regulă.

– În nici una dintre probele de sînge nu a apărut nici o formă de Epstein-Barr, spuse Borsow într-o engleză fluentă.

– Și diagnosticul cancerului?

– Inexistent, atît la dumneavoastră cît și la ceilalți.

I se luă o piatră de pe inimă de ușurare. Bineînțeles că se așteptase la un asemenea rezultat. Totuși, un mic pericol existase. Un experiment pe propria persoană era diferit de cel efectuat asupra altora.

– Mulțumesc, Borsow, spuse Goldmann. Ljuschkin, Briggs și Assad sînt în biroul meu?

– Da.

– Atunci o să le dau vestea cea bună.

Borsow își drese glasul.

– Mai e ceva...

Goldmann simți că i se ridică părul pe ceafă. Fața rusului nu prevestea lucruri bune. Pe de altă parte – ce putea să fie?

– Vă ascult, spuse Goldmann.

– Există o coincidență în toate rezultatele probelor de sînge.

Acest lucru suna logic.

– Care, spuneți-mi? Despre ce coincidență este vorba?

– HIV pozitiv, spuse Borsow cu o voce tristă. Sînteți toți infectați cu SIDA. Îmi pare rău.

Genunchii îi tremurau. Se așeză pe scaun. SIDA. Exista doar o explicație pentru acest lucru: Reyhan Abdallah infectase preparatul Epstein-Barr cu sîngele ei.

Simți cum începe să tremure.

57

Layoq, Provence

Cimitirul situat lîngă micuța capelă gotică crea o impresie ștearsă, de loc lăsat în paragină. Iarba deasă crescuse pe pămîntul uscat, iar zidurile purtau amprenta vîntului și a ploii care bătuse timp de sute de ani. O briză ușoară bătea printre ramurile copacilor, iar nisipul se ridica deasupra pămîntului. Acompaniat de cîntecele corului, soarele serii învăluia regiunea în culori splendide. Peste tot erau semne de viață. Din motive necunoscute, timpul părea că se oprise în acest loc.

Cele mai multe pietre funerare erau vechi și degradate, totuși una nouă se remarca printre ele, pe care era scris un singur cuvînt: Anthony. Cîteva pietre funerare din cimitir aveau însemnate doar prenumele.

– Cîți de-ai noștri sînt îngropați aici? dori Lara să afle.

– Douăzeci și opt, răspunse Emmet. Ceilalți și-au găsit liniștea în altă parte. Cred că a fost o bună idee să-l îngropăm pe Anthony aici.

Privirea sa se plimbă pe un enorm chiparos, la umbra căruia se afla cel mai vechi mormînt din cimitir, pe care era scris „Robert".

– Acolo zace fondatorul ordinului nostru, spuse Emmet. Robert de Montferrat, care a construit și capela aceasta. De la el a început totul. Și aici – arătă spre mormîntul lui Anthony Nangala –, la zece metri lîngă el, zace cel cu care se sfîrșește totul.

– Asta înseamnă că ordinul nu mai există? întrebă Tanaka care stătea lîngă el.

– Da, în afară de mine și de Lara, toți sînt morți. În afară de asta, nu mai avem nici un cent. Contul principal al ordinului a fost închis. Nimeni nu știe unde sînt banii. Din cei pe care îi mai avem, îmi voi plăti datoriile față de Hassad Gamoudi. Traficanții de arme arabi nu sînt tocmai prietenoși cînd cineva încearcă să-i ducă de nas.

După o scurtă pauză continuă:

– Vă mulțumesc că v-ați ocupat de cadavru.

– Nici o problemă.

Pentru un moment, se instală liniștea între cei doi.

– Mă bucur că ați dărîmat palatul șeicului Assad, spuse Tanaka. Ceea ce s-a întîmplat acolo este o catastrofă îngrozitoare.

Emmet aprobă.

– În căutarea vieții veșnice oamenii și-au vîndut și ucis conștiința. Dar acest lucru se întîmplă de mii de ani. Știați că prima cruciadă a fost pusă la cale doar pentru a se atinge un astfel de scop.

– Nu scrie cumva altceva în cărțile de istorie?

– În cărțile de istorie este scris doar ceea ce trebuie transmis.

Emmet rîse.

– Vreau să vă dau ceva. Drept mulțumire că ați fost alături de noi la ananghie. Fără dumneavoastră, și eu și Lara am fi fost morți acum. Planul de eliberare ar fi fost dat peste cap dacă nu erați dumneavoastră. Ați fi fost o persoană demnă de ordinul nostru.

Îi întinse lui Tanaka un caiet gros, învelit în piele, pe care îl avusese în mînă – manuscrisul pe care îl salvase din castelul Leighley.

– Acest lucru, prietene, este adevărata istorie. Reprezintă originea ordinului nostru. Sufletul nostru.

Japonezul privi caietul din mînă. Pe coperta caietului erau pictate o sabie și un trandafir.

– Mulțumesc, spuse el, vădit afectat. Îl voi păstra la loc de cinste.

Mai rămaseră un timp în picioare, tăcuți, fiecare ocupat cu propriile gînduri. Cîntecul greierilor se auzi în aerul cald al serii.

O rafală de vînt năvăli pe neașteptate în cimitir. Un nor de praf și nisip se ridică deasupra mormintelor și se înălță apoi năvalnic spre cer. Era ca și cum, aparent, vîntul ar fi luat cu el sufletele morților ca să îi poată transporta într-o altă lume, pentru a putea trăi acolo pînă la sfîrșitul vremurilor.

Concluzii

Subiectul acestui roman este o ficțiune. Totuși, el are la bază rezultatele cercetărilor mele pe diferite subiecte științifice. Pentru toți cei interesați în acest tip de literatură am selectat cîteva titluri: Arzt, Volker/Ditfurh, Hoimar von: Reportaje din științele naturii (dtv Sachbuch, 8. Auflage, 1993); Benecke, Mark: Visul la viața veșnică (Reclam, 2002); Butllar, Johannes von: Visul umanității (Econ Taschenbuch, 1996), Buttlar, Johannes von: Aventură științifică (Heyne Sachbuch, 1991).

Din punct de vedere istoric, multe dintre faptele descrise în acest roman sînt bazate pe:

Baigent, Michael/Leigh, Richard /Lincoln, Henry: Sîngele Sfînt și Sfîntul Graal (Bastei Lübbe Taschenbuch, 6. Auflage, 1993); Bauer Martin: Cavalerii Templieri (Heyne, 4. Auflage, 1999); Sippel, Hartwig: Templierii (Amalthea, 1996); Runciman, Steven: Istoria cruciadelor (H.C. Beck, 1995); Zöllner, Walter: Istoria cruciadelor (Panorama, 6. Auflage, 1981).

Dacă Godefroi de Bouillon a fost realmente nepotul cavalerului Parsifal, rămîne nesigur. Există totuși izvoare care indică acest lucru. Este, de asemenea, dovedit că el ar fi aparținut neamului merovingienilor din familia israelită a veniamiților, care au pretins că au fondat tronul Ierusalimului. Apartenența lor și a lui Petru de Amiens la Prioria din Sion și la scopul lor de a căuta Sfîntul Graal în Ierusalim este doar imaginația mea. Rog istoricii să mă ierte.

Mulțumiri

Pentru impulsuri, pentru critică și pentru sprijinul moral la crearea acestui roman, le mulțumesc soției mele, Sonja, agentului meu, Bastian Schlück, și lectorului meu, Marco Schneiders.

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastră

Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
Grigore Arbore	LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAŢIE ŞI „GLONŢUL DE AUR“
David Baldacci	JOCUL ORELOR
M. Baigent, R. Leigh, H. Lincoln	SÎNGELE SFÎNT ŞI SFÎNTUL GRAAL ◆ MOŞTENIREA MESIANICĂ
Blue Balliet	PE URMELE LUI VERMEER
Steve Berry	CAMERA DE CHIHLIMBAR
J.L. Borges & E. Sábato	DIALOGURI BORGES–SÁBATO (consemnate de Orlando Barone)
Jules Boucher	SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI
Gyles Brandreth	PHILIP ŞI ELISABETA
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ ◆ CONSPIRAŢIA ◆ CODUL LUI DA VINCI ILUSTRAT
Charles Bukowsky	POVESTIRI DESPRE NEBUNIA OBIŞNUITĂ
Ian Caldwell & Dustin Thomason	MISTERUL MANUSCRISULUI
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI ÎMPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Luigi Castoldi	ROMÂNUL DIN ITALIA
Eugen Ovidiu Chirovici	MISTERELE ISTORIEI
Richard Clarke	POARTA SCORPIONULUI
Bill Clinton	VIAŢA MEA
Robin Cook	RISC ASUMAT ◆ ŞOCUL
Clive Cussler	AURUL INCAŞILOR ◆ WALHALLA ◆ ODISEEA TROIANĂ
Nelson DeMille	CĂDEREA NOPŢII
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
Josif Constantin Drăgan	PRIN EUROPA (5 vol.)
Nancy Farmer	MAREA TROLILOR
William Faulkner	CĂTUNUL ◆ ORAŞUL ◆ CASA CU COLOANE ◆ STEAGURI ÎN ŢĂRÎNĂ
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes	RINOCERUL ◆ CONSPIRAŢIA ◆ VALUL UCIGAŞ
David Gibbins	ATLANTIDA
André Gide	FRUCTELE PĂMÎNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL ◆ AMINTIRI DE LA CURTEA CU JURI / SECHESTRATA DIN POITIER
Olivia Goldsmith	PREŢUL LIBERTĂŢII
Witold Gombrowicz	FERDYDURKE ◆ TRANS-ATLANTIC
John Grisham	ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII ◆ MEDIATORUL
V.D. Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Jack Higgins	ATAC LA PREŞEDINTE

Hermann Hesse	LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTHA / CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP / DEMIAN ◆ JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ
Franz Kafka	CORESPONDENŢĂ (vol. 1) ◆ CASTELUL
Dean Koontz	ÎN PUTEREA NOPŢII ◆ TRĂIEŞTE NOAPTEA ◆ CHIPUL
Elisabeth Kostova	COLECŢIONARUL DE ISTORIE
Gerd Langguth	ANGELA MERKEL
Mario Vargas Llosa	CONVERSAŢIE LA CATEDRALA
André Malraux	CUCERITORII / CALEA REGALĂ
Thomas Mann	DOCTOR FAUSTUS ◆ POVESTIRI ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ LOTTE LA WEIMAR ◆ ALTEŢĂ REGALĂ
G. García Márquez	TOAMNA PATRIARHULUI ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ INCREDIBILA ŞI TRISTA POVESTE A CANDIDEI ERÉNDIRA ŞI A BUNICII SALE FĂRĂ SUFLET ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ A TRĂI PENTRU A-ŢI POVESTI VIAŢA ◆ GENERALUL ÎN LA BIRINTUL SĂU ◆ POVESTEA TÎRFELOR MELE TRISTE ◆ OCHI DE CÎINE ALBASTRU ◆ UN VEAC DE SINGURĂTATE ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE
Virgil Măgureanu	DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII?
Ștefan Mitroi	VIAŢA INVERSĂ A LUI COCOSTEL OUATU
Ilie Năstase	MR NĂSTASE
Regina Noor	CALEA SPRE CREDINŢĂ
Christopher Paolini	ERAGON ◆ ERAGON II: CARTEA PRIMULUI NĂSCUT
Ioan Paul al II-lea	MEMORIE ŞI IDENTITATE
L. Picknett & C. Prince	MISTERUL TEMPLIERILOR ◆ CONSPIRAŢIA STARGATE ◆ GIULGIUL DE LA TORINO
Juan Manuel de Prada	FURTUNA
Marcel Proust	ESEURI
Mario Puzo	OMERTA
Ernesto Sábato	ESEURI (vol. 1)
Antoine de Saint-Exupéry	CURIERUL DE SUD / ZBOR DE NOAPTE / PĂMÎNT AL OAMENILOR / PILOT DE RĂZBOI
Jean-Paul Sartre	TEATRU ◆ CUVINTELE / GREAŢA ◆ ZIDUL
John Saul	CASA DE LA RĂSCRUCE ◆ CLUBUL MANHATTAN ◆ VOCILE
Dinu Săraru	TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ ◆ CIOCOII NOI CU BODYGUARD
Dinu Săraru & Victor Stănculescu	GENERALUL REVOLUŢIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS
John Steinbeck	ŞOARECI ŞI OAMENI ◆ FRUCTELE MÎNIEI ◆ PĂŞUNILE RAIULUI
Stendhal	ROŞU ŞI NEGRU ◆ MĂNĂSTIREA DIN PARMA
Alex Mihai Stoenescu	ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (vol. I, II, III şi IV[1, 2]) ◆ PATIMILE SFÎNTULUI TOMMASO D'AQUINO ◆ INTERVIURI DESPRE REVOLUŢIE
J.R.R. Tolkien	ROVERANDOM ◆ POVEŞTI NETERMINATE
L.N. Tolstoi	CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI
Marius Tucă	ASTENII DE BUZUNAR ◆ PAMFLETE CU ROMÂNI
Philipp Vandenberg	CONJURAŢIA SIXTINĂ
Oswald Wirth	FRANCMASONERIA PE ÎNŢELESUL ADEPŢILOR SĂI
Moony Witcher	FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI ◆ NINA ŞI MISTERUL NOTEI A OPTA ◆ NINA ŞI BLESTEMUL ŞARPELUI CU PENE

În octombrie 2006

CONFRERIA SFÎNTULUI GIULGIU

Julia Navarro

Un incendiu izbucnit în catedrala din Torino, acolo unde se află Sfîntul Giulgiu, și moartea unui bărbat căruia i se tăiase limba declanșează o palpitantă anchetă a Departamentului de artă, în fruntea căruia se afla detectivul Marco Valoni. Ajutați de seducătoarea Sofia Galloni – un reputat istoric – și de o ziaristă curioasă, oamenii lui Valoni trebuie să dezlege un mister care începe cu Ordinul Templierilor și ajunge pînă în zilele noastre. O intrigă ce ascunde oameni de afaceri influenți. Anchetatorii încearcă să demonstreze că evenimentele petrecute în catedrală sînt în strînsă legătură cu istoria agitată a Sfîntului Giulgiu de la Isus Hristos pînă la Imperiul Bizantin, Turcia, Franța lui Filip cel Frumos, Scoția, Portugalia, Spania...

Julia Navarro a construit un roman istoric plin de imaginație și farmec, ce oferă cititorului posibilitatea de a călători în trecut și de a descoperi legături cu prezentul. O poveste surprinzătoare și fascinantă în stilul celor mai bune romane de aventuri.

clubul cărții rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un nou regulament de funcționare, mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesînd site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
București, România